

พญายม

ความสุข ขอม พรหมเนนเพน

สามเกลอ ขอม มรกต

แก่นสามองแก่น ขอม เทษะเพน

สะโง้ใจ์คองเพน ขอม แม่นัดดา

๑๐๑ ๑๐๑ ๑๐๑

สิงห์.

๒๔๖๘

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยensem"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยensem"

หนังสือ "ไทยensem" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาดเคลื่อนไปบ้าง โดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะจัดทำจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออกทุก ๆ เดือนไป

ฉะนั้น ท่านผู้ใดที่โดยกรับยารังหนังสือ "ไทยensem" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทยensem" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอให้ไปรุดเตือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี	(๓๒ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๐ บาท
๒ ปี	(๖ เล่ม)	เป็นเงิน	๖ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวก ที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน "ไทยensem" เลขที่ ๓๕ ถนนหน้าพระลาน พระนคร ไปรษณีย์จดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และคำขอร้องให้ชักเงา ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใดกล่าวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันได้ ถ้าท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ ขอให้ไปรับที่ร้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งท่านที่เดียวกันจะเป็นพระคุณที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๒๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สออยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

นายพัน ลักขณสูตร เจ้าของและบรรณาธิการ

โรงพิมพ์อักษรศรีสมิต ผู้พิมพ์ คราวละ ๑,๐๐๐ ฉบับ

สำนักงาน เลขที่ ๓๕ ถนนหน้าพระลาน พระนคร

(ปีที่ ๒ เล่ม ๔ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๘)

มาศานสาร	“พวงทอง”	หน้า ๕๓๑
กิลโลทิน	“บุศราคัม”	๕๓๒
แค้นสนองแค้น	“เทศะแพทย”	๕๕๓
กาฬะภย (ต่อ)	จ. วุฑฒะกุล	๕๕๕
วิศทก	“ครูเก่า”	๕๕๗
สามเกลอ	“มรกต”	๕๗๘
พุทธศาสนสถาน	“อุบลวรรณ”	๕๘๘
การสืบสวนคดีกลโกง	“ศรัคณธิกะ”	๕๘๙
หมายเหตุเยือกเกลือก	ร. วุฑฒะกุล	๖๑๔
อุบายของอำมาตย์ไทย	“ปรีโยสาน”	๖๑๗
ชมเราก็กัณฑ์วิ ฝะฉีกัณฑ์	“क्रम”	๖๓๓
กัญฐหาวีชาทกคณันท์	“จันทร์เต็ม”	๖๓๘
ความสุข	“พรธนะแพทย”	๖๕๒
วิชชานันท์	ช. ประเสริฐธรรม	๖๕๕
สะไภเจ้าคุณพ่อ	“แม่ลัดดา”	๖๕๗
สารเชษม		๖๗๑
พินัยกรรมของเจ้าคุณอา	“ขอมล”	๖๗๕
กัญญะ	พ. ทองพูนศักดิ์	๖๘๕
ครวญของไทยเชษม	“หลานแม่ครัวหัวป่า”	๖๘๘
ปริศนาวงเวียน	“เทศะแพทย”	๗๐๔
ขันควา		๗๑๐

ภาพหน้า.....

“คุณจงไปตามทางของคุณ และผมก็จะไปตามทางของผม
เท่านั้นแหละขอรับ เชิญเถอะ.....”

หน้า ๖๕๓

มาตรฐาน

สิงหาคม

สพ.เพ. อมิตเท. ทรติ โย มิตุทาน นกพหุติ

๖๖ ชนโคยมิตติ ทริตติงานปอง

หมายเหตุผู้ส่งของ อมิตติณมิตรมวณ

๑๐ ชนนักละชิ ฌลศครูประภอยกวน

ฤาณินกร

วรรัตนณณณณณ

“พวงทอง”

คำนำ:- เรื่องที่ข้าพเจ้าบรรยายนี้ เป็น
เรื่องสมัยสมเด็จพระเจ้าเอกทัศไปเสวยนมหาราช,
ยัง ทรง ไร่ ซึ่ง มหา อำนาจ ใน ยุโรป ประเทศ
อันเป็นเรือนหนึ่งใน คราว กองทัพ สมเด็จพระ
เจ้าเอกทัศไปเสวยไร่เข้าไปเหยียบยวง มอสโค
แห่งประเทศรัสเซีย ข้าพเจ้าเขียนขึ้นมา
หาก คำ ผก ทก ๆ คำ ของ นายพันตรี แพทย์
กองส่งที่ ผู้ซึ่งเป็นผู้สหายในคราวงานพระ
ราชสงคราม ที่ สอ ยห้อยคาม พระราชอิริยา
ไพบย่มอสโค แล้วเขาเป็นผู้ที่รอกกลับมา
ยังปารีสในครั้งหลังด้วย หลานของเขา
นายร้อยเอก เลออน เกออร์ชเชลย์ นาย
ทหารม้าชาว ซึ่งเป็นผู้ที่สามารถเป็นผู้หนึ่ง

ในกองทัพ เป็นคนสำคัญของกองเรือน
และ ปรากฏว่าเรื่องนี้ เป็นเรื่อง ที่ เล่า สัก ก็น่า
อย่างแพร่หลายเมื่อกองทัพกลับมายังปารีส
มักซ์ แลมเชอร์ตัน

บทที่ ๑ บักร์เซญู

หลานข้าพเจ้า เลออน, ได้เล่าว่า
จะเสาะหา วาลี่เรียบซึ่งกึ่งตัวหนึ่งสาวสวย
ชาวฝรั่งเศส ซึ่ง เป็น หญิง ที่ เขายก เป็น นาง
พญาของเขา ตามที่ เรา ได้พบเจ้าหล่อนครั้ง
หนึ่งอยู่ในสวนดอกไม้ ในย่านซึ่งกำลังไฟ
ใหม่เมื่อวันก่อน

การสงครามทำให้พวกเราได้รักษา
 ความเป็นเอกราชไว้ได้ พวกเรา
 ต่างก็ยินดีเป็นอันมาก กองทหารทั้งกองทัพ
 ได้เคลื่อนเป็นสาย เป็นขบวนเนืองนอง อย่าง
 รวดเร็ว เข้าไปเหยียบย่ำ กรุงมอสโคว์ ซึ่งอยู่
 กลางแห่งอาณาจักรของศัตรู — และ ที่นั่น
 เป็นที่ ๆ เราพัก ลำดับนี้ พระราชาธิราช
 ของเรากำลังทรงคอยระงับการกระทำสัญญา
 สันติภาพอยู่ โดยพระเจ้าซาร์ทรงขอรับรอง
 เพราะถูกข้อพิพาทของข้าพเจ้าทำให้พ่ายแพ้
 ถึงกับถอยร่นแตกหนี ชั่วขณะหนึ่ง ไม่สามารถจะ
 ประท้วงกองทัพอันมีมหาอำนาจในขบวนศึก
 ของเราได้ นับตั้งแต่ได้เริ่มทำการรบครั้งแรก
 ที่ดินแดนฝั่งแม่น้ำวอลกา
 ว่ากันทำไม่ได้ เมื่อเราได้มาพักอยู่ใน
 นครจามมู เช่นนี้แล้ว ก็จำเป็นต้องเร่ง
 เร่งทั้งหลาย จะต้องหาความสุขสำราญบ้าง
 เพราะปรากฏการณ์มาดังนี้ สมเด็จพระราชา
 ธิราชได้ทรงดำริสัแก่พวกเราทั้งหลายว่า
 “มอสโคว์เป็นที่หมาย, มอสโคว์จะเป็นที่
 สำราญของเรา, แลมอสโคว์จะเป็นข้า!”
 ปลาเสลอฟเครมลิน เป็นที่พำนักของเรา
 เราในยามนี้ ซึ่งพระราชาธิราชได้ทรง
 ช่อมแซมขึ้นใหม่ ใครจะฝันบ้างว่า, เรา
 จะได้มาอยู่อย่างสุขสงบดังเพียงนี้! เควม

ลิน — เคยเป็นพระราชสำนัก มาแต่ก่อน
 ความงามสง่าของพระราชสำนัก เควมลินได้
 ลึกละลือทั่วยุโรป ฮา! ยี่สิบเวททั้งหลาย
 ได้มาเห็นแก่ตัวเอง ข้ามาอยู่เสียด้วย งาม
 ใหม่ละ!

ในหมู่บ้านข้าพเจ้ามีคอกไว้วางมือ คอก
 ทำการพยาบาลพวกเรา ที่เจ็บป่วยเนื่องด้วย
 คอก ตระกั่ว แลเกินทาง มาจากสมอ
 เสนชัค ซึ่งเป็นทางไกลโซอยู่ ถึงแม้ว่า
 รมีข่าวที่เกิดจากพวกเรา เป็นรายวัน กระทั่ง
 โศครของข้าพเจ้าอยู่เสมอ ก็ ข้าพเจ้าไม่
 สิ้นใจโดยกะไรก็มิได้ ข้าพเจ้าไม่
 ใช้นั้น คือ ข้าพเจ้าความคนองของพวกเราในยาม
 เมื่อชนะศึกและอยู่ในแดนศัตรู พระราชา
 ธิราชของเราได้ชัยชนะแล้ว และพร้อม
 ด้วยพวกเรายืนเฝ้าอาณาจักรข้าพเจ้า และ
 อะไรเล่าที่จะเป็นเครื่องหมายของพวกเราได้
 ชัยชนะอย่างประเสริฐ ซึ่งจะต้องหมายไว้
 ก่อนกลับปารีส สิ่งเหล่านั้นท่านทั้งหลายคง
 ทายถูก ไม่ใช่อะไรก็ความประสงค์ที่พระ
 ราชธาธิราชแลพวกเราย่อมทำลง ซึ่งมีคน
 หนึ่งมากกว่า กองทัพเราเป็นกองไร สำคัญ
 ้วยการกองหนึ่ง ชื่อนี้ไม่จริงเลย — เราทำ
 ก็เพราะพวกข้าพเจ้าเป็นกันเห็น กล่าวคือ
 ถูกข้อพิพาทของข้าพเจ้า ทำให้ทหารเผ่ากรุง

มอสโคว์ เสีย แลอพยพ ชนนิกร ย้าย ไปอยู่
กรุงเซนต์เซอว์ค แลตามเมืองที่ใกล้เคียง
กับมอสโคว์ เพื่อจะไม่ให้รวมเสียยังอาหาร
เลี้ยงกันแลแพกพาอาศัย ความชอบพระ
ราชาธิราชทรงทราบอยู่อย่างกระหนก

พวกเรามิได้พบเห็น คนผู้ใด ชุนนาง,
เศรษฐิกที่หมกมุ่น ซึ่งเก็บตังมีล้าเนาอยู่
ในมอสโคว์ ทั้งนี้เพราะเขาทั้งหลายต่าง
ทิ้งนครไปตามคำสั่งของกตุซอฟ เจ้าของเงิน
ทองของเขาเหล่านั้นเป็นอันมากจน เขาไปไม่
ทัน เรยรากลกหล่นเพราะวัยคลั่งคลานเมือ
ทราบกองทัพของเขาใกล้เข้ามา พระราชา
ธิราช ทรงพิโรธ การกระทำของ กตุซอฟ มาก
ก็เคียว ทรงดำริที่จะตามตีให้ถึงเซอว์
คเซอว์ค แต่พระเจ้าซาร์ ทรงวิงวอนค้อ
พระองค์ว่า จะทรงยอมแพ้ ขอสงวนภัย แล ร้อง
ขอว่าให้ทรงเห็นแก่ทวยนาครเล็ก เมือ
ดังนั้น พระราชาธิราช ของ เรา ก็ ทรง พระมหา
กรุณาจะทรงยอมเลิกศึก ชนชาวรัสเซีย
ที่เรอพยพในมอสโคว์ครานั้น โดยมากเป็น
คนแค้นแค้น, พวกอสรพิษ, พวกซึกซิงได้รับ
ความ กรุณา ปลอ่ย เมือ กองทัพเหยียบย่ำชน
พระนคร

กรุงมอสโคว์เป็นนครร้าง นิคมทุกแห่ง
มีภัยภัยคล้ายกับเกิดมิใช่เขย ซุกซุมร้ายแรง

หรือเกิดการขยดคอยฆ่าฟันกัน อุตถิยาน
แล วัฒนสถาน สำหรับ สาธารณะ ก็ กลาย
เป็น สถาน เจ็บย เหนาะ ไม่ แปรก กว่า รกซึก
กอกไม้ตามสวนบานเสียเปล่า, สัตว์งามกลืน
อิน หอม มี ประโยชน์ สำหรับ หมู ผิง เท่านั้น

โวยวิตทาง คินล้มตายเหี่ยวเฉาเพราะขาดการ
บำรุง รักษาการ, ร้านกาแฟ, ห้างทอง
ร้านกลัสมโรงปิดไปค้วย ข้าไม่มีผู้พิทักษ์
รักษา กรุงมอสโคว์เป็นนครร้างแห่งหนึ่ง
ในยุโรป บัดนั้น กรุง มอสโคว์ เป็น เมือง
ประหลาด รกร้าง ปราศจากผู้คน เช่นเคียวกับ
เมืองที่ปรากฏเล่ากันในเรื่องนิยายต่าง ๆ

ข้าพเจ้า แล สหาย ของ ข้าพเจ้า สังเกต
กิริยา ความประพฤติ ของพวกรัสเซียที่เหลือ
คงเมืองอยู่ ล้วนเป็นพวกเหลือขอ หมก
ความนอกรีตไว้ ใจ วาจาหยาบคายกระด้าง
สรวมเครื่องแต่งกาย ค้วย หมกแฉะ หยาบ ๆ
แล ออก เล่น ผ่าน ตาม ถนน ทนทาง มี กิริยา
คล้ายจึงรอก ซึ่งกำลังหาอาหาร, เนืองก้วย
กิริยาของเขาเช่นนี้ พวกเราจึงนิยม รัยเอามา
เป็นลูกมือ

การปล้นสดมภ์ใน มอสโคว์ เวลานั้น เป็น
ของไม่ประหลาด พวกเราและพวกขรมก้วย
แห่ง มอสโคว์ได้ ทำการ ขนทรัพย์สมบัติ เงิน
ทองเข้าของอินโคจิปาละ จากตามห้าง, บ้าน,

ภักตาคาร แลตแห่งหนึ่งแห่งใดก็ตามชอบใจ
เราประพฤติก็นั้นใคร จะเหมาว่า เป็น กองทัพ
ไรไม่ไ้เป็นอันขาด เพราะกุดชอฟอมทัพ
รัชเชียนแลล้งทำให้เรอดึกคึก ก็ยอมจำเอน
อยู่เองที่เราจะต้องทำกั๊งกั๊งมาแล้ว แล
ทั้งเวลานั้นมอสโคว์ก็ไม่ได้มีว่า มี เจ้าของ
ไฟไหม้ ใน มอสโคว์ ก็ ไม่ เป็น การ นำ ทหาร
เสีย หรือ กระทบก่อกองใจ ซึ่งวันใหม่ ที่
กลางแลตกั๊งแล้ว พุ่งเข้าใหม่ตามหมู่บ้าน
คนบน แลมะรณันกลับใหม่ กุดทาคัน แล
โยสดีงาม ๆ ก็ไ้ ทั้งนราประสังการทำ
ให้สัมพันธ์ความค้องการของกุดชอฟด้วย

เราอาจพบเห็นเกวียน หรือรถบรรทุกของ
เล่นผ่านไปมาในกรุงมอสโคว์ไ้เสมออยู่
ซึ่งยานเหล่านั้น มีสมยัค แล สิ่ง อะไร คืออะไร
เต็มทั้งนั้นล้วนเป็นของ ๆ พวกพ่อค้า พวกเรา
ไ้ซื้อเอาโดยไม่เสียเงินแลล้ง และยัง
ก็ตั้งใจจะเอาไปจำหน่ายในกรุงยาร์สลัค ถึง
แม้ว่า พระราชาธิราช ทรงห้ามไม่ให้ผลล็กก็
จึงก็ไ้ แต่พระองค์ทรงเห็นแล้วว่า เป็นการ
ลำบากยากเข็ญเหลือล้นกว่า จะ ถึง มอสโคว์
ฉะนั้น พระองค์จึงทรง อนุญาต ความความพอใจ
ให้แก่พวกเราบ้าง ซึ่งท่านทั้งหลายยอม
ทราบดีแล้วว่า สมเด็จพระเจ้านะโปเลียน เป็น
จอมทัพพมณั้พระทัยรักทหารยิ่งกว่าใด ๆ

ทุกวัน ข้าพเจ้า คอย ฟังข่าว เรื่อง สัญญา
สันติภาพสงยัค ก็ ซึ่งถ้ามันทำกันเป็น
ชอยทั้งสองฝ่ายแล้ว แต่ที่เคียวฝ่ายเรา
ยอมไ้ ก็ไ้โรเช่นค่าทำขวัญ ค่าจ่ายในคราว
ศึก แล อะไรอีกหมยหมย ซึ่งเป็นค่าไร ของผู้
ชนะศึกจะต้องรักเอาจากผู้ปราชัย

ข้าพเจ้า ออกรู้ ลึก พิศวง ที่ เห็น หลาน
ข้าพเจ้า เลออง ซึ่ง หมั้น เขาชมรมมากไม่ค่อย
จะสงสัยในเรื่องใด ๆ นึก ข้าพเจ้ากลัวความ
เขาพอเป็นเลา ๆ ว่า คงเป็นเรื่อง แม่ วาลีเรีย
ในวันทศกของสปีคาห์ ๓ ตั้งแต่เราไ้ค้อยู่ใน
มอสโคว์ ข้าพเจ้าไ้กับทนายชาวจากค่าสคองก็

คนใช้ สนิท ของ เลออง ว่า เลอองไ้รับ
จดหมาย จาก วาลีเรีย เชิญให้ ไป รัยประทาน
อาหารค่านอก กรุง ข้าพเจ้ามี รือ ข้าเมอ
ทนายเรื่อง ตรงไปหาเขา เพื่อยกให้รู้ตัว
ว่าเรดึกกับ แทนที่เขาจะเชือหรือเห็นเงา
ในคำเตือนของข้าพเจ้าบ้าง เขากลับยัม
อย่างไม่หวาดอั้นเป็นนิสัยของหนุ่มคนอง

“คุณลงควม ! ผมยอมทนายไ้ก็ไ้ ผม
ไม่ใช่เด็กที่เรียนชั้นประถม หากเป็นอย่าง
คุณลงว่า ผมไ้ไ้เห็นอัครวรัย”

“สคริมักทำให้บุรุษตกหล่มล็ก แลเจ้า
ก็รู้แล้วแต่โดนเจ้าจง _____” ข้าพเจ้าแซง

“ควม - แต่ผมเชื่อว่าไ้เป็นคังว่า”

“เจ้ารู้แล้วไม่ใช่หรือ? วาลีเวียเป็นสหาย
ของ ปวินสันนิโคตัส ผู้ซึ่งปฏิญาณจะล้างชีวิต
ชนชาติฝรั่งเศสใน มอสโคว เจ้าข้างไม่
มีธรรมคารุณิกขังเลย”

“ผมซึ้งใจที่คุณลง, ธรรมคารุณิกขัง
ก็มี แต่ผมไว้วางใจในแม่วาลีเวีย หล่อน
รักผม แลผม รักหล่อน คุณลงไม่ทราบ!
แลเรารักกันจริง ๆ ไม่ใช่กลีบกลอก”

“ก็แล้ว, เจ้าหลานแก้ว, จงระวังสภานิต
ว่า กว่าจะดีจะสุข จากใหม่” พลางข้าพเจ้า
เดินออกจากห้อง

เขาหัวเราะตามส่งข้าพเจ้า พร้อม ทั้งบึก
ประศกระแทกขึงใหญ่ ข้าพเจ้ารู้สึกหัวเสีย
เป็น ที่สุดในการที่เลื่องทำเช่นนั้น ใครจะ
กรายพล ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต
ซึ่งเลื่องเสียจริง ๆ แต่แน่ใจว่าเขาจะเสียใจ
มาก ซึ่งข้าพเจ้าขอมส่งสาร แลขางที่พระ
ราชาธิราช จะทรงเห็นว่า เป็นเรื่อง เหลวไหล
ข้าพเจ้าก็จะกลายเป็นคนเสีย

ภายหลังต่อมาไม่ถึง ๓ วัน ข้าพเจ้าได้
รับคำบอกเล่าจากคำสคองกว่า เลื่อง ส่งข่าว
รับรองคำเชื้อเชิญของ วาลีเวีย แลรุ่งขึ้น
วันที่สี่เวลาเย็นประมาณ ๘ ล.ท. ซึ่งข้าพเจ้า
จำได้ว่าเป็นวันที่ ๒๘ กันยายน เลื่อง ลุ่ม
หลงวาลีเวีย แม่สาวรูปงามเสียมากมายเลย

ไปตามนัยของหล่อน เรื่องทำให้ข้าพเจ้า
นอนไม่ไ้ แลเป็นห่วงหลานอย่างใหญ่หลวง
ในที่สุดข้าพเจ้าก็วิตกคิดการตามเขา

ข้าพเจ้าจำได้คือว่า วาลีเวียซึ่งท้องควัน
เป็นมิตร กับ ชายชาวรัสเซีย คนหนึ่ง คือ ปวินสัน
นิโคตัส ผู้ ตั้งใจจะ ประหาร ชาว ฝรั่งเศสใน
มอสโคว ซึ่งเรื่องนั้น ข้าพเจ้าเห็นเงาเมื่อ
อยู่ทั่ววังปวินสันโบรส พร้อมด้วยวาลีเวียมาก่อน

แล้ว เป็นการล่อลวงชัด ๆ แต่ไม่มีผู้ใด
ค้านว่าไม่จริง ข้าพเจ้ารีบไปยังห้องเลื่อง
พลาง ถาม คำสคองก็ให้ เป็นที่ เชื่อมใจ อีกว่า
เลื่องไป ตามนัย ของ วาลีเวีย เมื่อ อะไรจริง
หรือ? เจ้า คนใช้ ซื่อสัตย์ รับประกันอย่าง
แข็งแรง อธิบายว่าเขาได้บอกเลื่องแล้ว

ว่า มีนายทหารพวกเราหายไปโดยไม่ทราบ
เหตุผลถึง ๕ นายแล้ว แต่เขาหาเอาใจใส่ไม่
กลัยหาว่าเขาเรื่องอย่างผิดล่อลวงชี้แจง มาแนะ
นำเขา เลื่อง สรวม เครื่อง แขนง เต็มยศ
ทหารม้า ฮัซซาร์ ของ สมเด็จพระราชาธิราช

สหายกระบอกมือ แลกเก้ ส่งจากม วาวกัย
มหากเล็กซึ่งถูกคชเชษฐา ชนรุดครอชกคิน
หนึ่งซึ่งได้ รับ คำสั่งให้มารับ คำสคองก็
เสริมว่า เขาจำคนซึ่งรุดครอชกคินนำ เลื่อง
ไปไ้ เมื่อเป็นดังนี้ข้าพเจ้าจึงให้ คำสคองก็
พยายามเที่ยวความหารอดคินนั้นให้พบ แล

ถ้าหากชักขึ้นไม่มา, ให้ใช้อานาทหาร ส่วน ที่ระกระทำ ท่านเสียเอก”
ข้าพเจ้ารีบกลับไปแต่งตัวคอย

ต่อมา ครู่ใหญ่ ๆ ค่ำสองก ก็ นารวด
ครอชกที่นำเลอองไปนั้นมา ข้าพเจ้าก็

เป็นอันมาก พลาฟกกับเจ้าคนขี้รดว่า

“อ้ายเพื่อนแก้ว! เจ้าจงพาข้าไปโดยเร็วที่สุด

เถียวนี้ทั้ง ๆ เจ้าส่งนายร้อยเอกเลออง เกอ

ควัวแซลย์ ถ้าและเจ้ายังอาวเล่นกลกับข้า

แล้ว ข้าจะเอาเจ้าแขวนเสียที่ประตูค่าย

เครมลินนแหละ ใจ, เห็นใจ?”

ไม่ยากเลย ปรากฏว่า เจ้าคนขี้รด เห่ง

แตกก้วยความกลัว เขาตอบสยดสลาย

ให้เห็นจริงระพาข้าพเจ้าไป ๓๐ นาทีล่วงไป

รอดข้าพเจ้าผ่านไปทางประตูค่ายเครมลินค่าน

วันตก การเดินทางเถียวนี้ข้าพเจ้าเอนาย

สิบเอก ยาร์กอท แห่ง กอง ทหาร ฟุซิลเลอรัส

ติกไปก้วย ยาร์กอทชอบพอกับข้าพเจ้ามาก

เขาเป็นคน แคล่วคล่อง ว่องไวกว่าใคร ๆ ใน

กองทัพ ฉะนั้นจึงได้ ฉายา จาก พวกเราว่า

“แอนดิลโย”

“อ้ายหลานฉันนะ, มันหัวคอกเหลอสดาน

ประมาณที่เถียว คุช! อยู่ก็ ๆ เขามือไป

ซุกหีบเล่นได้” ข้าพเจ้าเอ่ย “มันคงเป็น

หลุมพรางแน่นอน เราต้องช่วยกันให้เป็น

ผลสำเร็จ ฉะนั้นข้าไว้ว่าท่านคงมีไหวพริบ

เขาตอบข้าพเจ้าเป็นใจความว่า เขาชอบ

การผจญะชนิดนี้มาก และเขาทำว่าเขาจะ

กระทำการอื่นโดยมิเห็นแก่เหนื่อยยากเลย

“อ้ายพวกวัชเรียนี่ ล้วน เป็น พวก อมุนย

ทั้งนั้น” เขากล่าวเปรย ๆ “กระผม

คิดว่าเราคงช่วยได้ เป็นแน่ แลคงทันเวลา

พุดไร! ถ้าคุณเลอองเป็นอันครายไปเสียแล้ว

กองทัพของเรา ก็ลำบากยิ่งไปมาก เหนื่องก้วย

ชาติผู้มีความสามารถยิ่งไปเสียผู้หนึ่ง พระ

ราชาธิราชทรงโปรดเธอมาก และทรงไม่พอ

พระทัยถ้าทรงทราบว่า คุณเลอองหาย”

ข้าพเจ้าคล้อยตามความเห็นของยาร์กอท

มีนายทหารหลายนายที่เถียว ถูกูเส่นที่ ของ

สัตว์แลสูญหายไม่ไ้ ร้องรอย เป็นมันคง

เลอองได้ ถูกู เชิญไปรับ อาหาร คำ กับ ปรีนส์

นิโคไลส ผู้บัญชาคนเป็นปรียักษ์กับนาย

ทหารฝรั่งเศสทั้งหลายในมอสโคว์

บทที่ ๒๐ ปรำสาทมหาภัย

ประวเยเวลา ๘ ล.ท. เราได้ออกจาก

ค่ายชั่วคราว ๓ นาฬิกาถึง รวดครอชกของ

เรากับยรรลถึงถนนสายใหญ่ทางออกทิศซังตก

ไปกรุงยเคอร์สเบอรัค อากาศร้อนกั ฉะนั้น

จำนวนเพื่อนร่วมศึกนี้ยั้งทั้งหมด ๆ แสน ๆ จึง

ได้มานอนหลับยั้ง คากลมยั้ง ตามอุทธาน

ริมถนน เขาของไฟ ซึ่งโดยแสงสว่าง เรา
 หารเห็นพวกเขาได้ฉับนัก โดยมากมันเมา
 ไปตาม ๆ กัน แล ช้าง ๆ เขามีแม่พวก
 เทพธิดา พงศ เกล้าคลี อยู่ด้วย ซึ่ง ทำ ความ
 บั่นเทินสู่เขาไม่น้อย หล่อนร้องเพลงไทยหวาน
 เป็นทำนองโศกแลเกินรำจับคู่เวียนวงไปมา

ในที่นี้ ข้าพเจ้า ขอให้ท่าน ผู้ไป มอสโค
 ครานั้นเป็นลักขิพยานด้วยเถิดว่า ข้าพเจ้า
 ก็ยบารคอกที่เค้นเคยกกระทำกิจช่วยเหลือ เลือดของ
 เพื่อเป็นการเสี่ยงโชค ข้าพเจ้าไม่รู้แน่ว่า
 เขาอยู่ที่ไหน ? มีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว ?

มัน เป็นการ สมจริง กรมมอสโค ยศนั้น
 ตกอยู่ใต้ อำนาจกองทัพฝรั่งเศส แต่เราตก
 คนยอมตระหนกได้คิดว่า กองทหาร คอสแซค
 ขี่าเจื่อน เป็น จำนวน มาก ควบคุมกัน รยกรวน
 พวกเรา ที่ พลัด หนีไป แล มี กำลัง น้อยกว่า
 ถนนหนทางโดยมากมีต้นปายืนเรียงเป็นระคี่
 สองฟาก ซึ่งเป็นทวยธรม แลเหมาะเป็นสำนัก
 ชุมนมของพวกเขาแล้วร้าย แลถนนที่ข้าพเจ้า
 กำลังผ่านไป ก็เป็นท่าเลือนสควกลสำหรับเจ้า
 พวกนั้นเสียด้วย

ขณะที่รถของเรา แล่นไปใน ถนนสายนั้น
 เจ้าคนรถ มักเหลือบมองดูเราทั้งสอง ย้อย ๆ
 ทำให้ข้าพเจ้าออกกระแวงแลใช้สายตามอกกับ
 ยบารคอกว่าเห็นจะไม่ได้อาว แทนที่ยบารคอก

จะคว้ามกลับพวกกระซาดเสียงแลหวิววระ
 “ได้เท่าอย่าทวาดเสียไปหน่อยเลยครั้น
 ถ้าเอะ อะ หรือไม่ พอใจ เรา หาร มี สิทธิ บัง
 เจ้าสาระดี คิว เอก นั้นให้หักกะโหลไป นั้น ะไร
 ได้เท่า”

ข้าพเจ้าเห็นได้ว่ายบารคอกพูดจริง เพราะ
 เขาควัก บัสโตล ออกมาลูบคลำเกาะเล่นเป็น
 เชิงว่า แม้นเจ้าคนรถแผลงอิทธิฤทธิ์อันชนะ
 ไคแล้ว เขาจำต้องล่อเจ้าหมอนั้นเสียก่อน
 เพื่อน แต่กระไรก็กระไรมิได้ยบคี่ ข้าพเจ้า
 ประมาณว่าเราเดินทางมาแล้วราว ๒-๓ ลี้กซ์
 ซึ่งมีข้า เจ้าคนรถ หันหน้ามาบอก ด้วย ความ
 ประหม่าว่า เราได้ ถึงที่มุ่งแล้ว

เวลานั้น ดวงศศิธร ข้าง แรม ขึ้น เป็น รูป
 ครึ่งซีกโคชิกรถขึ้นมาจากขอบฟ้าแล้ว ทั้งนี้
 ไม่ ค่อย มี คน นัก เพราะ ได้ อา คัย แสง จันทร์
 ครั้งแรก ข้าพเจ้า ระแวงว่า จะเป็นการเล่นกล
 ของเจ้าคนรถ แต่ก็เปล่า, ยบารคอกทำขึ้นไว้
 แน่น แล เดิน เข้า ประชิดติดตัว เจ้า คนรถ ซึ่ง
 กระทำให้เขาตัวสั่นด้วยความกลัว ทั้งนี้
 ออกมไป ด้วย ต้นเซสนัท มี สาขา ยักคลุม แล
 กว้าง แลถนนนั้นเองเป็นทุ่งสควกลของปลาย
 ถนนที่เรามา, มีคนกว้าง, ขว้างทาง พันนา
 เป็นแสงเงินรายเรียง มีโค กระเทียม ฟาก
 ทางโน้นเป็นที่ตั้งปราสาทใหญ่โต ซึ่งเจ้าคน

รถไค้ยืนยันทว่าเขานำหลานข้าพเจ้า นายร้อย
เอก เลื่อง เกศศิริสวัสดิ์ ไปส่งที่นั่น

ที่อื่น วิ่งเวง เจ็บสงัด แล คุณอันกว้าง แล
ปราสาทอันใหญ่โต ซึ่งมันามว่า "อเวณเท
เวอร์" เหล่านั้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเหงาโ
เช่นไรพิกลขอกไม่ถูก แลเพราะเช่นนั้นด้วย
ข้าพเจ้าจึงมั่นใจว่า เลื่อง ได้คิดช่วยเสียเวริงๆ
ซึ่งก็องพยายามอย่างเต็มที่กำลัง ที่จะช่วยเขา
ให้พ้น ข้าพเจ้าเห็นมาก บาริออก เขามีสีหน้า
ออกจะเคร่งขรึม แต่บาริออกเป็นทวารที่
มี น้ำใจ มีนตง แลตัวกล้า จึงเป็นที่อื่นไร ของ
ข้าพเจ้าอยู่อย่าง พลงบาริออกหนีไปกำชัย
เจ้าคนรถอย่างเขากว่าไว้หรืออยู่ที่นั่น จนกว่า
เราจะกลับมากันแล้วเราทั้งสองก็เกิดลอค
ภายใต้เงาเสนาทศตรงไปยังริมฝั่งคู ปราสาท
อันไพศาลนี้คงอยู่บนเกาะนี้เรียกขานว่าซึ่งมีค
ล้อม สันฐานของปราสาทกลมข้อมหนา
แข็งแรง แลเก่าแก่ชี้ให้เห็นว่ามีเจ้าของมา
แล้วหลายสิบชั่วอายุคน มีสีพานหกอย่าง
มีขนิมขนิมยั้งเวลานั้นถูกหกลไปทางปากโน้น
เสียแล้ว กณณนั้นเจ็ยสงัดกนกระทัเรา
เกินไป ขนพินธุวิ สวรรค์ ก็ อาร ไค้ยืนเสียง
ผลึกา เจ็ยศรีย้าฉึกย เราแลเห็น
แสงไฟหลวิๆ ลอกออกมามากลยโหล รว
๕๐. ถ้าจะถึงฝั่งคู บาริออกไค้ ให้สัญญาภัย

ข้าพเจ้าว่า หากไค้ยืนเสียงฉวิปากให้รีบไป
หาเขา พลงบาริออกแลเขาต้องนายนก
ทรงไปยังฝั่ง

ต่อมาข้าพเจ้าไค้ยืนสัญญา ข้าพเจ้าจึง
รีบไปทันที เมื่อข้าพเจ้าพบกัยเขาๆ จึงชี้ให้
ข้าพเจ้าดูทวารยามคนหนึ่ง ซึ่งยืนอยู่ ภายใน
รั้วเหล็กริมคูปากโน้น

"กูชี้เขาเมา" บาริออกเอ่ย "กระผม
เข้าใจว่าในปราสาทนั้น คงเต็มไปด้วยพวกทวิ
รนาทังนั้น ถึงแม้ว่ากลองปลุกทวารเวลา
เช้าระคิดังผิดกรรมคากังไม่ทำให้ยามคนนั้น
รู้สึกตัวไค้ ไค้เท่าว่ายน้าเป็นไหม?"

"เปล่า - เปล่าไค้" ข้าพเจ้าตอบเร็ว
ยรีอแลสันติไค้ย

เราทั้งสองยืนนิ่ง ใช้สัมนองว่าจะทำประการ
ใดไค้ ในโอกาสนี้ข้าพเจ้ากล่าวขานว่า "กลับ
ดีกว่า - ไม่สำเร็จ อ้ายคนรถคงจะเฝ้าไป
แล้วเป็นแน่ เราคงลยไปบอกให้พวกเรามา
ดีกว่า แลทันทีเช่นไรเสียก็สำเร็จ"

"พินทังกระผมเอาซึ่งคัมไค้ย" บาริ
ออกคาน "หลานของไค้เฝ้าทังไม่เป็นองค์
เป็นแน่กว่าเราจะกลับมากอีก ไค้เท่ายอมทวาย
แล้วว่าทางมันไกล โกลเพียงไค้" พลง

เขาคลนไปอีกโดยไม่ฟังเสียงข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็ทบทวนไปมาว่า จะทำอย่างไร

จึงจะช่วยเลื่องได้ แลจึยอัยพวกรัชเชษมา
วางเชิงเสียให้เรียบ แต่ก็ไม่สำเร็จ, บั๊กกล
ข้าพเจ้าได้ยินเสียงฉิวปาก ข้าพเจ้าจึงรีบ
ไปหาเขาก่อน เราแอบอยู่ข้างพุ่มไม้ ทยอ้น
เป็นทักขังอันเหมาะ เขาคงคิดว่าข้าพเจ้า
เข้าไปใกล้ แลบอกให้ข้าพเจ้า ฟังเสียง พาย
กระทยน้ำ เราเห็นได้ ไคยแสงจันทร์ผู้พิพากษา
เรือนคือ วาล์เรย์ซึ่งท้องตะวัน หล่อนจอกเรือ
ที่ฝั่ง แล เกิน ขน หล่อนสาวรัก ท่วง จากเราราว
๕๐ หลาไปตามทางที่เราผ่านแล้วมา

ตอนนั้นเรารู้ ได้แน่ทีเดียวว่า เรากำลัง
เกินเข้า สู่บ่วง แห่ง อันตราย เพื่อ ช่วย เลื่อง
และเห็นแก่เกียรติศักดิ์กตทหารฝรั่งเศส เรา
ลุยโอกาสนี้ไปยั้งเรือ ซึ่งวาล์เรย์ใช้ข้ามมา
นั้นเป็นพาหนะชั่วคราวในการข้ามคู

๑ ๑ ๑

ขอຍອນกล่าวถึง นายร้อยเอก เลื่อง เกอ
คัวร์แซลย์ เมื่อได้ปลงใจแน่วแน่แล้วไปตาม
บัญชาเชิญของมาเคอมัวแซลย์วาล์เรย์ สาวรัก
แล้ว เขาหวังอย่างกระตือรือร้นว่า ทำเช่นไร
เสียเขาจะจะได้พยหน้าสาวรักอันหวานแฉถัม
ซึ่งมิได้พยปะแลชมมานานแล้วตั้งแต่จากกัน
จากกรุงปารีส คำเตือนของข้าพเจ้าทำให้
เขารู้สึกในขณะเมื่อไปถึงสถานนี้ แลลด
นำ ตน เข้าไปใน ห้อง ฮอล อัน วิจิตร มี เครื่อง

ประดับพร้อม ประดับนิโคไลส เจ้าของ
ปราสาทก็ทรงต้อนรับเขาเป็นอันดี ทรง
สวมเครื่องแบบทหาร คอสแซค ขึ้น นายพล
ดูสง่าผ่าเผยมาก พระองค์ค่อนข้างสูง,
หวัพระเกษาแสดกลาง ทรงไว้พระมีสคู่แต่
เพียงเล็กน้อย พองาม รับ กับ วิม ๘ พระโอรส
ทันใดนั้น ทรงควัส ด้วยพระเสียงอันแสดเสียง
พระทัยอย่างยิ่ง

“แหม! เธอมาถูกต้องตามนักก็เกีย
แต่เสียง โยเป็นล้นพ้น เกียวนมาเคอมัวแซลย์
วาล์เรย์ ย้วยเป็นลม เมื่อก่อน เธอมาควัก็เกีย
เท่านั้น เชื่อว่าประเดี่ยพล่อนคงระหาย
เป็น ปรกิติ นามของฉน ‘นิโคไลส’ เธอ
ก็คงรู้”

“แน่ทีเดียวฝ่าพระบาท” เขาพูดตอบ
เสียงอ้อมแอ้มเมื่อทราญว่าวาล์เรย์ย้วย แล
รู้สึกสท้อใจ ในการที่เผชิญกับนิโคไลส

เลื่องรู้ได้ก็แล้วว่า ลำคานั้น เขา ตก
อยู่ภายในเงื่อมมือ ของผู้มั่งคั่ง และ เป็นเจ้า
รัชเชษ แต่เช่นไร ก็ดี หลานข้าพเจ้ามิได้
แสดกฮากักปรีชาสทกสท้านเลย คงนั่งเฝ้า
วิสาสะกับยวินสันนิโคไลสโดยทำอันสิ่งผายสม
เป็นนายทหารตัวเอก ของ พระเจ้า เน โปเลียน
กระทำให้ยวินสันนิโคไลส ทรงกระตือรือร้นก็เกีย
ว่า นายทหารของ พระเจ้านะไปเลียนเป็น

เช่นไร! เมื่อได้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท
 สำนวณใน ที่สุดป็นที่จริงว่า
 “อ้อ! สมควรแก่เวลาเรียบร้อยแล้ว
 ฉันไม่คิดเลย ว่า มาเคอมัวแล้ว วาลิเวยจะ
 มาเป็นกษัตริย์ ทำให้เรากลัวความขึ้นถึงลงมาก
 แต่ไม่เป็นไรฉันจะปฏิบัติเธอเป็นอย่างดี บาง
 ที่แม่ วาลิเวย จะหายเป็นปกติก็มารับประทาน
 กับเราภายหลังก็ได้ เชิญเธอ” พลังทรง
 ลูกสาวเกาฮัน ซึ่งเลื่องก่าทำคาม เลื่อง
 เวลานั้นรู้สึกเสียใจมากใน การที่ วาลิเวย มา
 หักเขาเช่นนั้น ซึ่งเขาไม่คิดเลยว่าเป็นไป
 ป็นสันนิโคตาสทรงดำเนินนำหน้า เลื่อง
 ไปทางเคอียงซ้ายของชอล ซึ่งข้างหน้ามี
 ทวารห้อยม่านกำมะหยี่ดำ ทวารคอสดแซก
 ยืนอยู่ ๒ คน เมื่อเขาทั้ง ๒ ผ่านไปทวารนั้น
 ก็มลงค้ำย้อยอย่างอ่อนน้อม ห้องที่เขาไป
 เป็นห้องซึ่งจัดไว้เป็นทวารประทานอาหาร แต่
 เลื่องบอกว่าแปลกที่สุดแต่ทำให้สับสนวุ่น
 กล่าว่า คือ คาม ผนง ของ ห้อง ทาค ด้วย
 กำมะหยี่ดำ เล่ห์หนงไว้ทักขให้แก่ผู้หนึ่ง
 ผู้ใด คำนเห็นของห้องมัวเวท ซึ่งบนพน
 ของเวทปักกลุมลาคด้วยฟางแห้ง และมี
 ม่านกันหลังเวท ๗๓ ๓๒ เพดาน เบื้องบนของ
 ห้อง ป็นสันนิโคตาส ทรง ยมเยม แม่ไม้
 อย่างสุภาพอย่างเสมอ แต่หากจะสังเกตให้

ลึกลงเห็นว่าการที่ป็นที่จริงนั้นมีความ
 ลึกลับคมคายแฝงอยู่ และเสมือนไม่ทรงทราบ
 เล่ห์ทวารวิเศษเลย

เงาทวารวิเศษประจักษ์แก่เลื่องที่ล้นอัย
 ขึ้นต้นป็นสันนิโคตาสทรงชักนำให้เลื่องรู้จัก
 กับนายทหารราชเชื้อ ๑๒ คน ซึ่ง เป็น ผู้ถือกริช
 เชิญมาในคราวนี้ด้วย นายทหารทั้ง ๑๒ น
 สรรวมเครื่องแบบสีขาว และ สีทอง หูทวาร ซึ่ง
 เป็นเหล่าทหารราชเชื้อเรเซอร์ แต่เหลือท
 จะแปลกแทนทนายทหารส่งทั้ง ๑๒ นจะเป็น
 ผู้มาร่วมโต๊ะ กลัวยกลายเป็นพวกสุททกรรม
 อันไม่สมกับท่าทางแลศักดิ์ของเขาเลย

ป็นสันนิโคตาสได้ทรงเชิญให้เลื่องเริ่ม
 รับประทานอาหาร ซึ่ง สรรพมาล้วนหลากหลาย
 โอชะทั้งสิน ทั้งเช่นเนื้อไก่ที่นานทอง ด้วย
 เหล้าที่ทาคด้วยอย่างวิเศษ สุราคือชนิด
 แซมเปญซึ่งทำในเมื่องเราเองและเหล้าแดง
 ของอิคาลิ ก็มีผลไม้ ทั่วๆ ไปมาจากรสวน
 ไร่ในแดนนี้ กลิ่นอาหารก็หอมหวานชวนเสพ
 ขณะ รับประทานอาหาร เสียง คนตัว ก็ ยืนเลื่อง อย่าง
 เฉื่อยฉาเรอพร้อมทั้งกล่อมของนางนักร้อง
 วงดนตรีคนดังอยู่บนอัฒจันทร์สูงกว่พื้นห้อง ส่วน
 พวกนางร้องอยู่หลังม่านบนเวทีประหลาดนั้น
 สิ่งหนึ่งทำให้เลื่อง ประหลาดใจ, ตกใจ
 แลแค้นอย่างยิ่ง ก็คือ เหลือเห็นนายทหาร

เหล่าเดียวกับเขา คนหนึ่ง นอน ปราศจากชีพ
 ศีรษะขาดอยู่บนกองฟางที่เวที แต่หลาน
 ข้างเจ้าเป็นคนใจเย็นไม่มัวทูล จึง ออกส้าหัดส่งย
 ใจไว้อีก่อน ครั้นเองทำให้เขาทวนคิดถึง
 คำเตือนของ ศาสตรองก์ ว่าในสัปดาห์นั้น นาย
 ทหารฝรั่งเศสหายไป ๕ นาย ซึ่งยังไม่กลับ
 ไปเลย อา! พวกเราได้ขายไทยไว้กับกัน
 อัน ข้า เดือน ระบ้าไทย ร้าย จาก พวก วิชเชียบ
 ปราศจากมาหลายรายแล้วว่า พวกเราได้ถูก
 ฆ่าตาย ที่ ถนนเปลี่ยว ปักคลุม ด้วยคันยาน
 ตาม หุ่นา แล บ้านเล็ก เรือนน้อย เราถูก
 กระทำทั้งนาคทั้งพวกแม่งาม เมืองใดสังหาร
 แลปล้นปล้นอันรชชั้เขาความแลหลัง

เลื่อง นั้ไทยมิได้ยิปากอันใด แลคึก
 ว่าจะทำเช่นไรก็ทนอ จึงจะพ้นปราสาทมหาภัย
 นี้ เขา รู้ สัก ว่า ความตายใกล้ เข้ามา ทุก
 ขณะจิตก็แล้ว เสียง เพลง คนทวิ อย่าง

เสนาะ ๆ มิได้ทำให้หลานข้างเจ้าปริศนา อา
 ทารที่มีรสก็มิทำให้เลื่องกินอ่อยไปกว่า
 ในยามศึก เขาข้าเลือกไปทางหลังเวทีซึ่ง
 ม่าน กำมะหยี่ คำยัง อยู่ เพื่อ อาจ สบ พักคร
 วาล์เรียวอันพริ้งเพริศ แต่ก็เปล่า แน่ทีเกี่ยวกับ
 หลานข้างเจ้านัก แม้ว่ามีตัวเชิญจะเป็น
 ลายมือเชิญ ซึ่งเขาใจว่าผู้เขียนเป็นวาล์เรียว
 แต่คงเขียนไทย ดกยังคิย หวัช เห็นแก่ไม้ทวิ

มีคระระหว่างตนกับปวินสันโคธัส ถ้าแต่ละ
 ว่าปวินสันโคธัส ทรงเป็นคนรักของ วาล์เรียว
 จริง ๆ แล้ว หลานข้างเจ้าอาจฆ่าปวินสันเสีย
 ด้วยมีคโคธะ ก็ได้ ด้วย ความ หึงหวง ที่ หุนหัน
 บังเกิด อย่างไร ก็ดี เลื่องไม่ วายแค้น
 วาล์เรียวไทยเข้าใจว่าหล่อนหักเขา

บทที่ ๓ คือกเตอร์ กิด โลติน

ณลาคัยนั้นปวินสันโคธัสทราบยโคธะหนัก
 แล้วว่า หลานของข้างเจ้ารู้ สักตัวเอง เช่นไร
 แต่ครั้นจะตั้งคังทำลงไปที่เดียวก็ก็เป็นสิ่งนำ
 ยักสิ ซึ่งจำคังทำกันโดยละม่อมแลฐาน
 แสคงเป็นสหาย ปวินสันตรัสอวว่าเคยเสก
 ไปเนื่องด้วยสงคราม แล ถ้าไม่ใช่ก็ประพาศ
 ตาม นคร ต่าง ๆ หลาย แห่ง กล่าว คือ เมือง
 ปาริส, เมืองเบอร์ลิน, เมืองเวียนนา ซึ่งเป็น
 นครงาม และ เมืองลอนดอน ซึ่ง พวก อังกฤษ
 อวว่าเป็น ที่หนึ่ง และ ด้วย เหตุ ผล คัง
 ปวินสัน ทรง เห็น การเดินไป ของ เมืองนั้น ๆ
 ได้ ก็ ยักนั้นพวกนายทหารสภกรรมก็ตั้ง
 ออกตั้งใจฟังเรื่องของปวินสันอยู่เหมือนกัน ซึ่ง
 คนไหน ครงไหน ปวินสัน ทรง พระสรวล ด้วย
 ความพอพระทัยพวกเขาก็พลอยตาม

ใน เวลาเดียวกันนี้ เลื่อง รู้ สัก ว่า การที่
 เขาจับประธานอาหาร แล ฟัง ขี้บักล่อมไทยกิน

เวลานาน เช่นนี้ คง จะเป็นการรออะไรสักอย่างหนึ่ง ข้อสังเกตคือว่าท่านอยู่บนเวทินั้นเพียบคล้ายบรรดาออก ซึ่งหากรู้ชอกเขาก็คงเห็นแม่พวกนี้กริ่ง ทันทีป็นสัทรวง เออหมักัดมาดบ่าเขาเป็นเชิงสัฟยอด แลตรัสเล่าถึงเรื่อง การเมือง ของ ฝรั่งเศส — ของเรา

“เมื่อการขบถ ซึ่งเป็นครั้งใหญ่ที่สุด แลทำการ คนคน ที่สุดได้บังเกิดขึ้นใน ประเทศของเธอนั้น เธอรู้จักไหม? คำว่าดวาลา โอวิชพระบิดาของฉัน ซึ่งเวลานั้นประทับอยู่ในปารีส ปี ๑๗๘๔ (พ.ศ. ๒๓๓๗) เป็นขี้นมัตร์ของเขาวลัณของสัทวิน ไคทรวงเล่าให้ฉันฟังว่า มัตร์ของท่านเขาวลัณของสัทวินได้ถูกประหารโดยอัยสัณชาติคนอัสติคนหนึ่งของคณะปลาสเซอร์เกอลาแกรเวอบ เขาถูกลำโดย วิจิ กิด โลติน ซึ่ง วัง เอง พวกอามัตย์ของประเทศเธอครั้งกระนั้นถูกกระทำมากหลาย และพวกคณะปลาสเซอร์เกอลาแกรเวอบคนหนึ่ง ก็นำวิจิ กิด โลติน นั้นมาขังไว้ที่เชย ซึ่ง พวกเรา ก็ นิยม แพร่หลายขอโทษ! ฉันอยากแนะนำให้เธอรู้จักกับ ค็อกเทอริก โลตินได้ไหม? — แอม. เลอ. กัปปี แคนเนอร์” พลาง ทรงยิ้ม แล มองดูหน้าเธอ

“ถ้าเธออยากคุ้นเคยกับค็อกเทอริก

ฉันจะยินดีแนะนำท่านอยู่บนเวทินั้นแน กิด โลติลประณิษฐ์โดยค็อกเทอริก โลตินในราวปี ๑๗๘๘ (พ.ศ. ๒๓๓๑) ซึ่งคุณหมอยุ่ประณิษฐ์ถูกฆ่าโดยวิจิของท่านเองก่อนเพื่อน ฉันไม่ขังคัย — นายร้อยเอกผู้กล้าหาญ ถ้าเธอประสงค์จะรู้จักก็ได้ — เขา อยู่ในบ้านฉันวัน ว่า ที่จริง พวกฝรั่งเศสก็ชอบมาก จริงไหม? หรือเคยวันไม่ชอบ? ก็เหมือนกัน พวกคนศรีเขาจะไ้ พักผ่อนกันชั่วครู่ในขณะเรา แสดงความรู้จักกับค็อกเทอริก โลติน”

พลางนิโคลัสทรงยิ้ม

ขณะนั้น ปวินส์ นิโคลัส ทรง มี กิริยาเสิกว่าเดิมพระเนตรมีสีแคงเข้มคงเกี่ยวกับพระพักตร์ ซึ่งให้เห็นว่ามีไคทรวงดังพระทัยจะหวั้งคัคอเลอของเนนไปอีก ซึ่งเลอของก็เช่นเคยว กัน มัน ไ้ ว่า เพื่อน นาย ทหาร ที่ นอกปราศจากชีพทหาก็ระไมไ้ได้นั้นก็ไ้ ถูก ฆ่าโดยวีน — กิด โลติน ริงอยู่ — ความตายทหารทั้งหลายไม่กลัวเลย แต่การตายโดยวิชันทรมาณน่าทระแลมีใช้ การกระทำของมนุษย์ชาตินี้ แม้ทหารเช่นพวกสัวิสการัก หรือ พวก สปรัวตา ซึ่ง มีใจ อีกเหิม คุร้าย ไม่กลัวตายก็ยอมชยาค เลอของก็รู้ตัวว่าควรองหมายแห่งความตายไ้แล่นไล่ เข้ามาแล้ว แต่เลอของมีนัสสัของอามันคง กันนั้นวิ

ที่จะกำจัดภัยความสยองก็ไม่มีอันเล็ดไปกว่า
กมมาก ๆ และในฉับพลันก็จะเห็นได้ว่า
เลขของขมอย่างปลอมใจ

“เป็นพระยารัตนาลันเกล้าฯ! ข้าพระบาท
 ขอกราบ^๑รับ^๒กับ^๓คุณหมอล้อลือนาม^๔จริง^๕” เขา
 ทูล “มันเป็นการโง่มากสำหรับข้าพระบาท
 ที่^๖ม^๗ริ^๘ก^๙ค^{๑๐}ก^{๑๑}ค^{๑๒}ค^{๑๓}ค^{๑๔}ค^{๑๕}ค^{๑๖}ค^{๑๗}ค^{๑๘}ค^{๑๙}ค^{๒๐}ค^{๒๑}ค^{๒๒}ค^{๒๓}ค^{๒๔}ค^{๒๕}ค^{๒๖}ค^{๒๗}ค^{๒๘}ค^{๒๙}ค^{๓๐}ค^{๓๑}ค^{๓๒}ค^{๓๓}ค^{๓๔}ค^{๓๕}ค^{๓๖}ค^{๓๗}ค^{๓๘}ค^{๓๙}ค^{๔๐}ค^{๔๑}ค^{๔๒}ค^{๔๓}ค^{๔๔}ค^{๔๕}ค^{๔๖}ค^{๔๗}ค^{๔๘}ค^{๔๙}ค^{๕๐}ค^{๕๑}ค^{๕๒}ค^{๕๓}ค^{๕๔}ค^{๕๕}ค^{๕๖}ค^{๕๗}ค^{๕๘}ค^{๕๙}ค^{๖๐}ค^{๖๑}ค^{๖๒}ค^{๖๓}ค^{๖๔}ค^{๖๕}ค^{๖๖}ค^{๖๗}ค^{๖๘}ค^{๖๙}ค^{๗๐}ค^{๗๑}ค^{๗๒}ค^{๗๓}ค^{๗๔}ค^{๗๕}ค^{๗๖}ค^{๗๗}ค^{๗๘}ค^{๗๙}ค^{๘๐}ค^{๘๑}ค^{๘๒}ค^{๘๓}ค^{๘๔}ค^{๘๕}ค^{๘๖}ค^{๘๗}ค^{๘๘}ค^{๘๙}ค^{๙๐}ค^{๙๑}ค^{๙๒}ค^{๙๓}ค^{๙๔}ค^{๙๕}ค^{๙๖}ค^{๙๗}ค^{๙๘}ค^{๙๙}ค^{๑๐๐}ค^{๑๐๑}ค^{๑๐๒}ค^{๑๐๓}ค^{๑๐๔}ค^{๑๐๕}ค^{๑๐๖}ค^{๑๐๗}ค^{๑๐๘}ค^{๑๐๙}ค^{๑๑๐}ค^{๑๑๑}ค^{๑๑๒}ค^{๑๑๓}ค^{๑๑๔}ค^{๑๑๕}ค^{๑๑๖}ค^{๑๑๗}ค^{๑๑๘}ค^{๑๑๙}ค^{๑๒๐}ค^{๑๒๑}ค^{๑๒๒}ค^{๑๒๓}ค^{๑๒๔}ค^{๑๒๕}ค^{๑๒๖}ค^{๑๒๗}ค^{๑๒๘}ค^{๑๒๙}ค^{๑๓๐}ค^{๑๓๑}ค^{๑๓๒}ค^{๑๓๓}ค^{๑๓๔}ค^{๑๓๕}ค^{๑๓๖}ค^{๑๓๗}ค^{๑๓๘}ค^{๑๓๙}ค^{๑๔๐}ค^{๑๔๑}ค^{๑๔๒}ค^{๑๔๓}ค^{๑๔๔}ค^{๑๔๕}ค^{๑๔๖}ค^{๑๔๗}ค^{๑๔๘}ค^{๑๔๙}ค^{๑๕๐}ค^{๑๕๑}ค^{๑๕๒}ค^{๑๕๓}ค^{๑๕๔}ค^{๑๕๕}ค^{๑๕๖}ค^{๑๕๗}ค^{๑๕๘}ค^{๑๕๙}ค^{๑๖๐}ค^{๑๖๑}ค^{๑๖๒}ค^{๑๖๓}ค^{๑๖๔}ค^{๑๖๕}ค^{๑๖๖}ค^{๑๖๗}ค^{๑๖๘}ค^{๑๖๙}ค^{๑๗๐}ค^{๑๗๑}ค^{๑๗๒}ค^{๑๗๓}ค^{๑๗๔}ค^{๑๗๕}ค^{๑๗๖}ค^{๑๗๗}ค^{๑๗๘}ค^{๑๗๙}ค^{๑๘๐}ค^{๑๘๑}ค^{๑๘๒}ค^{๑๘๓}ค^{๑๘๔}ค^{๑๘๕}ค^{๑๘๖}ค^{๑๘๗}ค^{๑๘๘}ค^{๑๘๙}ค^{๑๙๐}ค^{๑๙๑}ค^{๑๙๒}ค^{๑๙๓}ค^{๑๙๔}ค^{๑๙๕}ค^{๑๙๖}ค^{๑๙๗}ค^{๑๙๘}ค^{๑๙๙}ค^{๒๐๐}ค^{๒๐๑}ค^{๒๐๒}ค^{๒๐๓}ค^{๒๐๔}ค^{๒๐๕}ค^{๒๐๖}ค^{๒๐๗}ค^{๒๐๘}ค^{๒๐๙}ค^{๒๑๐}ค^{๒๑๑}ค^{๒๑๒}ค^{๒๑๓}ค^{๒๑๔}ค^{๒๑๕}ค^{๒๑๖}ค^{๒๑๗}ค^{๒๑๘}ค^{๒๑๙}ค^{๒๒๐}ค^{๒๒๑}ค^{๒๒๒}ค^{๒๒๓}ค^{๒๒๔}ค^{๒๒๕}ค^{๒๒๖}ค^{๒๒๗}ค^{๒๒๘}ค^{๒๒๙}ค^{๒๓๐}ค^{๒๓๑}ค^{๒๓๒}ค^{๒๓๓}ค^{๒๓๔}ค^{๒๓๕}ค^{๒๓๖}ค^{๒๓๗}ค^{๒๓๘}ค^{๒๓๙}ค^{๒๔๐}ค^{๒๔๑}ค^{๒๔๒}ค^{๒๔๓}ค^{๒๔๔}ค^{๒๔๕}ค^{๒๔๖}ค^{๒๔๗}ค^{๒๔๘}ค^{๒๔๙}ค^{๒๕๐}ค^{๒๕๑}ค^{๒๕๒}ค^{๒๕๓}ค^{๒๕๔}ค^{๒๕๕}ค^{๒๕๖}ค^{๒๕๗}ค^{๒๕๘}ค^{๒๕๙}ค^{๒๖๐}ค^{๒๖๑}ค^{๒๖๒}ค^{๒๖๓}ค^{๒๖๔}ค^{๒๖๕}ค^{๒๖๖}ค^{๒๖๗}ค^{๒๖๘}ค^{๒๖๙}ค^{๒๗๐}ค^{๒๗๑}ค^{๒๗๒}ค^{๒๗๓}ค^{๒๗๔}ค^{๒๗๕}ค^{๒๗๖}ค^{๒๗๗}ค^{๒๗๘}ค^{๒๗๙}ค^{๒๘๐}ค^{๒๘๑}ค^{๒๘๒}ค^{๒๘๓}ค^{๒๘๔}ค^{๒๘๕}ค^{๒๘๖}ค^{๒๘๗}ค^{๒๘๘}ค^{๒๘๙}ค^{๒๙๐}ค^{๒๙๑}ค^{๒๙๒}ค^{๒๙๓}ค^{๒๙๔}ค^{๒๙๕}ค^{๒๙๖}ค^{๒๙๗}ค^{๒๙๘}ค^{๒๙๙}ค^{๓๐๐}ค^{๓๐๑}ค^{๓๐๒}ค^{๓๐๓}ค^{๓๐๔}ค^{๓๐๕}ค^{๓๐๖}ค^{๓๐๗}ค^{๓๐๘}ค^{๓๐๙}ค^{๓๑๐}ค^{๓๑๑}ค^{๓๑๒}ค^{๓๑๓}ค^{๓๑๔}ค^{๓๑๕}ค^{๓๑๖}ค^{๓๑๗}ค^{๓๑๘}ค^{๓๑๙}ค^{๓๒๐}ค^{๓๒๑}ค^{๓๒๒}ค^{๓๒๓}ค^{๓๒๔}ค^{๓๒๕}ค^{๓๒๖}ค^{๓๒๗}ค^{๓๒๘}

“อ้อ, ไคะ! เธออยากรู้จักคุณหมอ
จริงๆ” ปรีณัสทรงยื่นมือไปประเลียง
ข้อนิ้ว “เธอกลัวมากที่อกเคอร์กลีโลคินมี
รูปร่างน่ากลัวมิใช่เล่น แม้यरูกล่าหาญ
เห็นเข้กักลัวคงเค้กักลัวเข้กคำ และขางที่
เธอประเลียงไปเมื่อแลเห็นคุณหมอ ซึ่งท่าน
จะไม่ชอบคนกักลัวเลย ซึ่งหากคุณหมอ
รู้ว่าเธอกลัว คุณหมอจะไม่ประสังคพกับ
เธอเลย ข้าเระโกธณิน คุณหมอชอบ
คนกล้า”

“ ใน นาม แห่ง ทหาร สม เ็จ พระ เจ้า
นะ โย เลียน ข้า พระ ยาท มิ ไก่ กลั ว ชัก เฮอร์
กิล โล ติน เลย แม้น ไก่ กะ ผัก ข้า พระ ยาท ไม่
เคย กกลั ว ชัก ไก่ ใน ชั่ว ตี ”

“เชือกแข็งแรงดีมาก” นิโคลัสทรง

คริสต์และให้ตาพวกไพร่เข้ามาทันที

กลัวยกกล่าวถึงข้าพเจ้า กับสียเฮกยาห์ก็ท
บั้นนั้น ไค ขาม ค มา ถึง ผัง โขย สวตติภาพ
แล้ว เรา จึง ขน รว เทส กร ม น ำ จ ัน นอก เชา ไป
แลศยระจระจอย่างกวคช้น ที่ ระ ไม่ ใ ห้ เป็น เชา
ของสายคา ตามที่ขอกไว้ตอนคั้นแล้วว่า
เจ้าคนยามทยนเฝ้าค่านภายในคั้นนั้น เป็นผู้
ปราศจากสทินของควยนำสุราเป็นตัง ไม่
ต้อง สง สย เลย เพราะ ช่ว ประ เกี้ยว เกี้ยว

มารักหรือหนายแค้นใดก็ยกบ้านเขาเอา
 ออกปากแลปล่อยหมึกเค็ดอย่างฉกาจเข้า
 ท้ายทอย, เหนใจหมอนรองไม่ออกถึงวิญญู
 ครอบแล้วมารักทักเหวียงเขาลงไปในค

ปราสาทนั้นเป็น ที่วิเศษสำคัญ แห่งหนึ่งของพวกโสดมทริศรซึ่งเขยิบกำลังคิดการประหัตประหารพวกเราที่ละเล็กละน้อย และยืนกรานแจ่มแจ้งแล้วว่า เลือดของนายร้อยเอก ผู้กล้าหาญและคนสนิท ของ สมเด็จพระราชาธิราชเรามาติดก้อยอยู่ แม้ที่เรามายังฝั่งนี้ได้แล้วก็ แต่ยังมีกำแพงหิน และทวารอันมหากันอยู่ เราเพียงแต่ ๒ คนจะทำการสำเร็จได้หรือ ? พวกเรายังเขยิบมากกว่าเราหลายส่วน ทั้งทวารแลกำแพงก็แน่นหนามั่นคง ซึ่งกำลังคนคง ๒๐ คนจะทำลาย

ทวารเข้าไปได้ โดยง่ายนั้นยากนัก แต่
เพราะชีวิตของเลออนหลานข้าพเจ้า จึงทำ
ให้เรารู้จัก ๒ ทิศทางชีวิตที่อาจยังชี้นั้นได้
ข้าพเจ้าได้ ชื่นแงกับท่าน แล้ว เหมือนกัน
ว่า มีแสงไฟสว่าง ๆ ออกมาจากช่องกำแพง
หิน เมื่อคนบารบอทังเห็นอวยายทันที เขา
บอกข้าพเจ้าว่า ถ้ากำลังทนน้ำหนักรัก
เขาได้แล้ว การของเราก็จะมีผล ข้าพเจ้า
ก็ไม่ซบเซาเท่าใดนัก สามารถทนน้ำหนัก
เขาได้ จึงรีบร้อง

“แต่เราต้องมีเชือกอีกตัว” บารบอท
เอ่ย “ใต้เท้าจงอยู่ที่นั่นก่อน กระผมจะไป
ที่สถานทุก ๆ เวรเราออกไว้ ในเรือมีเชือก”
พลางเขาวางไปเร็วที่สุด

ข้าพเจ้ายืนคอยบารบอท และไคแ้ว
เสียงคนคร่ำครวญกล่อมซึ่งขึ้นลง อยู่ภายใน
ปราสาท ซึ่งเสียงหวาน เพราะเช่นนั้น
ข้าพเจ้าแลชาวฝรั่งเศสขึ้น มา เสียง นัก คือนัก
ความคานีในต่าง ๆ ในปารีส แลเสียงชนิก
นี้ทำให้ข้าพเจ้ามัน โลงไปอีกว่า เลออน
ตกอยู่ในหลุมอันครวญวิง พอยบารบอท
กลับเข้ามาข้าพเจ้าก็บอกให้เขาฟัง ซึ่ง เขาก็
ลงนั่งเห็นพ้องด้วย พลางเขาก็ให้ข้าพเจ้าเป็น
บันไดซึ่งข้าพเจ้าก็ ระดม แรง ทน ความ หนัก
บารบอทยืนอยู่บนบ่าข้าพเจ้ามันแล้ว ก็ใช้

เชือก ที่เอา มา จาก เรือน นั้น ทำ เป็น ห่วง และ
เหวี่ยงไปคล้องกับผนังช่องกำแพงพร้อมกัน
ไหนตัวตายขึ้นไปคล้ายพาน ซึ่งห้วงนั้นซาก
หรือมือหลบลงมาแล้ว ชีวิตของเขามันมี
ประโยชน์สำหรับประเทศฝรั่งเศสก็จะพลันด้วย
เขาไม่ได้พักนาน แต่ครู่หนึ่งเขาหันหน้า
ลง มา ยัง ข้าพเจ้า มี สัตย์นัยม แยม สม หวัง
เป็น เชิง หมายถึง เขาได้ เห็น การณ์ ภายใน
ตลอดแล้ว

“เห็นอะไร—บารบอท ?” ข้าพเจ้า

ถามอย่างกระวนกระวาย

เขาส่ายหน้าไม่ตอบ แลขยับตัวเข้าใกล้
ช่องกำแพงใต้เท้าอันเงยขึ้นไว้มัน จนตัว
ไคสันคืบขึ้นกว่าเก่า พลางชักมีสไคลออก
จากช่องเข็มขัด คราวคลุกว่าอยู่คงก็หรือ
กับทำท่าระบิง

“มีรัฐราช ! กระทำให้ข้าพเจ้าพวกวิชเชีย
แต่กันออกมารึ ?” ข้าพเจ้าร้องเบา ๆ แล
ทำท่าให้เขาเห็นว่าอย่า

แต่เขาไม่สนใจคำคั้นของข้าพเจ้า กลับ
หันลงมาจากข้าพเจ้าแลทวนมือทำไม้ ไค
ความว่าอัยพวก รัชเชีย กำลัง ระ คัม หลาน
ข้าพเจ้า ทันใดนั้นไค ยืนเสียงระฆังคึก
กังวาล บารบอทหันหน้าลงมาร้องโดยไม่
ทันคิดกว่าจะเป็นอัย

“เร็วได้เท่า...ไปที่สะพานตก”

บาร์กอก โทน คว้า ^๕เชือก ลงมา โดย
รวกเร็วแล้วองไว กระโถกลงยังพนัก
พร้อมกันข้าพเจ้าวิ่งแน่วไปยังสะพาน ครั้น
ถึงแล้วเตรียมจะลงเรืออยู่แล้ว บาร์กอกจึง
ทูลขึ้นว่า

“ฟัง! คุณเหมือนอะไร?” พลังกัม
ลงฟังทีนั้น ข้าพเจ้าเลียนแบบ ไต่ยีนเสียง
ประหลาดซึ่งอยู่ทางปากโน้น

“ทหารคอสดแซก” ข้าพเจ้าร้องเบาๆ
สัทสน่าซึก ก็คิดว่าทหารที่ช่วยเหลือเลื่อง
นั้นเห็นจะสิ้นสกลลงเพียงนี้

บทที่ ๔ ผลลัพท์

ภายในปราสาทมหากษัตริย์ ลำคณันยวินส์
นิโคลัสกำลังทรงระ ชักนำให้หลาน ข้าพเจ้า
รู้จักมักคุ้นกับค็อกเคอร์กลิลโดติน เครื่อง
คนตัวเล็กนางนักร้องต่างหยุกบรเลง แล
เสียงร้องอย่างคลาสิกก็เกิดขึ้น ค้วยต่างก็
พากันร้องกล่ออง ทหารคอสดแซกกำยำ
หลายนาย วิ่ง ออก มา จาก หลังม่าน บนเวที
แต่ง ทั่ว คล้าย พวก ซังส์ กู ลือท พวก ขยด
ฝรั่งเทศ พลังสำรึกคำลามากต่อเลื่อง
สัปดาห์มานี้แล้วก็ออก มียักษ์ตัวราวสี่
หนึ่งหนวักเขี้ยวกรำกรำ รบพุ่งสูงใหญ่ขยบน
พวงพลับ ที่เข้มซึกพมิดคมขาว ไม่ได้

สรวมเลื้อยเลยแม้แต่เชือก นางพวกนักร้อง
ซึ่งไม่เห็นตัวแต่ก่อนนั้น ยักขึ้นออกมาวิ่ง
เย้ยหยันเลื่อง ทำกิจวิยาทำทางไม่ผิดกัย
พวกนางงามใน คณะ ปลาเซอร์ เกอลา แกร
เวอช ข้าพเจ้าพวยวายแรงทั้งรบกวนนำเกลี้ยก
หลายคนออกมาทำหน้าทำตาไม่ผิดกัย ชนว
เร็ววเลกหนึ่งหุ้มกระตักมายังเลื่อง

เลื่องเหลื่อที่ระทนทานดูได้ จึง กระโถก
ไปยืนกลางห้องร้องคำอัยพวกนั้นด้วยกิริยา
แสนแค้น มือหนึ่งขยบระชักกลยแต่ไม่มี
ประโยชน์ โพร่ของนิโคลัสหลายคนได้
ตรงเข้ารวยข้างหลังเขา แลผลึกให้หนึ่งลง
ขึ้นเกอิกคามเดิม

“เหตุใดเธอจึงทำเป็นฉลาดเช่นนั้น เธอ
ได้บอก กับฉัน ว่า เธอไม่กลัว อันใด ทมกใน
ชีวิต” นิโคลัสตรัสเชิงเย้ย “ฉันได้
บอกเธอแล้วว่าคุณเธอไม่ใช่ขยคนฉลาดนั้น
เธอยังไม่ทันเห็นคนเธอ เพียงแต่เห็นคน
ดิ้วร่วมยาเท่านั้น เธอได้ทำเป็นใจสรวลเสีย
แล้ว เธอว่ายังไรกันพอเชย” พลังทรง
พระสรวลเยาะ หันไปทางพวกเหล่านั้น
“เราให้เขา สรวล เช่นนี้ ซึ่ง เคยเห็น ย่าง
เหมือนกันในปีร์ส แต่เขากลับมีกิริยา
ซึกขึ้นไม่ขยบอกคุณแปลกใหม่? ผิดสัญญา
ด้วย” ข้าพเจ้าเหล่านั้่นหัวเราะเขาอย่าง

นำเกลี้ยกล่อมยั่วโทษา

เลื่องชื่อรู้ลึก หน้าชา ค้วย ความ อาย แล
เกลี้ยกล่อม “ข้าพระบาทขอพระทานโทษ
เพราะมันเป็นไปไม่ได้ ที่ฝ่าพระบาทจะทรง ทำ
ให้หิวง”

“เป็นไปไม่ได้ ! ก็เพราะเธอแสดง
ซลาค” นิโคไลาส์แค้นทรงพระสรวล “เอ—
เธอจะเห็นละ, พวกเราพาคุณร้อยเอกไปบน
เวทีซีไคฤกษ์แล้ว”

“ข้า! ทหารนะไปเล่นนะไม่ยอมให้
ใครจับเป็นอันขาดในขณะที่มี ชาวอชอยู่ในมือ
จะไม่มี พวก รัสเซียที่ จะ กล้ามำพันค้าย กับ
ทหาร นะ ไปเล่นใน เวลา เข้าค่าย เข้าเข้มนั้น
บ้างหรือ? ไม่มันเกินหาญพอหรือ? หรือจะ
ทำเป็นพวกหมาหมู่?” เลื่องคำรามพลาง
ชักค้าย คาว้องดมึงคเจ้าพวกนั้น ซึ่งมัน
ตัวเรียวก็เพราะเกรงกายวันชาวสยาคของเขา

“พันค้าย! เราไม่มีคณกล่าตักวิชา
เกียรติยศกันนะ?” นิโคไลาส์ทรงอุทานกับ
“เฮล่า! มีซิฉัน, พวกเราใคร จะ พัน กับ
เขายัง?”

“ไม่เกิด-ข้าของพระองค์, พระเจ้าข้า”
นายทหารชาวรัสเซียร้อยนายหนึ่งทูล

“ไม่เกิด! คีมาก!”

“ไม่ค้องคุณไม่เกิด- คุณไม่สมควรกับ

อ้ายคนพวกนี้” นายทหารรัสเซียร้อยอีก
นายหนึ่งทูล “ข้าพระองค์เองพระเจ้า”

เขาทูล “ไม่เกิดเคยพันชนะนายร้อยเอก
รอฟสกี ผู้ชำนาญกาย คอ พระพิศมัยสมเด็จ
พระเจ้าอยู่หัวที่เครมลิน—ทรงอนุญาตข้าพระ
องค์เกิดพระเจ้าข้า ไม่เกิดมีสมควร”

“ข้าไม่ทวนต่อคนไหนหมด” เลื่อง
ตะโกนสะบัดค้าย

“จงพัน—อาร์มวล์” นิโคไลาส์ทรงสั่ง
แก่เจ้าคนเก่ง

นายทหารรัสเซียร้อยคนเก่ง ซึ่งมีสมญา
ว่า อาร์มวล์ แสยะยิ้ม ค่อมคิ้วลง ชักค้ายข้าง
เข้าสู่เลื่อง คาวเหล่าหีบปากเขี้ยวริมฝีปาก
หนาหิวย กิริยาอวดกึกในหัว เลื่องรู้ลึก
หมั่นไล่ไล่โกรธจ้องโจมตีพันโดยแรง อาร์มวล์
ร้อยแฉ่องไม่ได้ คัพท ค้วยความ เริงใจ แลสัน
หิว ฉิบพลันการพันอย่างน่าคึกคัก อาร์
มวล์ คง มี หมายม แยม แล ทำทาง อวดคึก
เสมือนพันกันเล่นๆ แลพยายามแทงพัน
เลื่องค้วยทำค้อนข้างแปลก แต่เลื่องก็
คอยบักแลล่อให้เห็นอย พักเคียวอาร์มวล์
รู้ลึกทวนว่าไม่สมนึกเสียแล้ว ความโกรธ
แลพยายามอย่างวิกลก็ยิ่งเกิดขึ้น เขาพัน
แทง อย่าง มี กำลัง พลึงเท่าให้ไว้ ให้หมก
เลื่องก็ขี้นค้องอยู่ ค้วยความ รววัง ประมาด

๕-๖ ที่ พอเห็นกำลังอาร์มวดคกจึงเริ่มรุกร
กระทำให้อาร์มวดตัวสั้น แล คาเหลือก ค้วย
ความกลัวยับคายฉิก ๆ ถูก ๆ คัมปลันกาย
อันขาวสีกา ซึ่งมีได้ย่ำโลหิตมานานของ
เลอองก็ยกทรวงอกของอาร์มวดตรงหัวหัวใจ
เขาร้องแลลัมฟาคลงกัน คล้ายกับปลาที่ถูก
โยนลงบนแห้ง และประเคียวก็สูญชีพ

“แก๊แก๊!— ความตายของพวกเรา!
วิญญูณ! วิญญูณ!” เจ้าพวกนั้นทั้ง
หญิงชายร้องเสียงหลงโลกเกินอย่างบ้า

ทันทีนายทหารเอก—ไม่เกิด ก็ชักกายวิ่ง
ชูเข้าหาเลออง เจ้าพวกนั้น ร้อง สิ่งหลัง
อวยชัยเสียงสนั่น กายทั้งคู่ประสานแลเริ่ม
พ่นอย่างฉกาจฉกรรจ์ แล น้ำมากมกว่าที่แล้ว

มา เลอองชอกกับข้าพเจ้าว่าไม่เกิดเป็นผู้
ชำนาญภาพวิ่ง เขามีได้ย่ำโลหิต ใช่วิช
พ่นอย่างสุขุมแลอ้อมกำลังในขณะรุก เขา
ไล่พ่นประณมรณกันให้ท่า กายทั้งสองกระ
ทบกันดังเขว้าเข้าไปในหัวใจ แขนของผู้พ่น
ทั้งสองฝ่ายทำอาการผัดผวนรวดเร็วมาก คา
ของเขาทองสองจึงเขม็งอยู่ปลายกาย ซึ่ง
เฉียวฉวยไปข้างกายหน้าตาเขาทั้งสองอยู่ทุก
ขณะวิหค ผู้ค้ำยังไม่รู้ว่าฝ่ายใครแพ้ เขา
เหล่านั้นร้องระโกนปลุกใจไม่เกลียดยพร้อมๆ
ครั้งแรกไม่เกิดมันสัสสุขุมก็ แต่ต่อมา

จะรู้สึกอ่อนใจในเมื่อพวกเขาปลุก หรือ จะเป็น
ค้วยโมโหก็รู้ไม่ได้ เขาเริ่มพ่นแลแทง
อย่างไม่ ค่อง ชั่ง มือ แล ฉีกเท้าในเวลาอย่าง
เลอองก็เงยโกรธแต่ยังไม่สติได้ ที่หนึ่ง
เลอองถูกรุนคิกตึงหือ้ง ไม่เกิดก็ใช้
โอกาสนี้จะเอาเป็นคราวชนะ เขาพ่นแทง
มิให้เลอองกลับตัวได้ ปลายกายของไม่เกิด
เฉียบก็เฉียบหัวให้ลั่น แลเฉียบก็ข้างเลออง
ไปหลายหน ซึ่งหากไม่หลบหลีกก็ค้ำของ
ให้ค้ำแล้วไม่เกิดอาบแทงได้ก็เฉียว เลออง
รู้สึกหาวคอกคักใจเต็มที เมื่อตนตกอยู่ใน
ฐานะอันล่อแหลมเช่นนั้น ครั้นแล้วจึงสำรวจ
สติพอไม่เกิดแทงเข้ามาโดยไม่ยั้ง เลออง
จึงเฉียวตัวฟาดค้ำกายอย่างแรง ไม่เกิดมี
ทันระวังกายจึงหลุกมือกระเด็น หน้าเขา
ชักถอยหลังกรรค

“ไม่เป็นไรเพื่อนรัก! หยิบกายมาพ่น
กันใหม่” เลอองพูอย่างใจนักเลง

“จัมมัน—อย่าสละโอกาสนี้” นิโคลัส
ทรงบัญชา ซึ่งทันใดพวกไพร่แลทหารต่าง
ตรงเข้าจับเลออง เลอองเมื่อเห็นปรีดนี้
โคลัสหมกในกระบังนั้น จึงใช้กายแทง
พ่นผู้ ที่แหลมเข้ามาลัมฟาคลงกันร้องคววญ
เป็นหลายคน จนเจ้าพวกนั้นชียาค เป็น
ธรรมดาพวกมากฉะฉาน ถึง แม้ว่า พวกมันจะ

ล้มลงแล้วหลายคน มีข้าเลของกิลโลติน
กิลโลตินยืนพนท้อง

“อ้ายรัชเชย—อ้ายโคครัลลาค! มึง
หมกมุ่นแล้วหรือ! อ้ายสนธิชา มิใช่
นักรบ นิโคลาสเจ้าหมกมุ่นสลับนักรบเสีย
แล้วหรือ! นิโคลาสอ้ายชาคิลลาค!” เล
ของกินร้อง

“มึงอย่าเอ่ยเช่นนั้น” นิโคลาสทรง
คำรามกอดพระพักตร์บูชิ่ง ยากที่นายช่าง
จะเขียนได้ง่าย ซึ่งเลของบอกว่าไม่มีคน
ยากที่ร้าย “ปล่อยมัน—ไม่เกิด—พันกับมัน
อีก อ้ายคนเก่งมันต้องตาย ไม่เกิดฆ่า
มันเสีย”

เจ้าพวกไพร่แลทหาร ต่างถอย ออก ตาม
บัญชาของผู้เป็นเจ้า ทันใดไม่เกิดก็ชัก
ดาบเข้าฟันเลของอีก ครั้นการฟันอย่างนี้
เลของก็เกิดขึ้น เลของก็เกิดก็ต่าง
คนต่างฟันกันสุดมัน มีท่ากายพลิกแพลง
เช่นไรซึ่งชกชกกันไว้ ก็นำมาใช้จนสิ้น ต่าง
ฝ่ายต่างรุกไล่ถอยถอยกันไปมาหลายตะหลย
เป็นการฟันอย่างเลอกร้อนที่สุด ในครั้ง
ถ้าผู้ใดที่ไออันระทกไม่ได้อีก ความแค้น
หัวใจแลหน้าแข็งของทั้งสองฝ่ายเต็มไปด้วย
รอยขีดข่วนของปลายดาบโลหิตไหล แขน
เลของขาดไปครึ่ง แต่เป็นขาดเล็กเล็กน้อย

ไม่สำคัญเหมือนเมื่อคราวผกผัน เจ้าพวก
รัชเชยก็ทนไม่เกิดเสียงเกรี้ยวกราว “แทง
มัน! แทงมัน!” เขาร้อง ยามที่สึกใน
กษณนั้นเลของก็ ไชคโถม ทลวงไม่เกิดสัก
กำลังเห็นอรวรรณมฤต ชักดาบหาออกไม่
ไม่เกิดร้องจนสุดเสียงกายหลุดจากมือแลล้ม
ลง ซึ่งในทำนองเดียวกันเลของก็หมกกำลัง
ล้มลง

“ความตายจึงบังเกิด แก่ อ้าย คน ผัว
เคศ” พวกสนธิชาร้อง แลนิโคลาสก็ทรง
ผลมั่วว มันทามเลของในขณะไม่มีสติ
ไปนอนบนเตียงโคคม กิลโลติน ซึ่งมีแสงวีย
ววยผึกว่าอาวุธที่ผ่านเคศพบเห็นมา แสง
กระต้อนของกิลโลตินเหมือนกับแสงอาทิตย์ที่
ส่องถูกกระรอกที่วางไว้กลางแจ้ง พลังมัน
ทั้งหลายก็เด่นว่า ท่าเพลง เช่นเคศกับ เย็น
ห้องคนบ้า ล่าคืบนั้นเลของก็สติ เมื่อ
เห็นคนมานอนอยู่โคคมกิลโลติน ซึ่งรอกไว้
อยู่บนเตียงสูง ซึ่งถ้ากิลโลตินแล่นลงมา
เวลาใดแล้ว เขาก็เป็นอันหมดชีวิตอย่าง
แน่เสีย ยิ่งกว่า แน่ เลของเหลืออยู่เจ้า
พวกนี้

“ข้าพระบาทขอชมในการกระทำของฝ่า
พระบาท แต่ข้าพระบาทเป็นทหารสมเ็จ
พระเจ้านะไปเถียน หากกลัวความตายมิ

ได้ นิโคลัส อัย มนุษย์ฆ่าคน” เลออน
ทูลเปรย ๆ

ปรีณส์นิโคลัส กยเจ้าพวกอมมนุษย์ เหล่า
นั้นหัวเราะก๊ากและโกนว่า “ความตาย
งยังเกิดแก่أيฝรั่งเศส”

“หยกพวกเรา! ข้าจะพุกะไรกับทหาร
นะไปเลียน ลักหนอย” พลาง ปรีณส์ ทรง
ดำเนินเข้าไปใกล้เลออน “ฟัง! ฉันจะเล่า
เรื่องอะไรให้ ฟัง คนที่สตัย ซอโค ถูกฆ่า
ในปารีสถึง ๒ หมื่นโดยวิธีกลโลตินัน เมื่อ
คราวขบดใหญ่ เธอคงจำได้ ทหารซุสซาร์
บนคงจำได้ เพราะฉะนั้น ชัง พวกฝรั่งเศส

เศศนิยมมาแล้ว ฉันก็จะใช้ไปการประหาร
เธอ แลทวอกลงตัวนะไปเลียนจอมทัพแล
พระราชอิราชฝรั่งเศสกับย หัวว่าเธอคง
เห็นความอาลัยของฉัน”

“โอ! อัย ฟังหมายความว่า พระราชา อิราช
จะมาอยู่ในเงอมมือฝ่าพระบาท” เลออนแค้น
หัวเราะเขาๆ “ไม่ถึงรุ่งสว่าง ถ้าหาก
พวกทหารรู้ว่า ข้าพระบาท หายไป ฝ่าพระ
บาทก็ยเจ้าพวก โน่นก็จะตกเป็นเชลยของฝรั่งเศส
ปราสาทท่านทหารฝรั่งเศสจะทำลาย
เสียชั่วทวยโคจรี้เดียว”

ปรีณส์นิโคลัสทรงพระสรวลพลางดำเนิน
ไปยเชื้อก ที่ระผ่น กลโลตินลงมา เจ้า

ยก็ยคาร์คาร์ ก็ย เลออนมกประทัยกับเขยง
อนิหา! เลองผู้เียวความ เจ้าระทายก็
เพราะความหลงมระเมอในสาวรัก

ข้าพเจ้าต้อง ขอชมยาร์คอก อย่าง ล้นพัน
กล่าวคือเมื่อเราเห็นเหตุการณ์งเียมมิใดใดก็
อะอะก๊ากคาก เราจึงวิ่งจากสพานหกมายัง
กำแพงหินอีก ยาร์คอกทวยท่ายเชื้อกไปจน
ถึงช่องกำแพงนั้น รวยกับเวลาเขยยก็ย
คาร์คาร์กำลังมกเลองลงกับเขยง ปรีณส์
นิโคลัสกำลังทรงถือเชื้อกจะปล่อยกลโลติน
ยาร์คอกโดยเขวาม มีไค้สละเวลา เขา

หมายยิจะไปลงกระขังใหญ่ ที่เขวามไว ยนบอก
ปราสาท ซึ่งระขังนี้เป็นระขังบอกเหตุให้
ผู้คนในปราสาทรู้ตัวในยามฉุกเฉิน ยวากฎ
มผลมาก ด้วยพวกไพร่แลทหารในปราสาท

ค่างก็ตกใจสำคัญว่า พวก ฝรั่งเศส แท้กันมา
ค่างร้อง เอ้เคะโร แล เสียงกรีกกราก ของผู้
หญิงหนีเอาตัวรอดซุสซาร์เป็นอลหม่าน เนอง
ด้วยประการฉะนี้ เลองระคมกำลังอย่าง
สุดแรงเกิดซึ่งยังไม่เคยยักเคย กันเขยง
กลามเนอ, หลุดจากเชื้อกได้ ปรีณส์นิโคล
ัสทรงตกพระทัยตามเจ้าพวกไพร่ เชือก
ก็หลุดจากพระหัตถ์ กลโลติน-คายอัน
เป็นเงาววยแล่นปรุกตงมาโดยเร็ว ยาย

พระเคราะห์, เลื่องกระโถกแผ่นจากเขียง
ปรีณส์โคโลส ทรงพยายามจะจับ เชือกอีก
เลย สดก ล้มลง ที่ เขียง แทน เลื่อง ซึ่งผล
หนีไปได้อย่างหวุดหวิด กิลโลตินพุ่ง
พระธำมมาเป็นขาคแลสสาคัส เหลือ ทระ เยียว
ยา ทรงร้องไห้ออกมา วิญญาณอันตาย
ด้วย โลหิตแห่งบาปก็ออกจากร่าง เลื่อง
แทนที่จะวิ่งต่อไป ก็กลับกำลังด้วยความตก
ใจล้มลงนอนอยู่บนเวลานั้น

ความจริง วาลเรียซึ่งทั้งตัวนอนได้
เขียนขึ้นไว้เสียไปยังไม่เลื่องจริง แต่หล่อน
ทำกันนั้นโดยถูกบังคับ ซึ่งปรีณส์โคโลส
หาทรงทราบไม่ว่าหล่อนเป็นคู่ชีวิตของเลื่อง
ใน คณนั้น เมื่อ หล่อนเห็น เลื่อง มา ตกหล่น
วิ่ง ๆ หล่อนแทบหมดสติวิ่งไปยังค่าย
เครมลินเพื่อให้กอง ทหารมาช่วย ทั้ง
ปรีณส์โคโลสหาเข้าพระทัยว่าหล่อนไปแห่ง
ใดไม่ ซึ่งเมื่อหล่อนไปเข้าพเจ้ากับยารกอก
ก็ได้เห็น หล่อนยังคืบเข้าคนขับรถครอก
ซึ่งรอเธออยู่ในพระนามของปรีณส์โคโลสให้
พาหล่อนไปค่ายเครมลินโดยเร็วที่สุดที่จะเร็ว
ได้ ซึ่งพอเห็นทราบดีถึงกองทหาร ทหาร
ม้าขาวทั้งกองรออยู่โดยข้างค่ายของ
ของเลื่องก็เข้านมาทันที เขาทั้งหลาย
ควมมาหือเหยียก ขณะมาตามทางไค่แห่ง

ชักหัก กระตุกเข้าพวก รักษายืน แลขอให้
สิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ ใน สกโลก ช่วย พิทักษ์ นาย
ของเขา

ซึ่งขณะพวกทหารมา ถึงฝั่งคูฟากโนน
ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพวกทหารคอสนแซก แต่
ครั้นเห็นเจ้ายิงไปจึ่งกว่าไม่มีใคร เหตุ
ฉะนั้นเพราะพวกทหารได้ควมช่วยกัน
ข้ามคูทางอื่น ยารกอกเมื่อเห็นพวกรักษายืน
แตกคินแลปรีณส์โคโลส ก็สิ้นพระชนม์แล้ว
มีความยินดีที่ได้เชือกกลับลงมา พอกเห็น

กองทหารยกกันมาเนื่องแน่น เพราะทหาร
คนหนึ่งไค่ วายหน้า ข้าม มาทก สพาน ทดให้
ข้าพเจ้ากับยารกอกตกไปเป็นล้นพื้น แลบอก
ทหารให้ทำลายทวารอันมีหนานั้น ช่วยกับใจ
ก็ไค่พึงลง พวกเราต่างครกันเข้าไปเที่ยว
ค้นจับพวกรักษายืน ทั้งหญิงชายไค่ หนึ่งสี่
แต่ส่วนข้าพเจ้ากับยารกอกทั้งคงไปยังห้องที่
เล็กเหตุ พมเลื่องนอนปราศจากสคิอยู่
บนเวทีแลปรีณส์โคโลส ทรงนอนสูญชีพอยู่
ด้วย ครั้งแรกข้าพเจ้าทนกว่า เลื่อง คาย
แต่ครั้นจับตัวคล้ำชีพระทมวิญญูภัย ก็
ปรากฏว่าเพียงสลาย ยารกอกพลวณันคิซึ่ง
วางอยู่บนโต๊ะเลี้ยงอาหารในห้องนั้น ตระกอลง
ไปในคอเลื่อง ภายหลังวันไค่ล่วงลาค

ลงไปแล้ว เลของ ล้มควาซัน พลงถาม ลุง ๒ “คุณลุงช่วยผม” พลงลุกขึ้นคว้า
 ลอย ๆ ว่า “วาลีเรย์ อยู่ที่ไหน ๒ แล ผม อยู่ที่
 “วาลีเรย์ อยู่ที่ไหน ๒ แล ผม อยู่ที่
 “วาลีเรย์ อยู่ที่ไหน ๒ แล ผม อยู่ที่

ข้าพเจ้ากับยาร์คอต หันหน้ามาประสพคา
 กันพลงท้วงวาระอย่างว่าเวียงสมทวัง
 “วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ
 “วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

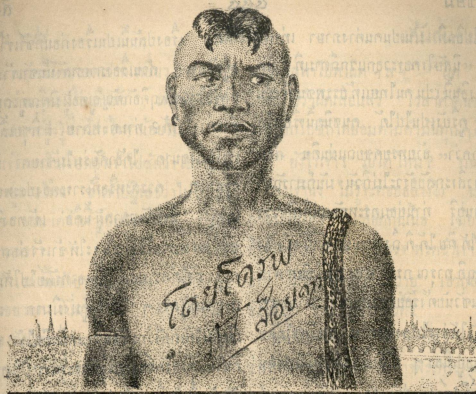
“วาลีเรย์! วาลีเรย์ชกชก!” เลของ
 ร้องกังขัยยาร์คอต “อ้อ! คุณลุง-คุณ

๑๕. ใจที่ขันสู้อย่างจริง ๆ ในอันทำความดีทุกอย่าง เปนใจที่ดีแท้ เพราะ

สิ่งใดที่ไม่ม่ประชันกัน สิ่งนั้นจะไม่กระเดื่องขึ้น.

ของ ผ. ล. พิชยญาติ

แก่น สมอง แก่น

ของ

เทเคะแพทย์

“หนีเสือประเช้” ท่านวิญญูชน
ทั้งหลาย ท่านไต่ขึ้นชื่ออ้ายทองอิน ที่
แม่ยวดี คงให้รักษาเมือง จนวัยยังใหม่ ?
ต้องใช้ค่านำนามว่า “อ้าย” เพราะมันเป็น
ขบถต่อแผ่นดิน ขบถสัญญาชาติ ขบถต่อ
โอวาทครูบาอาจารย์ ประพฤติพาลโทกว่า
จนเกิดเรื่องกับข้าเจ้าอีก มานัก ๆ คู่ตัว

ข้าเจ้านี้เกิดมาสำหรับ ก่อกรรมทำเวรแท้ๆ
ในวัยนั้นข้าเจ้าไม่เกรงกลัว การระงับเวร
ได้ช่วยไม่ก่อเวรคอยเป็นไม่มีเสียละ ฟังจะ
นึกสงขในทอนหลัง แต่ขูใจได้คิดลิ้มชวา
เสียแล้ว

เจ้ามรชนที่เป็นลูกหรือพระนายกอง ถ้า

ข้าเจ้ามุ่งทรงลงโทษ มาอยู่ที่ค่าย
ส่วนมีลูก * พักส่วนของข้า ขอนแก่น
เลิกลงมือใครจะอุทธรณ์ความ จาก พวก พม่า
ภายหลังที่เสียพระนครแล้ว คนชาวไทย
แตกสาขานั่นขึ้น รวมเป็นหมู่เป็นเหล่า
ประพฤติเป็นโจรเจ้าปล้นบ้านคาว มีทรมาน
ต่าง ๆ มีเอาไฟลงเป็นต้น ข้าขึ้นแทนไม่ได้
จึงเอาเงินให้แก่นักรบต่าง ๆ ภายหลังปล้น
๕ คนเกิดโลกวิจิตร จึงเกิดวิวาท กันขึ้นถึง
กันตายหมด เงินก็ตกอยู่ กับเจ้าทมิฬ

ใครผ่านคนโคย รอก ปากเหี้ยว ปากกามา
ลงยุคยานเรื่องเมืองคแล้ว เท้าชโคย
เมืองสวรรค์จะรู้สึกโล่งใจไหนอ้อไม่

เจ้าทองอินเรียกข้าเจ้าไปชักว่า เป็นญาติ
กับตาอู่ทางไหน ข้าเจ้าปฏิเสธว่าไม่ไ้เป็น
ญาติ เป็นแต่ข้าเจ้าเป็นผู้มาอาศัย แล้ว
จึงแนะนำว่า

“เวลานี้ข้าชากหมากแพง เจ้าควรระ
ชยียชขายหาเงินทองไว้ช้ เอาเถะวะ !
ถ้าเองล่อให้คำอ้อออกทแล้ว ข้าแย้งให้เอง
จริง ๆ ” มั่นพกาหนักแน่น

“ผมรับไม่ไ้กับรับ บุญคุณของแกมี
กับผมมาก ”

“อ้าว ! ” มั่นรียงควยเสียงอันดัง “ ญ
จะให้มึงไปตรกรครองท มึงกลัวบุญคุณมาก
กว่ากลัวถูกตำไม ญะปล่อยไป แล้วอย่า
หันนา ถ้าหันพอจะเข้มนให้หลังชากเหี้ยว ”

พอข้าเจ้าชยียลอกจากมา มั่นให้คนไป
ตามมาอีก พอไปถึงมั่นพทว่า

“ข้าไม่เชื่อเจ้า เคี้ยวเองจะหน้ เจ้า
ไปตรักตรองในคราวก่อนจะดีกว่า ถ้ารับจะ
ทำเมื่อไครจะปล่อยออกไป ”

ท่านทั้งหลายหมกปลักหลีกตัว ข้าเจ้า
ต้องนอนอยู่ ใน ครง จำไช้ ครงวนอย่าง ทรช
เวทนา คำโบราณย่อมกล่าววว่า “ คยคน

พลพาลพาไปหาผล ๑๔๑ ” “ ผล ” คำ
นี้ไม่มีผู้ชว่วผลเสียแล้ว เวลาชากคนช้เจ้า
ถูกเรียกไปชักให้ยอมตามคำมั่นทุก ๆ คน

“ ยังไ้เจ้า ! รับไ้ใหม่ ? ” มั่นถาม
ข้าเจ้านั่ง ไม่รับะตอบอย่างไ้ มั่นทำ
ตาตมทงคระเก็นเลอकिनเนอ เข้มนมัน
สียทเคียวเน อินจา ! อัมรง ทวช้เจ้าไม่มี
ลก ไม่มีชากจ้านวนผลทวช โอากลยไป
ช้งไว้อีก ชยีสัญชาคิหวัทอ

มั่นทำเข้มนชยี้ ๓ วัน ผลทวช ๓๐ ท
ข้าเจ้ายชเนนดอยค้งคำ อำนาทระควร์คินไ้
จะไ้กรรณาค้อผุ่กอยด้วยกตัญญู วั้จักคุณ
คนยังไ้เยวหรือ “ ในเวลานี้ไม่มีทพงแล้ว ”
ข้าเจ้ารำพงภาวนาอยู่ ในไ้

● ● ● ●

ลพทศักราช ๒๓๓๐ บกนชน ๓ คำเคือน
สียสอง ข้าเจ้าจำไ้คคคคไ้ไ้อย่างแน่นอน
เทียท่านท้งหลาย ในวันนั้นข้าเจ้าถูก
เกณฑ์ให้ ไปตางหญ่ชานบ้อมวิชัยประสิทธิ์
มั่นทไทยสาม คน ท้งข้าเจ้า พอ ทรนียบแสง
เป็นเวลาทวนจะค้องกลยเข้าสั้ห้องทกชเวทนา
อยู่แล้ว แต่เพือนมีคินพวยเรอเล่กมาทาก
ทางไ้สคิน ชนทพนายชม ครงมาทลัคค
ททำเป็นคนคู้นเคยกันมาแต่เกิม ข้าเจ้า
ต้อง คอย ลำไ้เนยททุก ผลทท เขา สคนทนากน

ชายชวนไป ก็พอกับคนเท่าช่วยขายเขาที่
สืข้าง เหมมาทางขวาพวงด้วยแข้งขวาแล้ว
ก็เห็นด้วยเท่าช่วยเขาที่ทอง หายผลง
ลงไปกลาง ฟาก เรือน พอ มัน โง่ ชน มา ก็ระ
อ่าปากร้องเรียกพวก เท่าชาวซังยังทำงาน
ครึ่งเคยวกครึ่งวกเขาที่ขากรรไกรม่ออยู่กัย
ที่ ข้าเจ้าจับตัวมันโยนลงไปสู่พื้นดิน แล้ว
คืบไพล้มากอ้อมหุ้มกลิ้งลงทาง บรวโคตหลังพา
ไปไว้ ที่กระท่อมกลางสวน

ไฟโตส้ามทองแถมๆพร้อมกับหมู่คนจีน
มารากทำน้ำ ทรงมามงกันอยู่ที่ บรวโค
คนหนึ่งในหมู่ นั้น ยกทาง คีระจะเร้าทองอินให้
ฟังออกคน ข้าเจ้าเลยจะมาฟังอยู่ใต้ซุ้มไม้
ใกล้ ๆ กับนั้น เสียงเร้าคนหนึ่งพูดว่า “ขึ้น
ไปคนบนเรือนอย่าแก่หรือ?” เจ้าอีกคน
เจ้าคนนั้นข้าเจ้าได้ คือคนทพูกกัยผู้คุมที่
หน้าย้อม “อย่าเลย! เราช่วยกันหามา
เรอแก่ ให้ ได้สติเสียก่อน เรอในรวัยแรง
กว่านั้น” สามคนช่วยกันหาม นอกนั้นส่งได้นำ
ทางอีกสามคนขึ้นไปคนบนเรือน เสียงพูดว่า
“จะพบบนไหน มันก็เสียเดว้าเหมือนกัน
ไม่ อย่าง นั้น มัน จะเลี้ยงตัวรอกมาใดหรือ ?
กลีบแก้ว” แล้วมันก็พากันลงเรือนไป

ข้าเจ้าพาตาอุกกลับมาเรือน แต่อาการ

อ่อนเพลียด้วยยอชชา เลี้ยงแหยแหง ใต้
สถิตศักรกึ่งนั้นไปอีก ชีพเรายังเดิน ๆ
อย่างไม่สม่ำเสมอ ข้าเจ้าพว้าร้องเรียก
สักครู่ก็ล้มตาศพก้นหน้าข้าเจ้าเข้ามา แล้ว
ทำท่าอยาก จะ บอก อะไร สักอย่างแต่พูดไม่
ไคว่ออก ขวาง...ปริง...แล้วยกหน้าสำนวน
มีเสียงออกมาว่า โฮ พอสิ้นเสียง มือก็หล่น
ผลอย คาเหล็กของเขาสั่งของสูงส่ายหน้าสอง
สามครั้ง ข้าเจ้าบอกหนทาง พระอรหัน!
พระอรหัน! พระอรหัน! แล้วกึ่งนั้นไป สิ้นใจ
แล้ว อนิจาตาอุ ผู้มีอุปการคุณแก่ข้าเจ้า
ของสัสติศักรกึ่งนี้

ข้าเจ้าหลบหลีกไปอยู่ใต้ทอง ในคืนวันนั้น
แต่กว่าจะถึงวัดทองก็เกือบสว่าง เพราะ
ข้าเจ้าจัดการฝังศพตาอุเสียนาน รุ่งขึ้นเย็น
วันขึ้น ๕ ค่ำ ข้าจะแข็งแข็งแถมว่า กอง
ทัพ ไทย ยก มา ตั้ง อยู่ ที่ เมือง พระ ประแดง
ข้าเจ้าเดินมาอยู่ใต้ห่มบ้านปูน ได้ที่รายว่า
มีพวกเมืองมายมวเรอขึ้นไปกรุง ถ้าจะบอก
ข้าแกล้ง ข้าเจ้านกพาลงเดินออกมาบ้าน
ตาอุห่มกลีบแก้ว สัตว์ของข้าเจ้ามันจะมา
สาละวันอะไรกับคนอย่างข้าเจ้า กนแต่จะร่วน
เรอรบคึกขางใต้ ก็พอเสียแล้ว

ทองอินเอ๋ย ตัวเป็นไทย ใจเป็นพม่า
คนที่เจ้าควมคุมอยู่ไฉน เป็นคนทสันซื่อ
สันแป สันกำลึง โภคทรัพย์ สันซังอำนาจ
แต่คนเหล่านั้นเขายังดีกว่าเจ้าที่เจ้ามีใจ เป็น
ไทย หากจะบอกกายเป็นไทยก็เพราะจ้าน
วันนั้นเป็นวันขึ้น ๑๔ ค่ำ ได้ยินเสียงขลุ่ยจาก
ซุ้ม ๒ นึกแล้วก็เจียบหาย มีแต่เสียง
โห่ขวัญ เสียงขลุ่ย ขลุ่ย ขลุ่ย ขลุ่ย ขลุ่ย
นี้เป็นโซคร้ายของเจ้าทองอิน เป็นโซครัก
ของทัพไทย ผ่องชนสงฆ์ขลุ่ยขลุ่ย ไม่คือง
อลม่านแตกส่านซ่านเซ็น เจ้าทั้งหลายคง
ขอมสมัคสมทกทัพ พระองค์นี้ดำรงแห่ง
ประมุขก็ไม่โปรดจะ ทำลาย ชนไทยให้เลือน
หายแผ่นดินไทย

เสียงคนแหวกพรมมาทางข้างบ้าน ข้า
เจ้าชะงักก ออ! ใครที่ไฉน เจ้าทองอิน
นี่เอง คุพณ์มาประเจียดมอดอกตาย บุกรุก
หน้าตาคนทะเลิกทะเลิกมากคนเกี้ยว ข้าเจ้า
กลัวกายโกลนเวียน

“ขี้ไร! ท่านทวณ คุพณ์ทำเป็นไล่เคียน
ถูกน้ำข้าวเทียวหนา น่ะยกขึ้นไปไหน?”
ข้าเจ้าถามเชิงเย้ย

สายทามันมอง คับ ความ ความ ๆ ฝน
ตกอยู่ “ข้าเห็นเขามา ให้ข้าอาศัยซ่อน

สักหน่อยได้ไหม?”

“ชะ!” ข้าเจียมเชิงสมุหน้าหน้า “ใน
กรอกละหรือ เองคงนึกว่าเป็นพวกข้าพม่า
อย่างเอกรมะง? อ้ายโง่ๆ เจ้า ทำไมไม่
มุดกระลาหัวให้พ่อเจ้าประคองของเองมาช่วย
ล่ะ เองอย่าลืมนึกเองเหมือนข้า จะให้ข้าเป็น
โอรกับเอง เองมันกินน้ำไม่เฝ้าแล้ว”

มันมองคืบสายตากมแค้น เพื่อหน้า
เป็นเม็กฝน ครองเจ้ามาพันข้าเจ้า ข้าเจ้า
รัยัคโดยแรง ส่วนพันคืบหวกข้าขยับขวา
เจ้าทองอินเป็นคนมีผลมอในเชิงนี้ มันเริ่ม
รุกข้าเจ้าจนไม่มีเวลาจะพันคืบได้แต่ขยับ
ไปตามเพลง ผักขมมันวิ่งไว้วัดจ้าน ข้าเจ้า
ต้องสรรเสริญว่าเป็นนักเลงกระบี่อย่างข้าของ
หาตัวจับได้ก็ยาก เสียงก่อก้องมาใกล้ ๆ
“เว้ย! ออณเว้ย!” ข้าเจ้าเวลานเกอย

จักแหล่นจะเสียก็อยู่ลุ่มละล่อ เสียงก่ใกล้
เข้ามาอีก เจ้าอินจึงผละจากข้าเจ้าวิ่งหนีไป
ทางบ้านปูน พอคืบพช่ายกำยำสามสี่คน
ถามถึงเจ้าทองอิน ข้าเจ้าชี้ทางมันหนี เขา
ก็ออกร่วงเหย้าก่คืบตามทันที

ในวันนั้นเอง ชีวิต นายทองอิน ถึง ฆราว
สังขารกียสูญ คงเหลือไว้แต่ตามกัยความ
ทรยศปรากฏอยู่ชั่วกัลปาวสาน ความแค้น
ข้าเจ้าก็สมแค้นแล้ว

ฟ้าสีดง

วณมณฑล

แปลโดย...

“หยุด! ทบ
ที่เขียว แก้วจะเป็น
ข้าเสียแล้ว ไม่เป็นข้า
ก็เมา หรือไม่เมาก็
โกหก อย่าง ระวัง อย่าง
โคอย่างหนึ่ง”

เขอรอดชีวิตสืบสัน
กล่าวคำเหล่านี้ ออกมา
เป็นเสียงหัวเราะภายใน
คำขอ และเผอิญที่ระ

(ต่อจากหน้า ๓๘๘ ฉบับกรกฎ)

บทที่ ๗

ผิดคาด

ฉันนั้นหมอน คาง
คู่ผู้ที่กล่าวไทยเขา
คาที่จริงอยู่ในเวลา
นั้นเป็นตาของคนจำพวก
ที่เคย ผจญภัย มาแล้ว
และแสดงให้เห็นว่าไม่
กลัวเกรงใคร ถ้า
ใครได้เห็นเข้า คงต้อง
ขวัญหาย ก็คือไป ตาม
กัน แค้นน่าประหลาด

สำหรับเขื่อนั้น เห็นเป็นของจีน เขายืนยมน้อยกว่าหนึ่ง แล้วยกไหล่แสดงว่า ไม่รู้สึกท้อท้อเลย

“กันไม่ยากกันไม่เมา แค่กันนั้นแหละ โททอย่างไม่ใช่ลูกผู้ชาย กันจำแกได้ก็เท่ากันจำตัวของกันเอง แกอย่ามหาไรกันรั้ง”

“นี่ เลิก ออกชอนกันเสียทีระกัว” เขอรวดคัพอย่างร้อนระ “กันคือเขอรวดคัพลีสัน นายธนาคารเชมทราล แห่งพระนครลอนดอน การทักกันมาอยู่กันก็โดยคิดตามคนรักของกัน ถ้ารูปร่างของกันเหมือนกันอย่าคบกับแกพวกกันก็รู้สึกเสียใจ แต่กันขอบอกว่ากันไม่ใช่อย่างแน่นอน”

“อย่าพูดหลักเลียงไปเลย แกจะมาหลอกกันไม่ให้เสียใจ” เชอตอบอย่างเน้นริมฝีปาก “กันยังเคยคบหลมของแกครั้งหนึ่ง แต่โทษะบุญภักทหนใด และกันเป็นคน ๆ เทียวในโลก ที่เหลืออยู่รู้เรื่องราวของแก มากกว่ากันยังได้แถมถ้าช่วยแกไว้ อีกด้วย แคร่ป็นน่อยที่บ้าน กันเสียใจที่ไม่ได้เอามาด้วย เป็นรูปที่ซึกที่เคียวก่อนนั้นแกมีความี หนวก ยุ่มยาม กันไม่ปฏิเสธว่า แก เป็น เขอรวดคัพ ลีสัน นายธนาคาร แค่นั้นแหละแกไม่เหมือนกัน

นายธนาคารอื่น ๆ และกันเชื่อว่าแกเป็นนายธนาคารได้ ก็ โดย คำ รวไม่ไว้ รอยของแก กันควรจะโกรศที่ขอกเขาเคียว

ก่อนที่แกจะออกจากโรงพยาบาลไป แต่กันเห็นแกมีส.ส.ล จึงให้โอกาสแกแก เพราะฉะนั้นไม่มีประโยชน์ ที่แกจะมาเสี่ยงกับกัน”

เขอรวดคัพลีสันนั้น แต่ตายังคงจับอยู่ที่เชอ ผู้ซึ่งพูดข้อไปอีก

“กันอยากพบแกก็โดย อยาก ขอ ความกรุณาในเรื่องของเจ้าหล่อนด้วยแก แต่กันกลียยังคัยแกได้ ที่เคียว กันรู้ สึก ว่าไม่เป็นการขังควมเลยที่จะปล่อยให้ แกไป เทียววังควมรวกวนคนทั้งหลาย แกถึงตัวของแกจนได้ ถึงเพียงนั้นจนกว่าแล้ว แกคว

จะประพฤติให้ สัมกับตำแหน่งของแก กันขอให้แกเลิกจากการเคียว ของกับเจ้าหล่อน หรือศึกหาทางแก ตัวได้ร้ายแกก็ออกเพื่ กันจะใช้ คินเงินพันปอนคินแทนเขาเอง เชอเห็นว่า มีส.ส.ลคงมีความชินคักที่จะเป็นฉกั้น คักว่าที่จะเป็นฉกั้น ไง แกจะยอม กระทำ ความทักกันขอหรือไม่ว ?”

“กันจะยอมก็ได้ แต่ถ้ากันไม่รับรู้ ในเรื่องที่ว่ากันเป็นอัยมหาไร แห่งออสเคียวแล้ว ? แกจะทำอย่างไร”

“กันไม่เคียวของละในเรื่องความชั่วร้าย

ของแกในกาลก่อน กันชอบอย่างเคยรักแต่
เรื่องของมิสเฮล ถ้าแกยังขึ้นทำວວກັກกันก็
พิสดารให้ตำรวจทราบ ว่า แกคือใครเท่านั้น
เอง, เรื่องของแกมาให้เด็กซำก แ่นะเจ้าหล่อน
เดินเข้ามาในห้องแล้ว มีคนนั้น กัน จะ บอก
เจ้าหล่อนว่าแก เป็นคนร้าย และให้ เจ้าหล่อน
เรียกตำรวจมาจับ”

หน้าอันเหียน โทค ถาน ลูกขึ้น ของผู้
นอนอยู่ในเตียง ยื่นให้เจ้าหล่อน แต่ถึง
กระนั้นก็พยายามบอกให้รู้อยู่เสมอว่า ผู้ที่
เคยเป็นมหาโจรมาแล้ว ย่อมมี นิสัย เข้ม ติค
อยู่เสมอ สำหรับเธอผู้ซึ่งเป็นคนซื่อหาทุน
สังเกตเห็นอย่างไ้ไม่ นอกจากถือการวิจัยปาก
ของเขอราลค์เป็นคำมั่นสัญญาต่อเขา

“ก็แล้ว กันจะปล่อยให้เจ้าหล่อนเป็น
อิสระ” เขอราลค์ พลลปลัน ทบอย่างผน
กิริยา

“นั่นเป็นการถูกต้องที่เกี่ยว แต่ทั้งจำ
ไว้ว่า ถ้าแกกระทำความผิดสัญญาละก็ แกจะ
ไม่ได้รับความสะดวกอันจากกันอีกเลย ตลอด
เวลาที่แก รักษาคำ พุด ของ แก กัน จะ สงวน
เรื่องของแกไว้ เป็นความลับ ถ้าแกยังคง
พยายามเกี่ยวข้องกับเจ้าหล่อน หรือ ถกถ่วง
ในทางหนึ่งทางใด กัน จะ ประกาศให้ โลก
ทราบว่า แกเขอราลค์ พลลปลัน นายอนา

คาร เป็นคน ๆ เกี่ยวกับ ซ้ายมหาโจรที่คุม
พิท พวกเที่ยว ปล้น สกมภ์อยู่ใน ซอสเครเลีย
และได้ฆ่าคนตายมามากต่อมากแล้ว และ
กันจะนำข้อพิสดาร ให้ตำรวจทำการจับกุมแก”
เขอราลค์ พลลปลัน กักฟัน เมื่อเขอร พค
ซำกค่าง แต่ถกถ่วงหนึ่ง ที่ เขม มีได้
ใช้ความสังเกตสังเกต แต่ครั้งนั้น เขามัวไป
มอมกแคล้ว วัล ซึ่งกำลังค่อย ๆ เกลินกลาย
เข้ามาใกล้พร้อมกับดวงหน้าอันหวานยิ้มแย้ม
ต่อเขา

“ฉันมีข่าวที่จะบอกเธอ” เธอเอ่ยขึ้น
“มิสเคอร์ เขอราลค์ พลลปลันได้สัญญา กับ
ฉันว่า จะปล่อยให้เธอเป็นอิสระ และจะไม่
เกี่ยวข้องกับอีกตลอดทั้งถกถ่วงด้วย”

สภาพของแคล้ว วัล ในวาระนี้ คล้าย กับ
เจ้าหล่อน ถูกผูกขึ้น จาก ขม นก ที่ มือกองไฟ
กำลังจะเผาผลาญ เจ้าหล่อนมีความอิสระ
แล้ว อิสระที่จะมีความรักกับมดคัลมทั้งเดิม

เจ้าหล่อนมิได้มอมกเขอราลค์ พลลปลัน
เช่นเดียวกับเธอซำก ความสังเกต อาจปี
กิริยาของเขาในขณะนั้น ควรที่ เจ้าหล่อนจะ
ทราบว่า เขาหาปล่อยให้เจ้าหล่อนเป็นอิสระ
โดยง่ายคาย ถ้าเจ้าหล่อนจะเงี้ยวโลศรพั้ง
ให้ก็ จะได้เป็นเสียงพมพำภายในลำคอของ
ผู้ที่นอนอยู่ว่า “อย่าพึ่งไ้ไป แม้รูปร่าง
ไม่พมมือไปไ้ถกถ่วง”

บทที่ ๘

คำเตือนซ้ำ

เซอแคนยว ไก่ จักการสำเร็จชั่วเวลา
ภายในไม่กี่นาทีได้อย่างไร เป็นสิ่งที่แคลร์น
ประหลาดใจมาก เจ้าหล่อนนั่งลงเรียนใน
ระหว่างเวลาที่อยู่ในห้องทำการ แล้วก็รู้สึก
ชำนาญในทุกคน อย่างเซอ ก็อาจ มีอำนาจ เหนือ
เขอรากค พลลียสัน ซึ่งในชั้นต้นเจ้าหล่อน
มิได้ นักใด สนใจว่ามีอะไรเป็นไป

แคลร์นพยายามหาเหตุผลมาตอบความ
สงสัยนั้นต่าง ๆ นานา ในที่สุดก็ว่า มันเป็นไปได้
ไม่ได้โดยสิ้น โทณเลยผู้ ซึ่งจักว่าเปนมหา
เศรษฐีรู้จะยอมทำตามความประสงค์ของผู้ที่
หย่อนเกียรติยศหย่อนตำแหน่งได้ง่าย ๆ

ขณะนั้นเขอรากค พลลียสัน กำลังนอน
หลับ แต่เขาเผยอคาบคอดเจ้าหล่อนไว้
หน่อยหนึ่ง เขาเห็นเจ้าหล่อนเดินไปยังเคียง
ทิมเต็กอยู่ประมาณ ๘ ขวบ นอน อยู่ย่อย ๆ
จนเขารู้สึกกลัวในใจ ว่าทำไมเจ้าหล่อน
จึงไม่มาพดากกับเขาบ้าง ยิ่งกว่านั้นเขาเห็น
ชายผู้เป็นแพทย์ คนหนึ่ง ยืนพูด กับ เจ้าหล่อน
เป็นเวลานานที่สุดจนเขาอยากละเลิกกันไป
ชายคนนั้นพักลงกับพื้น

“อัยยักวี่ ที่ว่าท่านเป็นประเทศอังกฤษ
ปกครอง” เขาพูดพึมพำ “ถ้าเป็นอิสระ

‘ลียกเป็นสังหาญเสียทีเถียว’

ในที่สุด เมื่อเขอรากค พลลียสัน เห็นว่า
เจ้าหล่อนไม่มาพดากกับเขาจริง ๆ แล้ว เขา
อครนทนอยู่ไม่ได้ จึงร้องเรียกเจ้าหล่อน

“นั่นแม่นางพยายาล”

แคลร์นเดินเข้ามาหาเขาทันที เขาถาม
เจ้าหล่อนว่า ถึงเวลา ที่จะให้ เขากิน บา
หรือยัง

“อีกสัปดาห์จึงจะถึงเวลาละ” เจ้าหล่อน

ตอบ “อย่างไรก็ดูเหมือนท่านไม่ต้องการ
ไม่ใช้หรือ?”

“ถึงแม้ ว่าฉันไม่ ต้องการ แต่ก็เป็น
หน้าที่ของเธอ นอกจากนั้นฉันอยากคุยกับเธอ
และเธอควรจะบอกคุณฉันใน การ ที่ ปลอ่ยให้
เธอเป็นอิสระ”

“ถ้าท่านหมายความว่าเช่นนั้น ก็ฉันก็
ควรขอคุณท่าน” แคลร์นตอบโดยจริงใจ
“ความจริงก็ฉันก็ตั้งใจอยู่แล้ว แต่รู้สึกว่
ถ้าฉันไปเสียให้พ้นหน้าตาท่าน ข้างที่ระ
กว่า เป็นความกรุณาของท่าน ซึ่งแต่แรก
ก็ฉันไม่แน่ใจว่าท่านจะเป็นคนเช่นนั้น และ
เรื่องเงินพันยอนก็ มีสเตอร์แคนยวี่จะใช้คืน
ให้ท่านแทนก็ฉันก็บอกเพร่ไม่ใช่หรือคะ?”

“เปล่าละ ฉันบอกกับเขาแล้วว่าไม่ต้อง
การ ฉันยกให้ กอดเพร่เพื่อสำหรับเป็นเครื่อง

หมายแห่งความรักของฉัน ใต้ คุนรักเธอ
ปานใด เธอหาทรายไม่ แล้วเธอก็ทำ
อย่างไรต่อไป เธอจะกลับบ้านนี้หรือ?”

“ก็ฉันต้องอยู่ที่นี่ต่อไป ก็ฉันไม่ได้ อยู่
ที่นี่เพราะกลัวท่าน แต่เพราะ—”

“เพราะ กลัว คำว่า” เขา เสริม ต่อ
พลาจร้องไห้ แคล้ววิน จนเจ้าหล่อนต้องถอย
ออกห่าง “ฉันไม่เห็นความจำเป็นที่เธอจะ
ต้องกลัวอะไร มันเป็นเรื่องของพี่ชายเธอ
ต่างหาก อ้อแล้วเธอรู้อยู่กับมีสเตอร์แคบยัวร์
เมื่อไรกัน?”

“เขาเป็นคนรัก ของ ซาร์ดีออร์ค และ
เป็นคนรักที่ฉัน จะไว้ใจได้ ท่านรู้จัก เขา
ด้วยหรือ? จึงยอม ทำตาม ความประสงค์
ของเขาโดยง่ายกาย”

“จะ เคยรู้จักกันเมื่อครั้งอยู่ฮอสเตรีเลีย”
เขาตอบแต่เสียงที่ พัดไม่ เป็น ประทิต “แต่
เวลานี้เขาอยู่แห่งใดเธอหาทรายไหม?”

“เลิกที่ ๓๐๐ ถนนปอนท์เค้” เจ้าหล่อน
บอกเขาตามข้อ และมีใต้เล็บนิ้วไว้ว่า
ที่เจ้าหล่อนบอกนั้น อาจ เป็น อันตราย แก่เธอ
ได้ “เขาเป็นคนรวบรัด และพึ่งเข้ามาใน
พระนครเมื่อไม่กี่วันเอง น่าสังสารพิศน
รักของเขาตายเสีย”

“ถ้าเช่นนั้น ค่ะ จะ เป็นโอกาส ของ เธอ

กระมังที่จะแทนตำแหน่งคนรักของเขา”

สีหน้า แคล้ววิน แสดง ว่าโกรธ พอเจ้า
หล่อนจะอ้างปากของเธอให้สัมพันธ์ กับ ความ แค้น
ก็พอดีหญิงหัวนี้ นางพยายาม เค้น เข้ามาใน
ห้อง เจ้าหล่อนจึงถอยออกจากเตียงนั้น

ตามที่โต้กล่าวแล้วว่า ในหมื่นคนช่วย
ที่อยู่ในห้อง มีเด็กซึ่งมีอาการหนักอยู่คน
หนึ่ง แคล้ววิน จึงลงไป ยัง ห้อง นายแพทย์
แล้วเคาะที่ประตู

“เชิญ” เสียงร้องออกมาจากข้างใน
เจ้าหล่อนจึง เปิดประตู เข้าไป ชะงัด

นายแพทย์แห่งโรงพยาบาลควีนสฟอรค์กำลัง
อ่านหนังสือพิมพ์อยู่ ครั้นแล้วจึงเงยหน้าดู
เจ้าหล่อน

“ก็ฉันขอรายงานให้ทราบค่ะ ก็กับคนนั้น
อาการหนักขึ้น”

“ก็แล้วฉันจะไปดูก็แล้ว”

แคล้ววินกลับห้องจะ ออกจากห้อง แต่
เจ้าหล่อนชักมือเห็น รูปถ่าย รูปหนึ่ง ซึ่งตั้ง
อยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ รูปนั้นบรรจุอยู่ใน
กรอบอันงดงาม

“สวยไหมยะ?” นายแพทย์ถาม เมื่อ
เห็นเจ้าหล่อนยื่นพิจารณาอยู่นั้น

“ค่ะสวย และ ดูเหมือน ก็ฉันเคย เห็น
เจ้าของ รูป ค่ะ มีสีนวล เกลนที่ ไม่ ใส

วาระ ๒"

“ยะ ลูกแล้ว ถ้าหล่อนรู้จักฉันมีความ
ยินดีที่จะบอก ว่าเจ้าหล่อน เป็นคู่หมั้นของ ฉัน
เอง” เขาพูดแล้วหัวเราะ

เจ้าหล่อนรู้สึกกังวล ใน ถ้อยคำ ที่เขาพูด
แต่ครั้นแล้วก็เดินไปยังห้องเดิม

ถ้าฉันลืบทักหมั้น อยู่ กับ เขา แล้ว
ก็บอกไปแล้ว ? เจ้าหล่อนมีผลตกลงหรือ ?

เจ้าหล่อนรู้สึกเหนื่อย คลอกล เวลา ที่เฝ้า
อยู่ในห้องคนช่วย เมื่อฉันผู้มาเปลี่ยนแว่นแล้ว
จึงกลับไปยังห้องของเจ้าหล่อน

แคล้วคนพยายามประณิธิภาพของมัลคัลม
ซึ่งสมมุติว่า ในขณะนั้นกำลังนอนอยู่ในโรง
พยาบาลนอนก่อน เจ้าหล่อนมิได้ทราบข่าว
อีก ตั้งแต่ ครั้ง สึก ท้าย ที่เจ้าหล่อนไปเยี่ยม
เขา จะ เป็นอย่างไร หนอ ? ท้าย เรียบ แล้ว
หรือยัง ?

เมื่อราฟงอยู่ตรงหน้ามัลคัลมเคาะที่ประตู
ห้อง แล้วมีผู้ยื่นจดหมายให้เจ้าหล่อน เจ้า
หล่อนทราบบ้างว่าทำไมจึงมาหาของว่า มาจาก
ก๊อคเฟร ในจดหมายนั้นบอกไว้ว่า มัลคัลม
ทเลาขึ้นมา จนเป็นที่พ้นความวิตกกของ
แพทย์และนางที่พยาบาล

“พ้นความวิตก” แคล้วทวนคำใน
จดหมายแล้วก็ให้ที่พระคู้ เป็นเจ้าไ้ยประทาน

ชีวิตของคนรักให้แก่เจ้าหล่อนตามคำอธิฐาน
ซึ่งเจ้าหล่อนก็กระตือรือร้น พระคุณ หาก เจ้า
หล่อนมีโอกาส

รุ่งขึ้น เจ้าเจ้าหล่อน พกภัย นายแพทย์ ที่
ระเบียงโรงพยาบาล

“อ้อเด็กคนนั้นมารดาเขายินยอม ที่จะให้
เราจัดการทำอะไรก็ได้ทุกอย่าง ฉันบอกไป
ให้ทราบ ว่า มีหนทางเดียวที่จะรอดได้ มัน
จะเป็นการสำเร็จหรือไม่ยังไม่ทราบ ก็คือ
ต้องใช้ โลหิต ที่บริสุทธิ์ สด เข้าไปใน ตัว เด็ก
เชื่อนั่นว่าคงไม่มี ใครกล้าพล ให้ ได้ นอก

จากมารดาของเขา แต่ถึงแม้ แก่เกินก็ก็ยัง
ทำไม่ได้ เพราะโลหิตของแก่มันบริสุทธิ์”

แคล้วรู้สึกถึงในเรือนทนายแพทย์พูด

“ท่านหมายความว่า จะต้องใช้ โลหิต
ของใครคนหนึ่งใส่ในตัวเด็กว่ะ ? ถ้าเช่นนั้น
นั่นคือฉันนี่แหละที่จะให้ โลหิตของกิน”

“หล่อนว่ะ ?”

“ค่ะ, ทำไมคะคุณ ยินดี ก็ ก็เลย” ถ้า
เด็กนั้นจะรอดได้”

“มันน่ากลัวฉันทราบอยู่นะ” เขาจึง
พูดเจ้าหล่อนและฉันนั้นว่า แม้ฉันนั้นน่ารัก
น่าเอ็นดูเช่นนั้น จะอาทวายุ ทำการ อย่าง ว่าได้

“หล่อนอาจะเสียชีวิตไปก็ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณฉันไม่กลัว ไปรูก

ให้กลิ่นช่วยเขา ถ้าเป็นหนทางเกี่ยวกับเขา
จะมีโอกาสรอด”

“ใช่ แน่จนละ แต่ หล่อน จะยอม
วิ่ง ๆ ี่?”

“ยอมชะละ กลิ่นไม่ได้พุกล่น”

น้ำเสียงของ เจ้าหล่อน ล่อให้ เห็น ความ
วิ่งใจ เจ้าหล่อนกระหายที่จะช่วยทารกผู้ซึ่ง
มีอาการช่วยรอดแคว่คล้ายกับมดคืบคลาน และ
ก็ให้ พระผู้เป็นเจ้าได้ ประทานโอกาสให้ เจ้า
หล่อนสนองพระคุณ แต่ถึงแม้ เจ้าหล่อน
ได้รีบย่างแล้วก็ ก็นายแพทย์คงยังถาม
เจ้าหล่อนอีกหลายครั้ง

“หล่อนเข้าใจแล้วนะ ว่าการที่จะทำ
นั้นหล่อนอาลัยชีวิต”

“ค่ะเข้าใจ”

“เอาเด็ก เนี้ยจากที่หล่อน มีความ ยินดี
จะช่วยทารกนั้น และตามที่หัวหน้าหล่อนบอก
ว่าตัวคนเคียวในโลก คงอาจทำได้ เป็นอัน
นับว่าตกลง และขอให้ หล่อน เตรียม ตัว
พรุ่งนี้เช้า เราจะรอข้อไปอีกไม่ได้”

“ค่ะ” เป็นคำตอบที่รู้สึกดีก็

แคล้วคลาดได้ ขออนุญาต หญิง หัว น้า ของ
เจ้าหล่อนหยุดการงานในวันนั้นทั้งวัน เจ้า
หล่อนตั้งใจจะไปให้เห็น หน้ามดคืบคลาน และ
แสรวร น่องชาย ก่อนที่เจ้าหล่อนจะทำกา

ลาอันตราย

เมื่อถึงบ้านเจ้าหล่อนค่อย ๆ แอบ เข้าไป
ทางบ้านหลังของสวน และสัมผัสกับความหวัง
ของเจ้าหล่อนที่เป็นเวลาปลอดคน นอกจาก
คนใช้ สองคนซึ่งอยู่ข้างล่างแล้วก็มีแต่แสรวร
นอนหลับอยู่

แคล้วคลาด กับลง รมพิศ แสรวร ดวงเนตร
ทั้งสองหล่นไปคว้นน้า อย่างไวก็เจ้า
หล่อนจะอยู่นานไม่ได้ เพราะมีขานักคงจะ
มี ผู้หนึ่ง ผู้ใดมาพบเข้า

ขณะที่ยืนพิจารณาคุณ้องชายของเจ้าหล่อน
คว้นหนึ่งแล้ว เจ้าหล่อนดอยออกจากห้องนั้น
และอีกชั่วโมงภายหลังก็ได้ ถึงห้องที่คนรักของ
เจ้าหล่อนนอนหลับอยู่

“เข้าไปเสียแล้วละค่ะ” นางผู้พยายาม
เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นเจ้าหล่อนเดินเข้าไป “กำลัง
คนและทะเลาะกันมากทีเดียว” แล้ว ก็เดิน
ออกจากเตียงที่มดคืบคลานไปยังเตียงอื่น ๆ
แคล้วคลาดเป็นการวิเศษ แล้วนั่งลง
ข้าง ๆ คนรักของเจ้าหล่อน

นางพยายามแนบคนสารวันเคย กับคนเงย
อื่น ๆ ทางสุดห้อง จึงเป็นโอกาสของแคล้วคลาด
ที่จะกระซิบกระซาบ กับ คนรัก ของ เจ้าหล่อน
แม้เขายังเคลิ้มหลับ ๆ ตื่น ๆ ด้วยความแปร
ปรวนแห่งฤดูที่เขานอนอยู่ก็

เจ้าหล่อนกระซิบ “มัลลิกัม, มัลลิกัม” วิงวอน

ความสมเพชในคนรักของเจ้าหล่อนและ
ดวงจิตอันล้นเกินว่า ครั้นนี้อาเป็นครั้งสุดท้ายที่
ท่ายที่เจ้าหล่อนจะได้เห็นเขานั้น บรรดา
ให้ผู้^๕ ทุนนอนอยู่บนเตียง เฝยอริมผลปากขึ้น แต่
น้อย ๆ แล้ว ผวา แชน เข้า มา หา เจ้าหล่อน
พร้อมด้วยควมมีสติ

เขารู้จักเจ้าหล่อนทันที “บอกรัก พระผู้
เป็นเจ้าได้ประทานชีวิตแก่ฉันแล้ว ประทาน
ให้ โดยเห็นแก่เธอ ฉันทะเลา^๕แล้ว เขา
พกกน^๕ทันทีว่า น้าอัครวิชัย แต่ก็น้าอัครวิชัย
เกือบจะมาพบฉันเข้า ในเมื่อมัน^๕หลงว่า
ฉันไปแล้ว บอกรักเธอต้องไปกับฉันถ้าฉัน
ทะเลา^๕อีก โอ, ร้องไห้ทำไม”

เขาโอบเจ้าหล่อนเข้ามาใกล้ เพื่อที่จะ
รับ^๕ริมผลปาก อัน แสง ของ เจ้า หล่อน ใด ใด
อำนาจแห่งการขบอย่างเต็มรักในบัดนี้ กระทำ
ให้ โสติด ของ แคล้ว^๕น วัง ประ กู กระ แสไฟ
แต่แม้กระนั้นก็ยังระคนกับความทุกข์อย่าง
หนึ่งซึ่งเจ้าหล่อนรู้จักว่า มาถึงในวันรุ่งขึ้น

เจ้าหล่อน พก ด้วย เสียง อัน สั่น เคว็ว ว่า
“ก็ฉันต้องกลบ^๕ละละระ ก็ฉันต้องการเพียง
แต่จะมาให้เห็นเธอเท่านั้น เพื่อขอลาเธอ”

“บอกรัก, แล้วเธอมาอีกนะ” เขาขอ
ต่อเจ้าหล่อน คำ ก็ยังงู เจ้าหล่อน อย่าง

“ถ้าการได้เป็นไปโดยเรียบร้อย ก็ฉัน
จะมาอีกโดยเร็ว” แล้วการล้า^๕ลิมผลปาก
และการไว้อาลัย ซึ่งกัน และ กันก็^๕ได้ เริ่มอีก
ครั้ง ๑

“การขบของเธอจะช่วยฉัน—”

เจ้าหล่อนได้ ออก เกินไป อย่าง ไม่มี สติ
เจ้าหล่อน มิได้ ทรา^๕ยว่า ได้ เกิน ไป ดัง แค ไท
จนเมื่อมี มอ^๕ทนง มา คว่ำ แชน เจ้าหล่อน และ
เสียงก๊อ^๕กเฟื้อง^๕ก^๕วาล^๕สูง^๕ยัง^๕โส^๕ตร^๕ของเจ้าหล่อน
อย่างปลาก

“นี่ของเองที่พเห็นอยู่ ข้างบ้าน เมื่อตะ!
พาค^๕ด^๕ก^๕ที่^๕เค^๕ย^๕ว่า^๕คง^๕มา^๕ทัน พ^๕ต^๕อง^๕การ^๕
มา^๕ทำ^๕มัน^๕อง^๕ก่อน^๕ที่^๕มัน^๕จะ^๕ไป^๕กับ^๕มัลลิกัม^๕ที่^๕เค^๕ย^๕
เพราะ เรือง^๕ มัน^๕เกิ^๕ค^๕ขึ้น^๕แล้ว และ จะ เป็น
อัน^๕ตรา^๕ย”

เขากุมแขนเจ้าหล่อน แน่น ยิ่ง จน เจ้า
หล่อนสัง^๕เกด^๕ได้^๕ว่า หน้า^๕เขา^๕ซึก^๕เลื้อ^๕ค^๕คว^๕
ความกล^๕วระ^๕ไร^๕ส^๕ก^๕อย่าง ๑

บทที่ ๗

อ้ายมหาโจรในที่มืด

“อันตรา^๕ย?” แคล้ว^๕นทวนคำด้วยเสียง
อัน^๕สั่น^๕และ^๕ประ^๕หลา^๕ก ขณะ^๕ที่^๕สัง^๕เกด^๕หน้า^๕อัน
ชาว^๕ซึก^๕ของ^๕พี่^๕ชาย ซึ่ง ก็^๕ม มา^๕ใกล้^๕เจ้า^๕หล่อน
“อันตรา^๕ยจะ^๕ไร?”

เจ้าหล่อนยังสติลยอยู่ต่อจากที่ใดกล่าว
คำอำลาคนรักของเจ้าหล่อน คำสาขังอา
เป็น คำ สุก ท้าย ที่ เจ้า หล่อน ได้ พัก กับ เขา
ความใคร่ทั้งนี้ ปรากฏอยู่ในแนวตาของเจ้า
หล่อน ซึ่ง พายของ เจ้าหล่อน ก็เห็นได้ ถึง
แม้ว่าอยู่ในที่ขมุกขมัวของถนนก็จริง

ความไม่เป็นสมประสงค์ของเจ้าหล่อนนั้นเอง
กระทำให้ออกเฟี้ยว สงบเงียบ อยู่จน เจ้าหล่อน
ต้องถามอีกครั้ง ๓

“อันตรายอะไร, ออกเฟี้ยว? อะไร
เก๊กขึ้น?”

“ตำรวจ เขา สงสัย พี่ ใน เรื่อง ไข่มุก หาย
แล้ว คิด ไม่ ได้ เลย ว่า ทำ มี มั่น จัง สง สัย พี่
นอกจากเรื่องท่อนาคาร์ จะกระหายออก ถ้า
มันรู้เข้ามันคงต้องว่า คนที่เอาเงินธนาคาร
ไปใช้ โดยมิได้ รัชนูปญา เพื่อไป แทงมันนั้น
อาหะ ไข่มุก ไข่มุก และ เงิน ได้ เช่น เดียว กัน
แต่อย่างไรก็ไม่ได้คิดว่ามันจะรัชนูรอย ทฟไป
บ้าน ขวอนเนส เคอลาร์ซี ใน บ่าย วันที่
ไข่มุกหาย แต่ถ้ามันรู้เข้าตลอดคนการพย
ปะชองเราที่คักทำใหม่ในคอน คำที่ สมมุติว่า
นี่องอยู่ที่เว็กกิงเกิร์ลสคลับ—”

เขาหยุดพักเพื่อไม่ให้คนที่เดินผ่านมาได้
ยินแล้วพูดต่อไป

“ถ้ามันรู้ว่า เราอยู่ที่นั่น ก่อนที่พี่พ

ไข่มุกอยู่ในถุงของน้องสองสามนาทีก่อน และ
ไม่ใช่สิ่งที่ตายที่สโมสว แต่เป็นญาติคน
หนึ่งมาจากฮอสเตลเลีย และน้องได้อาศัย
ชื่อของเจ้าหล่อนซ่อนตัวตลอดมาแล้ว พี่คง
จะไม่มีโอกาสก็เป็นแน่ เพราะปรากฏว่ามี
จำพวกนักสืบคอยอยู่ข้าง ๆ บ้าน และ คอย
ตามพี่ไปไหนมาไหนเสมอ ที่เรานอนอยู่นั้น
ก็คงมีคนคอยอยู่ แต่เราจะไม่ยื่นกันอยู่ให้
นานนัก ถ้าน้องถลางสงสัย ด้วย จะเป็น การ
ให้มันเริ่มจัดการกับพี่โดยทันที”

พี่น้องทั้งสองได้ เริ่มเคลื่อนไหวกันเล็กน้อย

“ตามที่เรารู้ อัยคน ท่อนาคาร์ ที่พี่ได้
มันหำรยปอนคเพื่อขี้คปากมันนั้น คงไว้
พอที่จะไปเที่ยวเล่าแก่คนทั้งหลาย ซึ่งจะ
เป็นเค้าเงื่อนอันพอ เพียงให้ พวกตำรวจ คอย
เฝ้าพี่ เพราะมีเสียงกระซิบกระซาบตาม
กันว่า พี่ได้เงินมาจากไหน และคงคิดกัน
ว่าเป็นของที่หายที่บ้าน ขวอนเนสเคอลาร์ซี”

เมื่อสำรวจกิริยาให้คน จากความ งงงวย
แล้ว แคล้วนี้ได้ วางมือของเจ้าหล่อนลงที่
แขนของเขา

“ก็เงินนั้นได้มาจากไหนเล่า? บอกน้อง
เถิด! น้องก็ไม่ได้เลยว่าจะได้เงินจำนวน
อันมากนั้นมาอย่างไร ซึ่งพี่เอง ก็ไม่มีเงิน
และเผอเรอได้มาเมื่อ—”

เจ้าหล่อนชาวต่างประเทศอย่าง ไม่เคยงำ ส่วน
ก็อกเฟรเซดนั้นยิ่งใหญ่

“น้องหมายความว่า เณระเวลาที่ต้อง
การเงิน จะชักปากเขารึ? หรือ เณระ เมื่อ
ของ ๆ ยารอนเนสหาย?”

เจ้าหล่อนไม่ตอบว่าอะไร

“ก็แล้ว แต่พี่ไม่คิดยังเลยที่สงสัยพี่
แต่อย่างไร ก็พี่ได้ เห็นของหมื่น กับ คน ที่
สวย และ ที่รวยแล้ว แทน ที่ จะเป็น อย่างอื่น
แน่! รอดมาคืนหนึ่งแล้ว เราไปดีกว่า พี่
ไม่อยากจะไปในที่แจ้ง ๆ เลย”

รอนเนสได้ เข้มแข็ง เข้า มา ข้าง ๆ เขา ส่ง
แคลวินเข้าไปแล้วเขาเองก็เข้าไปด้วย เมื่อ
รถออกวิ่งคนทั้งสองได้ เห็น หลังไปรถ ทาง โรง
พยาบาลตอนนั้นเป็นเวลาที่มืดแล้ว

ก็อกเฟรมิได้นึกเลยว่า ทุก ๆ หลา
ที่เจ้าหล่อน ถูกพรวดไปจากคอก อันระโหฐาน
นั้น เป็นเหตุการณ์ทำให้เจ้าหล่อนทุกข์

“พี่รอนเนสก็หวังว่า จะมา หันมือ เสีย
ก่อนที่น้องจะเข้าไปในโรงพยาบาล แน่ใจว่า
ถ้าฉันยังชีพเห็นอยู่ข้าง ๆ ยานแล้ว น้อง
คงต้องมาทน และ พักคอกที่ถูกเคียว การ
ทนของมาที่ โรงพยาบาลเพื่อ ให้มีกลิ่นเหม็นตัว
น้องซึ่งสัมผัสว่าตายแล้วและเล่าเรื่องให้เขา
ฟังใน ขณะ ที่ยัง เข้านอนอยู่ อาจ เป็น อันตราย

ที่สุด นั้นพวกนางพยาบาลและคนอื่น ๆ ใน
โรงพยาบาลรู้ว่ามีน้องเป็น แคลวิน เฮล คน
ที่แต่งงานกับเขายังหรือเปล่า?”

“เปล่า, เขาคิดว่าน้องเพียงแค่เหมือน
เจ้าหล่อนเท่านั้น และรูปร่างของน้องอาจทำให้
มีกลิ่นคล้ายเขา เขาไม่สงสัยว่าเจ้าหล่อน
ตายหรือเปล่า”

“ก็ละ, และถ้าเขาเจอเราในวันสอง
วันนี้ และมีคนบอกว่า แคลวิน คนรักของ
เขาตายแล้ว จะไปรื้อกระดูกอะไร?”

“โอ้, ก็เฟรเซ, อย่าพยายามชักความ
ยาวสาวความยืดนักเลย น้องกลัวใจจริง”

รอนเนสมีกามในเวลาหนึ่งมีแสงไฟ แสง
ที่ฉายอยู่บนกระทำให้ เห็นดวงหน้า อันงดงาม
ของเจ้าหล่อนมีริมฝีปากประหลาด ซึ่งพี่ชาย
ของเจ้าหล่อนไม่เคยเห็นแต่ก่อน เขาทำให้
บินเจ้าหล่อนพึมพำแก้ตัวของเจ้าหล่อนว่า

“ถึง ะ คาย ก็ ขอให้ ชีวิต ของมีกลิ่น
กลีบขึ้น”

“จะ ยังไร ก็ข้าง น้องไม่เข้าใจเลย ว่า
จะ มา กลัว เกรง อะไร ก็ การ เข้าไปในโรง
พยาบาลเพื่อหาคนรักของน้อง น้องต้องการ
ลาเขาทางหาก เพราะเกรงว่าเราไม่ได้ เห็น
เขามาก ทั้ง พักคอกและการละเลยเหมือนกัน
แต่ขอให้พี่สัญญาด้วยน้อง ก็อกเฟร, สัญญา

ว่าจะเป็นคนซื่อตรงในภายหน้า”

เจ้าหล่อนเอื้อมมือไปจับแขนเขา

“สัญญา กับน้อง เร็ว ค่ะ สัญญากับ
น้องก่อน”

“โอ, นั่นน้องกลัวว่าเกี่ยวข้องกับไข่มุกที่
หายวับ!” เขาพูดอย่างร้อน ๆ

เจ้าหล่อนกุมแขนเขาไว้แน่นขึ้น

“อย่างไรก็ตาม น้องอาจเชื่อได้ถ้าจะ
เชื่อเพราะพี่ไม่กล้ามองหน้าน้องตรง ๆ เลย

และคงปฏิเสธเสียทั้งหมด ถ้าพี่สารภาพกับ

น้องก็เหมือนไม่มีก่อนคนกล้ามาแต่ขบถอยู่ที่
ควนงิ้วที่เคยว่า แต่ต้องถือการให้เป็นเช่นนั้น

ก็กว่าจะมาหลอกลวงต่าง ๆ นา ๆ น้อง
ต้องการให้สัญญาว่า แม้จะเกิดเหตุเพิก

พาสประการใด พี่จะเป็นคนที่ซื่อตรงเสมอ
และ ถ้าพี่ต้องการ ความ ช่วยเหลือ งบประมาณ

เชอ แกนบุรี ท่านใด เล่าให้ฟังแล้ว อย่า
ไปทัก เขยวาลค์ พิลลิปสันเป็นอันขาด”

“พี่ก็ไม่เห็นว่า พิลลิปสันจะต้องการเห็น
พี่ เพราะน้องหมายจะหลีกเลี้ยง เขาในการ

แก้ถึงทำเป็นตายแล้ว แต่พี่ไม่คิดว่ เขา
จะถูกหลอกลวงไปได้นาน ถึงจะเป็นเช่น

นั้นก็”
“เปล่าเขาไม่ได้ถูกหลอกลวงเลย พี่
ควรระวังไว้ว่า เขาพบน้อง ครั้งหนึ่ง และว่า

น้องหลยหลีกเขา เขาระบงคัยให้น้องแต่ง
งานกับเขากันที่ ซึ่งหมกหมกทางที่ น้องจะ

กระทำอย่างไรต่อไปอีก แต่บังเอิญเชอ
แกนบุรี ช่วยน้องได้ ปรากฏว่า เขากับ

เขยวาลค์ พิลลิปสัน เป็นสหาย กัน เมื่อ ครั้ง
อยู่ในอีอัสเตรเลีย และเขาขอให้ พิลลิปสัน

สัญญาว่าจะปล่อยน้องให้เป็นอิสระ พิลลิปสัน
ก็ยอมกระทำตาม เห็นใหม่น้องรอดพ้น

จากเขาแล้ว”

พี่ชายเจ้าหล่อนถอนใจ

“น้องหมายความว่าระบอภพว่า คนอย่าง
เขยวาลค์ พิลลิปสัน ผู้ซึ่งหลงรักน้องระบอ

เล็กกับน้อง เพราะสหายชาวอีอัสเตรเลียน
ของน้องชอบกับเขาเช่นนั้น?”

“แน่นอน, พี่คงเห็นว่าเขาใจกว้างพิ
ดากที่เคียว กอดเฟว”

แทนที่ หน้าของเขา ระขาวซีดด้วยความ
กลัว ก็กอดเฟว เฮล หัวเราะ และ กล่าว ว่า

“ไม่ใช่ยั้งนี้กระมัง แคลร์น ถ้าเขายอม
แก่ผู้ใดก็ต้องแปลว่า ผู้นั้นมีอำนาจอะไรกับ

เขาสักอย่างหนึ่ง ถ้าน้องไม่เห็นได้เองก็
ต้องใจเต็มที และนี่น้องคิดว่าเขาปล่อยให้

น้องเป็นอิสระจริง ๆ ี่? เปล่า, เขายังต้อง
การอยู่ คงจะกระทำความลับขึ้นสักอย่าง

หนึ่ง และคงต้อง พยายามประหัตประหาร

ชีวิตของมัลลิกัม เสีย หนึ่ง
เสียเล็ก”

เจ้าหล่อนมิได้ คอยอย่างไร ครั้นแล้วก็
ทักขึ้น

“พี่บอกให้เขาเข้าไปไหนกันอีกเฟ้อ?”
“น้องต้องไปยิงสถานีรถไฟ น้องมีเวลาพอที่
จะให้กันรุดไปควีนส์ฟอว์ค”

ก็ออกเฟ้อตั้งแล้วกล่าวว่า

“พี่จะให้เขาหยุดกินเหล้า และให้เขา
ส่งน้องไป มันจะเป็นการไม่ดี ถ้าจะเห็นพ
อยู่กันน้อง เพราะจะมีคนกระชากกระชากกัน
ว่า น้องไม่ใช่ ขวรวีร อีต ที่ มาจาก อีส
เตอร์เลีย แต่เป็นน้องมันเอง”

ฉนั้นในตอนนั้นก็อยู่สักหน่อย และไม
มีใครเลยจะกระดุกกระดิกเข้าไปข้างๆ

เจ้าหล่อน คว่ำแขนเอาไว้แล้ว กล่าว ว่า
“คำสัญญาของพี่ยังไร? สัญญาว่าน้องว่า
จะเป็นคนซื่อตรง”

“พี่สัญญา แต่ฉันจะบอกพี่ไมได้ หรือ
ว่าเป็นทุกๆ ะไรอยู่ก็? บอกพี่ไมได้ หรือ
ว่า ะไรจะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้?”

“ไมได้ แล้วคงทราบเองในไม่ช้า ถ้า
วันนั้นว่า ต้อง ลืม คำ สัญญาไว้ ใต้เท้า และ
ต้องทแถม แอร์รี่ เอาไว้ใส่ในเขาให้มาก น
พี่ลัดก็กระแ่งงานกับ นิลล์ เกนท์ลี้ก็ ต้อง

แนใจเสียก่อนว่า เจ้าหล่อนรักจริง ๆ ไม่ใช่
เพียงแต่เล่นกลด้วยเท่านั้น”

เขาสั่งทันทีที่แล้วถามอย่างเก้อ ๆ ว่า
“นิลล์ เกนท์? น้องรู้จักเจ้าหล่อนก็
อย่างไร?”

“น้อง ทราบ ว่า พี่รักเจ้าหล่อน น้อง
ยังเอ็นได้เอ็น พกกับเจ้าหล่อน ด้วย ครั้งหนึ่ง
และน้องจำเจ้าหล่อนได้ เพราะน้องเคยเห็น
เจ้าหล่อนเมื่อน้องไปบ้าน ขวอนเนส เคอ
ลาร์ช น้องไม่ควรจะพูดลงเรือน แต่ด้วย
เหตุที่หมอก โรงพยาบาลก็มีรูปของเจ้าหล่อน
และเขาว่า เจ้าหล่อนรักเขา”

“จริงรึ แค่นั้น?”

เสียงของเขาเป็นเสียงที่เต็มไปด้วยความ
เจ็บใจและความฉุนชวย แม้ว่าเป็นเวลาที่มี
ก็จริง แต่แค่นั้นเห็นมือเขากำแน่น

“ก็จริง ๆ น้า พี่เจ้าหล่อน คงไม่กลัว
เป็นการไม่ดี แต่พี่ควรแนใจในความรัก
ของเจ้าหล่อนต่อพี่เสียก่อน ที่มันจะเข้าไป
และก่อนที่เจ้าหล่อนจะกระทำให้อะไร พี่แตก
ตาย ลาก่อนนะ!”

การลาของพี่น้องทั้งสองนั้น อาจเป็น ครั้ง
สุดท้ายก็ได้ เจ้าหล่อนสั่งให้คนรถขับไปยัง
สถานีรถไฟ เจ้าหล่อนนึกแต่ในใจว่า เจ้า
หล่อนจะไปได้ ไป เห็น เจ้าอีก หรือไม่ หนอ

ตลอดทั้งคนรักของ เจ้าหล่อน ผู้ซึ่ง เจ้าหล่อน
พาจากมาที่โรงพยาบาล

เมื่อเจ้าหล่อนเดินเข้าไปในซานซาลา เพื่อ
โดยสำรวลไฟซึ่งระอออกอยู่นั้น เจ้าหล่อน
ได้เดินไปคล้ายอยู่ในความฝัน ทาได้เห็น
ฝูงคนที่พลุกพล่านกันไปมาซึ่งผ่านเจ้าหล่อน
อยู่นั้นไม่ นอกจากเจ้าหล่อนเฝ้าคำนึงอยู่ว่า

“ถ้าเราตายในวันพรุ่งนี้ เราตายเพื่อ
สนองคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ประทานชีวิตกลับคืน
ให้แก่ฉันแล้ว”

นอกจากนี้ เจ้าหล่อน ยัง คง จำ คำ ของ
ก๊อกลีฟได้ คำที่ว่า “น้องเข็ญว่า เขาจะ
ปล่อยให้น้องเป็นเอศิระเวริง ๆ เขายังต้องการ
น้องอยู่ และคงต้องประหัตประหารชีวิตของ
มีลคลิมเสียจนได้”

คำเหล่านั้นเป็นความจริงหรือ? เขอวาลด์
ฟิลลิปสัน จะแกล้งทำเป็นปล่อยให้ เจ้าหล่อน
เป็นอิสระก่อน แล้วจะรวบรัดเธอเมื่อภายหลัง
อย่างไร เป็นสิ่งที่เจ้าหล่อนกำลังรำพึงอยู่

ไม่ได้! ไม่ได้! ย่อมเป็นไปได้ก็เกือบ
เขาจะต้องทำตามที่เขาพูด เขาจะกลับคำ
เสียไม่ได้เลย

ขณะที่เจ้าหล่อนหยึกที่ประตูห้อง ซึ่งเจ้า
หล่อนเลือกที่จะเข้าไปนั้น เจ้าหล่อน ต้อง
ซังกะและสั่นไปทั้งกายด้วยรู้สึกว่ามีคำ

ของคน ๆ หนึ่งกำลัง ร้องกับเจ้าหล่อน และ
เมื่อเจ้าหล่อน เหลือใจไป ค่อย ๆ ว่องไว เจ้า
หล่อนเห็นภาพสูง ๆ ภาพหนึ่งกำลังหล่นหาย
ไปจากส่วนที่สูงของซานซาลา โกลด์ ๆ กับ
ที่เจ้าหล่อนยืน

เจ้าหล่อนได้ เห็น ภาพ นั้น เพียง พริบ คา
เดียวเท่านั้น แต่เจ้าหล่อนรู้ ได้ ก็เกือบว่า
เขอวาลด์ ฟิลลิปสัน อีกครั้งหนึ่งความเสียว
สั่นกันไถ่แล่นไป ความโลภ หิต ของ เจ้า หล่อน
เขาคิดตามเจ้าหล่อน อยู่ทุก ผีก้าว และได้ มา
อยู่จนเพ้อคอยกับเจ้าหล่อน เจ้าหล่อนแน่ใจ
แล้ว ด้วยเหตุอันหรือเกือบกับเขอวาลด์
เขาจึงต้องกลืนหลังหันและไม่กล้าที่จะมาพบ
หากับเจ้าหล่อน แต่เขาไม่ หมายความว่า จะให้
เจ้าหล่อนไป สิ่ง ที่ปรากฏอยู่ใน แนวทาง
จึงกับเจ้าหล่อน และเขาก็มีวิสัยที่เสียดสี
แสดงให้เจ้าหล่อนทราบอยู่แล้ว ประหนึ่ง
เขาได้ ร้องขอร้องกับเจ้าหล่อนครั้ง ๆ ว่า

“หล่อนยังเป็น ของฉัน! หล่อนยังเป็น
ของฉัน!”

เจ้าหล่อนจำได้ว่า เขาได้ พูดไว้ ครั้ง
หนึ่งว่า “หญิงที่ระอออกพ้นจากความรักของ
บุตรอย่างฉันไปนั้น ย่อมเป็นไปได้”

อีกครั้งหนึ่ง ความ หวาดกลัวได้ ชิงเก็ก
แก่เจ้าหล่อน

บทที่ ๑๐

ตัวมาร

“บอกก็บอกเฟร เฮล มาหาฉันหน่อย”

เบอราลท์ พิลลิปสัน นั่งแก้มียมนคน
หนึ่ง ขณะที่นั่งอยู่ในห้อง ซึ่งเป็นส่วน เฉพาะ
ของเขาเขณาวคารเขนตราล

เขาไม่น่าจะเป็นคนซนที่ สัมกับจะนั่งอยู่
ที่ในห้อง อันโอโดงเขนนั้นเลย แม้ว่าจะเป็น
อนาคารที่ใหญ่ที่สุดในพระนครก็จริง ความ
สูงอันสิ่งผาย และร่างอันแข็งแรง คาอันคำ
คล้ายนกอินทรี, หิ้งอันกำน, ผมอันคำ
ขลิบ, มีอันหยายของเขาอันนั้น แสดงให้
ปรากฏอยู่ว่า เป็นคนที่ขยันมากกว่าอยู่
ภายในกำแพงเหล่านั้น ผู้ที่ได้พบปะจะ
ทราบได้โดยความสังเกตว่า เขาคงต้อง
เคยมีชีวิต อัน กรากกร่า และ กระทำ การ อัน
แสนเข็ญมาแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ทำให้
ทราบความจริงแม้ แค่เล็กน้อยไม่ ความ
จริงอันน่าพิศวงและน่าพิศว่า เขา เคย
เป็นอัยมมหาโจร ซึ่งกระทำการอันน่าหวาด
เสียวสยดสยองอยู่ในภาคอีสานเฉียงมาแล้ว
เป็นเวลาอันนาน

ประตูแห่งห้องที่เขาอยู่นั้นได้ เขียวออก
และก๊อกรเฟรได้ เขียวเข้ามา ทรวทรวงอัน
เล็กบางของเขาที่ยังเผือกผอมลงกว่าแต่ก่อน

และหน้าอันซบซึ้งก็ดูยิ่งเขียวเหลือง ขณะที่
เขาเข้ามาใกล้ กับร่าง อันใหญ่ กำยำ น่ากลัว
โดยธรรมชาติของผู้ที่ขยันหาให้เขามา

“ฉันต้องการแก, ก๊อกรเฟร เป็นอะไร
จึงซบซึ้งเขียว? แกกลั้วว่าฉันจะ เรียก เงิน
พันปอนด์ของฉันคืน และประกาศความทุจริต
ของแก เพราะแม่น้องสาวของแกกระทำผิด
สัญญา?”

ชายหนุ่มตอบอย่างเร็ว ๆ ว่า “ผมหวัง
ว่า ท่านคงจะไม่กระทำดังปานนั้น”

ความจริงเขาก็ เป็น คนคม คายอยู่ ถึง
แม้ ไม่ได้นกว่า ยรูณผู้เป็นนายซึ่งกำลังร้อง
ดูเขายืนไม่อาทปรธานเขาได้เอง “และ
คงไม่ เป็น ความผิด ของผม ถ้าแคล้วจะ
กระทำการเหลวไหลในการที่จะหลกเลียงไป
เสียจากท่าน ผมอยากจะลงโทษเจ้าที่หล่น
เสียด้วยซ้ำถ้าผมมีทาง”

แกรู้ใหม่ ว่า เจ้าที่หล่น กระ ทำ อะไร ใน
ระหว่างวันหรือสองวันที่แล้วมา? เป็นความ
กล้าหาญที่เขียว ฟังนี้ ฉัน ฟัง อัน พยใน
หนังสือพิมพ์คอนเซ้นเซอ จำว่า

นางพยาบาลผู้กล้าหาญ

“เมื่อได้ ทราบ ทกแพทย์ทั้งหลาย เมื่อ
สอง สาม วันนั้น ว่า โอกาส อัน เกี่ยว ที่ จะ
ช่วยชีวิตทารกอายุเก้าขวบ ซึ่ง ขยับอยู่ ที่โรง

พยายาลควีนสฟอร์ด จะต้องใช้โลหิตอัน
บริสุทธิ์ ลึกเข้าไปใน ตัวเด็ก เช่น นั้น นาง
พยายาล ซารีทอธร์แห่งโรงพยาบาลที่กล่าว
แล้วได้อาศัยให้โลหิตของเจ้าหล่อนโดยทันที

การสูบลึกโลหิต ได้กระทำกันเมื่อวาน
นี้เอง ปรากฏว่าเป็นผลสำเร็จดี ส่วนนาง
พยายาลนั้นมีอาการหนักมาก เจ้าหล่อน
ต้องนอนไปไหนไม่ได้ แต่มีหวังว่าเจ้าหล่อน
จะกลับคืนเป็นปกติ เจ้าหล่อนเป็นหญิงสาว
สวยน่ารัก และพมมาจากรัสเซียเพื่อ
ทำการในโรงพยาบาลนั้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง

“ແກ່ກຸຣຸ້ນແລ້ວໄມ້ໃຊ້ຣຸ້ວ ສາຣຸ້ວ ອອຣຸ້ວ
ຄື່ອໃຣ່ 2” ກັອດເຟຣ໌ຍັງຄົງຍືນທຳເປັນໄມ້ອຸ້ຍ
ແຕ່ກຸຣຸ້ນແລ້ວຈຶ່ງຕອບວ່າ

“ຄຸຣຸ້ຍ, ເຈົ້າຟຣ່ອນ ອອກ ຈະ ເປັນ ຜູ້ ທີ່
ແປດກ ມາດ ເຈົ້າຟຣ່ອນໄດ້ ໄປ ລາມັດຄັ້ມ
ຊຶ່ງເຢັ້ຍຢູ່ທີ່ ຮົງພາຍາລລອນຄອນດຸຣຸ້ຍ ເໝືອນ
ກັນ”

“ອ້, ເຈົ້າຟຣ່ອນໄປລາເຈົ້າ”
ມື່ອ ຂອງເຍອຣາລດ໌ ໄດ້ ເລີ່ມ ກຳແນ່ນ ເຈົ້າ
ກໍມື່ນໄປໂຄ້ລ໌ ກັອດເຟຣ໌ ຜູ້ຊຶ່ງຍືນຕົວແຂງ
ອຸ້ຍແລ້ວກໍລ່າວວ່າ

“ຟຸ່ນ ກັອດເຟຣ໌, ຂໍຶ້ນຄຶກວ່າຂໍຶ້ນຈະພຸດກັບ
ແກ່ຕຣຸ່ງ ກໍໄດ້ ເພາະເຮື້ອວ່າ ແກ່ຈະໄມ້ນຳ
ໄປພຸດກອນ ແລະ ແກ່ ກໍອຸ້ຍໃນອຳນາ ຂອງຂໍຶ້ນ

ຂໍຶ້ນຈະຊ່ວຍຫຼືອຂໍຶ້ນຈະແຄ່ລັງ ແຄ່ຍັງໄກ້ໄດ້ ຕາມ
ແຕ່ຂໍຶ້ນຈະເລືອກ ແລະແກ່ຕ້ອງເຄີຍຄວາມລັບ
ຂອງຂໍຶ້ນໄວ້ ໃຫ້ຕໍ່ໄມ້ອຸ້ຍຮົ່ວແລ້ວ ຕ້ອງຊ່ວຍຂໍຶ້ນ
ດຸຣຸ້ຍ ແຕ່ໄມ້ໄດ້ ເປັນເພື່ອນກັບເຈົ້ານັ້ນຂອງເຈົ້າ
ຟຣ່ອນໄມ້ໃຊ້ 2”

“ເຢລ່າ, ທ່ານ ເຮົາທ່ານ ຕ້ອງການໃຫ້ເຈົ້າ
ຟຣ່ອນແຕ່ງງານດຸຣຸ້ຍ ໄມ້ໃຊ້ເຈົ້ານັ້ນ ຜົມບິດ
ທີ່ຈະຊ່ວຍທ່ານ ທຸກໆໆ ແມ້ ຈະ ຕ້ອງ ຟລາກ
ເຈົ້າຟຣ່ອນໄປເສີຍກັກ”

ເຍອຣາລດ໌ ຟິລິປ໌ສ໌ ຂັບໄປໂຄ້ລ໌ ເຈົ້າ
ຍັງຢືນ ແລະມີຄວາມພອໃ

“ຕໍ່ແລ້ວ ກັອດເຟຣ໌ ຂໍຶ້ນຄຶກວ່າແກ່ເປັນ
ຕົນທີ່ມີປະໂຫຍດມາດ ແຕ່ນັ້ນແທ້ ຂໍຶ້ນຈະ
ກະທຳກັບ ເຈົ້າຟຣ່ອນ ອຸ້ຍ ເຢັ້ ແຍ ຍັງໄມ້ໄດ້
ແກ່ຕ້ອງ ຄອຍ ຍັງຄົງ ອຸ້ຍໃຫ້ເຈົ້າຟຣ່ອນ ພຍກັບ
ມັດຄັ້ມໃຫ້ ມາດທີ່ສຸດທີ່ຈະກະທຳໄດ້ ເຈົ້າຟຣ່ອນ
ຈະຈະໄມ້ເຢັ້ຍຢູ່ນານນັກ ເພາະເຈົ້າຟຣ່ອນເປັນ
ຕົນທີ່ແຂງແຮງ ອຸ້ຍໃຫ້ພຍກັນໄດ້ເປັນອັນຈາກ”

ກັອດເຟຣ໌ ເຮັດ ມີໄດ້ ດອຍໆທັງ ອຸ້ຍ
ໂຄເຈາຄອຍອຸ້ຍ ເພາະຮູ້ວ່າ ເຍອຣາລດ໌ຈະພຸດ
ຕໍ່ໄປອີກ ສ່ວນເຍອຣາລດ໌ ນັ້ນເຄື່ອນທີ່ເກີນ
ໄປມາເປັນທີ່ຕຸກກຂອງ ສັກຄຸຣຸ້ນເຈົ້າພຍກ
ທັນທີ

“ແກ່ກຸຣຸ້ນມີຮູບ ຂອງເຈົ້າຟຣ່ອນ ສັກ ສອງ ຫຼື
ສາມຮູບເປັນແນ່ ຂໍຶ້ນຕ້ອງການສັກຮູບທັງ ເຈົ້າ

มาให้ฉันเมื่อจะมาทำงาน พงษ์นี้ฉันรัก
เจ้าหล่อนจริง และฉันต้องมีปเจ้าหล่อนไว้
ด้วย นี่แกต้องการเงินยังไหม?”

เขาต้องการเงินไหม? เลือกได้วิ่ง
ขึ้นลั่นหน้าก๊อคนเฟว แน่่อนเขาต้องการเงิน
ต้องการเครื่องแต่งตัวตามสมัย จากข้าง ทุ่ม
ซ้อ ต้องการรถยนต์หลาย ๆ คันสำหรับเที่ยว
ต้องการ ซ้อ เครื่องเพชร สำหรับ นิสัยเกนที่
ต้องการ เล่นไพ่กับขาใหญ่ ๆ และ คอย แทะ
ม้าให้อย่างซังกี้ แคลร์นยังโคโคคักก็เคื่อน

เขาหลายครั้งหลายหนว่า ความระกละเงิน
เป็นสิ่งที่ระเกกชั้นควาย แคะเขาได้เอา
ใจใส่ในคำเคื่อนของเจ้าหล่อนก็ทำไม่

“ยังไร แก ต้องการ เงิน ยังไหม?”
เขอราลค์ถามซ้ำอีกครึ่งหนึ่ง และเกือเป็น
เสียงคุ

“ครับ ผม ต้องการ” เขา คอย อย่าง
กระกาก ๆ

“ก็แล้ว กันจะให้ แก ห้าพันปอนด์ ถ้า
แกหาทางที่จะทำลายมัลคัลม ใน ทาง โค ทาง
หนึ่งก็ เพื่อแคลร์นจะได้ ไม่คิดว่ามันเป็น
คนวิเศษอย่าง เจ้าหล่อนก็ค้อยในเวลา ัน คง
มีทางแก้ถึงมันได้ ถ้าแก ระออกความคิด
สักเล็กน้อย และเมื่อแกทำลายข้อเสีย
มันลงได้แล้ว กันจะให้เงินห้าพันปอนด์นี้

ทันที”

ก๊อคนเฟว เฮล ซดลงนังยังเก๊า และ
เขอราลค์ พิลลิปสัน หรือ อีก นัยหนึ่ง อ้าย
มหาไร คิว มารู้อู๊ที่ว่า อ้ายใน ครั้นนี้ คงไม่
เป็นหมัน

“ห้าพัน ปอนด์ !” เขอราลค์ ได้ บิน
ก๊อคนเฟวพิมพ์เกือเป็นเสียงหายใจ “ห้าพัน
ปอนด์ ! ใน ชีวิต ของเรา ๆ จะ หา หน ทาง
ให้ได้”

“อ้ายมัน เป็น ลูกไก่ ของ เรา” นาย
อนาคาร์นิกในใจ ขณะ ที่ ก๊อคนเฟว ไป แล้ว
“มันจะเป็นเครื่องมือนัก สำหรับ เรา จะ ใช้ ทำ
การลี้ค่าง ๆ ใน เมื่อมือของเรารุกเซอ แคน
บรุมักไว้ เราจะต้องจัดการกับเจ้าเซอให้ ได้
มันจะเป็นอ้ายใจที่เคียว ถ้า มันกว่า คิว ของ
มันปลอกกลัยมันซึ่งเป็นมนุษย์ คนเคียวในโล
ที่รู้ รักเรา”

กาลต่อมา ภายหลัง สอง สาม วันเขาได้
ทราบจากก๊อคนเฟว ทุกอย่าง อันเกียว กับ เซอ
แคนบรุม เนื่องจาก แคลร์นได้ บอก พชาย
เจ้าหล่อนให้ ไปหา เซอ ในเมื่อต้องการความ
ช่วยเหลือ เหตุนี้จึงกระทำให้ เขอราลค์
พิลิปสัน ทราบเรื่องของเขาซึ่งจน

ในการวิประทานอาทรวณหนึ่ง แทนที่
เขอราลค์ พิลลิปสัน จะไป ยัง ลักตาการ ใช้

สูง ๆ เขาได้ไปยังร้านขายอาหารเล็ก ๆ
แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ริมถนนสะแตรนค์

บรรดาผู้ที่รับประทานอยู่ในร้านนั้นสอง
สามคน มีชายหนุ่มหน้าเสดงว่า มีความ
ใคร่รักใคร่กันหนึ่งอยู่โต๊ะข้าง ๆ เขา
เขอรอดที่พลีลิสัน จึงแกล้งทำเป็นประ
หลาดใจที่ได้พบชายนั้น แล้วเดินตรงเข้า
ไปหาพร้อมทั้งกางแขนของเขาออก พลาง
กล่าวว่า

“อ้อ เมนต์ไมร์! อยู่คนเดียวเหมือนกัน
รึ? ค่ะ! เกียว นี่เป็นที่สุดท้ายที่ฉันมาพบ
แก่เขา ฉันมาทันทีโดยไม่ตั้งใจเลย แต่
เคยได้ยินว่า กับเขาที่นั่นเขาจะห่วยเหมือน
กัน และกันก็อยากจะลองดูที่ใหม่ ๆ ด้วย
กันจะกินโต๊ะเดียวกับแก แกล้งไม่ได้ตั้งใจ
กันไม่ใช่รึ?”

โดยมีทันทีที่รับอนุญาตอย่างไรเขาได้
ชุดตัวลงนั่งตรง กับชายผู้มีหน้าอันใคร่
เคร่งนั้น

“แกสั่งอาหารของแกหรือยัง? อ้อ, ให้
กันสั่งรวมกันของแกก็แล้วกัน ค่ะ! แล้วเรา
จะกินด้วยกัน เมนต์ไมร์! แกเป็นอะไรไป
เพื่อนยาก คุณแกไม่ค่อยจะสบายเลย”

“ไม่ค่อยสบาย? เปล่า ผมสบาย”
ชายนั้นตอบอย่างฉุนค้ำ แล้วตั้งตัวตรงและ

พยายามที่จะยิ้มแย้มแจ่มใสด้วย “เมื่อท่าน
จะให้รับประทานด้วย ผมก็ยินดี แต่ผมเกรง
ว่า ท่านจะไม่รู้สึกสนุกกระมัง”

“นั่นแกเสียใจ เมื่อมีคนพันห้ารอยป้อนก็
ไม่ใช่รึ?” เขอรอดก็เริ่มเปลี่ยนเรื่อง “แต่
คงไม่เป็นไร เธอ, กันได้ทราบว่า แกเป็นคน
คนหาบ้านหาช่องและขอเข้าของเช่น เครื่อง
แก่งบ้าน รูปและรถยนต์อะไรต่าง ๆ เหล่า
นั้นให้เธอ แกนบุรี ทั้งมาจากรัสเซียด้วย
จริงไหม? และเขา คงให้เงินแกบ้าง
เป็นแน่”

“ครับเขาให้ แต่ผมใช้เสียหมดแล้ว
เมื่อเขานำผมไปซื้อเงิน หรือขอส่งนำเขา
อีกพันห้ารอยป้อนก็ แต่เมื่อเขาทราบว่าผม
จะต้องการไปทำอะไร เขาเลยไม่กล้าให้
และพูดว่า เขาไม่อยากอุดหนุน การพนัน
ถ้าฉันขอเขาอีกเขาจะไล่ผมไปเสีย และหา
คนใหม่”

“อ้อ, เขาเป็นคนชนิดนั้นรึ? ไม่เข้าที่
เลย แล้วฉันจะกระทำการอะไร?”

“ถ้าทำอะไร ผมจะไม่ใช้เงินที่เล่นเสีย
ไว้อย่างไรก็ได้ แต่นั่นแหละผมก็ยังไม่ว่าจะ
ได้เงินมาทางไหนอีก”

“อ้อ, กันจะให้แกกับเงินพันห้ารอยนั้น
เอง แกจะใช้กับเมื่อไร ๆ ก็ได้”

ชายผู้มีหนามไม้โครกเศร้า ณ บันของคู
ที่นั่งตรงก้นเขาอย่างพอใจ

“วิ่งหรือครับ?”

“วิ่งขึ้น่า กันไม่พอกเล่นในเมื่อก่อน
ความทุกข์ กันจะเขียนใบสั่งจ่ายให้เคียว
แหละ ถ้าแก่ชรา”

ด้วยความคิดใจจนเกือบตัวสิ้น ชายผู้มี
หัวเป็นการพนันได้ใจอยู่ เขอรอด ฟิลลิปสัน
เขียนสั่งจ่ายเงิน ตลอดคนเลขจำนวนเงินที่จะ
ช่วยให้เขาพ้นจากความเสียหาย และเมื่อ
เอ็ดมอนด์ใบสั่งจ่ายนั้น มีเขาได้สันแทม

“ผมไม่นึกเลยว่า ท่านจะเป็นคนใจถึง
เพียงนี้ คนทั้งหลายพากันคิดว่า ท่านเป็น
คนใจกำ นผมจะตอบแทนบุญคุณท่านยังไร
จึงจะพอ มีอะไรที่ผมจะทำให้ท่านได้บ้าง
ไหมครับ?”

เขอรอด ฟิลลิปสัน ยิ้มขณะที่มีของ
ชายนั้น ผู้ซึ่งเขารู้ว่า เขาได้ซื้อทั้งวัง

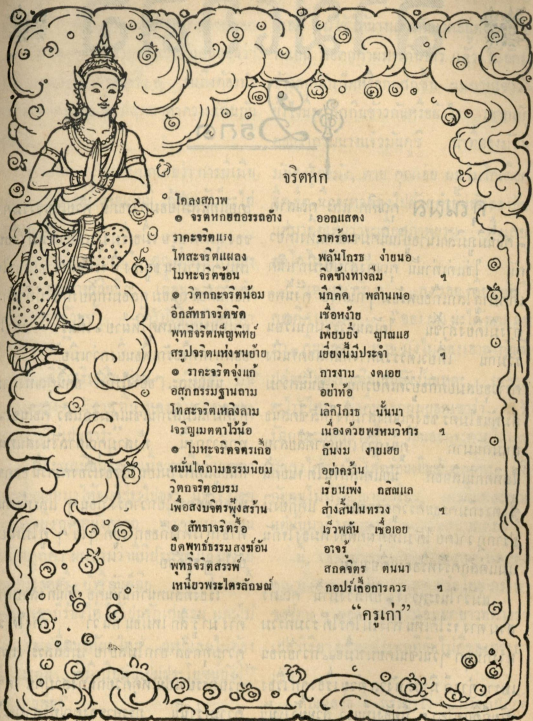
และจิตใจไว้แล้ว

“กันไม่คิดว่า จะมีอะไรให้กันทำ” แต่
ให้กันนึกก่อน อ้อ, มีอยู่สิ่งหนึ่งแถมจาก
จะกระทำก็ได้ กันได้ยินว่า อัยยรที่แก่ชรา
ให้ เซธ แคนยูริ สำหรับ แดงใน ห้องกินเข้า
นั้น มีงามมากอยู่ป็นรูปสองรูป กัน
อยากเห็นจริง แดงนั้นแหละ เซธ กับกันก็
รู้จักกันนัก”

“ผมจะพาท่านไปที่บ้านกับผมเอง ท่าน
ระกได้ที่เคียว ถึงแม้ เจ้าชงก็เก่งมีความ
ยินดีที่จะให้ท่านชม แต่เขาไม่ควรรีบ
ก็ได้ เขาจะไม่อยู่บ้านในตอนบ่ายวันนั้น เมื่อ
เราเสร็จการรับประทานแล้วผมจะพาท่านตรง
ไปนะครับ”

ดังนั้น เขอรอด ฟิลลิปสัน ผู้ซึ่ง เป็น
ข้าศึก ของ เซธ แคนยูริ จึงมีโอกาสของ
เขาไปบ้านของ เซธ และรอรับทั่วทุกห้อง
ทุกทางตลอดคนสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในบ้านนั้น

จิรตทก

โคลงสุภาพ

๑ จรดทกขจรธรรมา

วาทะจรตแด

ไทสจจรคผล

โมหะจรคชอน

๑ วิตกทจจรคณอม

อัสสทจจรคชิต

พหุจิจรคพิชิต

สรปจจรคแห่งชนชย

๑ รากะจรคจุงแก

อสุกถรรฐณถาม

ไทสจจรคเหลงถาม

เจวิฐมคตวไวนือ

๑ โมหะจรคจจรคเกอ

หมันไคถมธรรมนิยม

วิตกทจจรคอบรม

เพื่อสงขจรคพุงสรณ

๑ สททจจรค

บัตพทจจรคสรณ

พหุจิจรคสรณ

เทนิยวพระคโรลณณ

ออกแสดง

วาทะจรค

พลนไกรร จายนอ

คิตข้างทางลุ่ม

๑ นกคิต พลันนอ

เชอหงาย

เพ็ชชิ่ง ชูณนอ

เชอชิ่งมีประจำ

๑ การจาม จคชย

อย่าท้อ

เล็กไกรร นันน

เนื่องด้วยพหุจิจรค

๑ ถันม จายนอ

อย่าคร้าน

เรือนเพ่ง ฤทธนอ

สำนัในทรวง

๑ วัณน ชย

อาจร

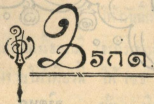
สกคจจรค คนน

๑ กอปรเลอการจจรค

“กรุเกา”

สามเกลอ

คุณผล คุณก๊ิก และ คุณสาธิต
 คนนี้มีมุลำเนาอยู่ในนิคมชนบทแห่งเดียว
 กัน ใช้แต่เท่านั้น คุณทั้งสามยังมีกาน้ำ
 เกี๋ยงโลกละเอียดพร้อมๆ กันด้วย ทั้งน้อ
 ค่างมีเคียบสาขี้ ไกล่เล่นหัวรวมกันเวียน
 ร่วมกัน เทียวเตร่ร่วมทางกันตลอดจนถึง
 คราวอุปสมบทก็อยู่ด้วยกัน คุณนั้นความ
 สัมพันธ์ไมตรี ของคุณทั้งสามจึงใกล้ชิดสนิท
 สนิทกันมาก คุณยิ่งกว่า เป็นญาติสาบ
 ไล้หัดกันเสียอีก นัยแต่เล็งงานโต หมายกัน
 ซึ่งต่างก็มีครอบครัวครองแล้ว แต่ก็ยังมี
 ปรารถนาว่าเคย ได้ มีเหตุพิศของ หมองใจกัน
 แม้แต่สักครั้งหรือคนเดียวนั้น

แม้ว่าในระหว่าง ๒ ปีล่วงมานี้ คุณทั้ง
 สาม ต่าง จะได้เห็น ห้างไม้ใครได้ ร่วมหัว
 ทางกันทุก ๆ วันเช่นเคยมาเมื่อนานกว่าก่อน
 เพราะ ต่างก็ มีอะไร กังวล ด้วย เรื่องลูก เรื่อง
 เมียก็แค่ใคร ๆ ก็ต้องเห็นใจ ส่วนน้ำเนื้
 ยับเข้ากัน สนิท ประคอง เชือก ๓ เกลียวที่แน่น

โดยแท้และก็ย่อมควรอภัย ด้วยเป็นธรรมดา
 ของ สุนัข พฤษ เมื่อเริ่ม มี แม่บ้าน แม่เรือน
 ใหม่ ๆ ก็จำเป็น อยู่เอง ที่จะต้อง เอาอกเอาใจ
 ค่อกันค้อย ถนอม กล่อมเกลี้ยงกันไม่ทำท่า
 ทว่าเห็นจนเป็นเหตุให้ฝ่าย ๑ เห็นว่า เอาใจ
 ออกหากหรือรักเพื่อนยิ่งกว่าเมีย.....
 นั่นแหละ. อย่างไรก็ดี ยินที่คุณทั้งสาม
 ก็ได้มาสโมสรกันเช่นเดิมอีกแล้ว คือในขณะ
 ที่กล่าวถึงนี้ ทั้งสามคุณกำลังนั่งสนทนา
 กันอยู่แต่ความเป็นไปของเรื่องคราวนี้ ออกจะ
 พิเศษพิศดารไปกว่าครั้ง ก่อนๆ และทั้งหน้า
 ตาอาการท่าทีออกเยือก ๆ เย้ ๆ คุไม่สบาย
 ยิ่งยิ่งๆ อยู่ด้วย

เรื่องที่สนทนากันนั้นคือ ยินทั้งสามคน
 ต่าง มา รู้ สึก เหมือน กัน ว่า ต่างได้ รับ
 ความทุกข์ลำบากไม่สบาย ไม่อิสสระ เพราะ
 ด้วยลวงตาเป็นเหตุด้วยกันทั้งสามคน ตาม
 ความจริงนั้น ภรรยาของคุณทั้งสามจะได้
 ทำ ความ เกิดครั่น ให้ท่าน สาม แยกโตนและ

อย่างไร ก็ไม่ปรากฏชัดแก่คนภายนอก แต่หัวใจของคุณทั้งสาม นั้นเป็นอันแน่นอนว่า ไคร่ขี้ ความเคียดขื่นจริง ๆ จนถึงต้องนำ คึกมาสู้ที่ประชุมเพื่อ ปรึกษาหาความเห็นกันต่อไป

คุณผลว่า “ผมไม่เห็นเลยว่า การมีเมีย มันจะกลายเป็นที่น่ายเช่นนี้ ถ้ารู้แล้วก็จะไม่ แบนเลย”

“จริงเทียว พี่ย่า” คุณสาทวีสำนอง “มันยิ่งกว่านายเสียอีก เกือบ ๆ จะถือตัว เป็นแม่เอาด้วยซ้ำ ถ้ารู้ยังผมไม่ยกหา สักหากพระ”

คุณกึกเสริมเสียงอ่อย ๆ “เฮ้ย, มัน กรรม ของ ลูกผู้ชาย ที่มาหลง อ้าย วส ลม ๆ เหลว ๆ ไม่เป็นสาระ”

“มีกรรมเนี่ยมรคุณ เมื่อนานชนเขาเอา เสือขึ้นออกมาให้ผมใส่ไปอู่, แม่เจ้าไวย มันแซงยิ่งกว่าหนังกวาย คำของผมหู่มอง อย่างถูกตา ผมถามว่ามีประเด็นแย่งลงไป ตั้งกระสอบ, ยังฉันทัก..... ฮี, เท่าน และเขาก็ร้องให้ ไ้ไปนวกเป็นแวน และไม่มี เอาเสียเปลี่ยนให้ผมใหม่ ผมก็เลยไม่ต้อง ไปอู่กัน นี่เมียมันเป็นประโยชน์ยิ่ง”

คุณผลพ้อง “คุณสาท “ขอผมยิ่งกว่านั้น เมื่อนาน

นี้เอง ผมใช้ให้นางแ้วมันนวกอยู่ตั้งแต่ย้าย เหนื่น พอดตกคำผมจะกินข้าว แล้ว, ไม่ยกมี ข้าวสักสักเม็ดหรือยกสักชิ้น ผมถามเขาว่า ยังไงจะเลิกกินข้าวกันหรือยัง? เขากลับ ตอบว่าถามนางแ้วมันนวก นาทของมัน มันคงรู้กะมัง, คาบ, คุณเอ๊ย ผมไม่โท่เคียด ชักชัก นกจะหวนลงไปด้วยกายนสักสองชั้ย แต่มาคิดเห็นว่าเสียสุขภาพทรุณ จึงเลย ออกโทโยไว้”

“เหมือน กัน ๆ” ลง รอย เคียวกัน” คุณกึกเสริม “ของ ผม นะ ไ้ทกลอง มา ๓ คืนแล้ว ที่ที่ มึงไม่ต้องเอาลงกันชึ ปล่อยให้ยังมันกินเล่นยังงั้นแหละ เพราะ อะไรรู้ไหม คือคนแรกผมบอกเขาว่า ให้รู้ ักกาละเทศะข้างชี ร้อนออกจะคายไปเขา มึงลงไ้ข้างไม่รู้สิกร้อนเย็นข้างละนะ ยัง กับคนไม่มีวิญญาณเขี้ยว, เท่านแหละคุณ แต่นั่นมันก็เลยนอนตากุ้งกันสยายเทียว”

“นี่, เป็นอุทาหรณ์ให้คำสนทนา และซึ่ง คุณ ทั้งสาม ยกขึ้น เป็นเหตุ ปรวิทย์ กรรม ของคน ๆ นอกจากนั้นยังมีอีกขยวาทที่ว่า เป็นกวีวิชา ความ ประพศิตอันไม่กัของกรรม ข้น

คุณผลว่า “กรรมไร? ไม่รู้จักปฏิบัติ ซอนทอไม่เป็นส.....”

คุณสาว่าหล่อนซึ่งสี่เหลือนั้น ทั้งสี่
จนการที่คนสาทำให้นางแ้วมันนวก และการ
ที่ต้องให้นางแ้วมันนวก ก็โทษหล่อนนวก
ไม่เป็น นวกไม่ตี ไม่ทลายเมื่อย.....

คุณคึกก็ว่า หล่อนเกียจคร้านที่สุด
คนนอนซนก็ไม่ต้องทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน จะ
ให้ทำอะไรต้องบอกกันทุกสิ่งทุกอย่าง บอก
หน้ ก็ทำหน้เท่านั้น และทำก็ไม่ถูกใจ....

ข้อ คำหน้ เช่นนี้ มีอีก เป็น เอนก ขยิบย
การจะเข้าไปจริง อย่างไร ใครจะลกลึก
แต่ไหนก็ยากที่จะรู้ได้ แต่นัก ๆ ก็น่าระว่า
ทำไมขึ้นกันที่คุณทั้งสามจะรับภรรยามาเป็น
คู่ครองนั้น จะไม่มีการสอยสวนหรือรู้จัก
รักใคร่กันมาก่อนเลย เกียจหรือ หรือว่า
เพราะถูกขี้ขลุมลงจนอย่างไร แต่คุณทั้ง
สามก็ไม่ใช้คนหลังสมัยหรือคนควี่ จึงน่าที่
จะต้องเป็นความพอใจแก่คนแล้วจึงได้ร่วมฟก
ร่วมหมอนกัน ก็มาขึ้นทำไม่จึงขยับกว่า
ขมันกันขึ้น เขาก็ไม่คิดเสียเลย หรือ
จะเป็นด้วยบรรพกรรมไม่ใช่ เนื้อคู่ หนึ่งคู่
กระดุกคู่ กันกระมิง

“แล้วนี้เรา จะ คง ลง ทำ ยัง ใจ กัน ละ”
คุณคึกถาม

“บวช, เข้าวัดบวชเสียอีกดีกว่า” คุณ
สาตอบความเห็น

“ชะ อะไร ไม่มีทางไหนอีกแล้ววี่ จึง
ต้องหนีเข้าวัด” คุณผลท้วง

“วิ่งชี, ยิ่งกว่าแผ่นดินเท่าไขพุทรา”
คุณคึกแถม

“มาย่ำเข้าเห็นว่ายศกักกิเลศเข้าหาพระ
นฤพานเสียทีเคยวู้อแล้วไป” คุณสาตอบยาย

“คุณนี่ ว่าทางสุขารมย์ทางอื่นไม่มีอีก
แล้ววี่ ทำไม, ผู้ชายจะหวังความสุขสนุก
สยายได้หากันหญิงเท่านั้นแหละฤ” คุณ
ผลถาม

“วิ่งชี วิ่งชี” คุณคึกกระทุ้ง “เรา
ระหาความสุขของเราเองโดยให้หล่อนเห็นว่า
ไม่ต้องง้อหล่อน ผู้ชายไม่จำเป็นต้องมีเมีย
ก็เป็นสุขถึงนฤพานได้ ผู้หญิงจะได้รู้สำนึก
เสียบ้าง”

“ก็คุณเห็นทางดำเนินอย่างไรละ” คุณ
สาตอบกระหายถาม

“ถมไป กว้างขวางถมเถไป” คุณผล
ตอบแทน “เรามีทุนพอ มีกำลังพอ จะไป
ทางไหน จะอยู่ที่ไหน เมื่อไร เท่าใด อะไรๆ
ก็ได้ตามพอใจ”

“สุดแต่ให้ ได้กินอิ่มนอนสยาย เล่นสนุก
ให้หัวใจเบิกบานก็แล้วกัน” คุณคึกตอบ

“เราจะ ไป เสียจาก บ้าน นะวี่” คุณ
สาตอบถาม

“แน่นอน” คุณผลตอบ

“แน่นอน ไปเสียให้พ้นสิ่งที่เราวิ่งเก็บ
สิ่งที่ทำให้เราไม่มีความสุข” คุณทิดข้อ

“แล้วทั้งถนอมถนอมทั้งหลายไว้ โดย
ไม่ห่วงใยเช่นนั้น” คุณสาธิตถามอย่างสงสัย

“เมื่อจำเป็นก็ต้องเสียแต่แทนไว้สิ” คุณ
ผลตอบ

“น่าน, เท่านั้นที่หมดห่วง” คุณทิดแถม
“แล้วเราจะไปทางไหนกันล่ะ” คุณสาธิต
ชักชัก

“ทั่วทุกทิศแดนใครที่เราพอจะไป สุก
แต่ที่ไหน จะเป็นความสุขสำราญของเรา ๆ
ก็ไป” คุณผลอธิบาย

“อยู่ที่นั่นไม่พอหรือ เราจะไปที่ไหน
โน้นต่อไป” คุณทิดเค็ม

“ก็อ้อ ก็อ้อ” คุณสาธิตลงความเห็น
“ก็อ้อ จะสบายแก่เรามาก ทั้งเป็น

ทางที่จะให้ผู้ที่รู้สำนึก อย่าง วิเศษ ด้วย”
คุณทิดกระทุ้ง

“หากเขารู้สำนึกแลกกับตัวใหม่ ขอให้
เราถลัน” คุณสาธิตขมขื่นท้อ

“ไม่ถลัน ไม่ถลัน” คุณผลตอบอย่าง
เก๊กเคียว

“ข้างจ้าน, ต้องไม่ถลันจนกว่าเราจะ
หุบกกถลันเอง” คุณทิดแถม

“เฮา เฮา” คุณสาธิตกลง “เราควร
ระงับกิจกรรมของเราต่อไป”

“นั่น, คือคำ สุกแห่งความ ตกลงที่คุณทั้ง
สามได้ขุดขุดหาถุกกันอยู่เป็นเวลานาน

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

วันนั้น สถานการณ์ที่พอโยเคิ้ล ก่อการ
ครึกครื้นหรรษาจนผลึกกว่าปรกติ เจ้าพนักงาน

งานโยเคิ้ล ก็กำลังทำการซ่อมแซมและ
แต่ง เนอ แต่งตัว สดาก เรียบ ร้อย ยิ่งกว่าวัน

ธรรมดา ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่ามีแขกมาพัก
ใหม่ ๓ คน ซึ่งนับว่าเป็นคนดีมาจากชนบท

และก่อนจะมีกระเช้าหนัก ๆ อยู่ด้วย ทำให้
ห้องชุด ๓ ห้องของโยเคิ้ล ซึ่งว่างอยู่มา

นาน หรือเกือบจะเรียกว่าว่างมาตั้งแต่แรกตั้ง
โยเคิ้ลก็ได้นั้น ได้ทำให้เกิดกระโยชน์แก่เจ้า

ของอย่างเต็มที่ในครั้งนั้น จึงเป็นเหตุให้นาย
ฝรั่ง และนางแหม่มเจ้าของโยเคิ้ลหนาชื่นตา

บานชื่นเป็นกอง

ขณะนั้น คนที่ทั้ง ๓ กำลังนั่งรับประทานอาหารร่วมกันอยู่ที่โต๊ะ ๓ และสังเกตว่า

ต่างมีความ รื่นเริงหน้า ชื่นตาบาน ไม่แพ้ฝ่าย
ข้างเจ้าของโยเคิ้ลเหมือนกัน ต่างสนทนา

ปราสาธิต กัน แสวง กิ่งหนึ่ง ว่า ตนกำลังอยู่ใน
บรมสุข ท่านทั้งสามนี้ไม่ใช่ใครนอกโลกที่
ไหน คือ คุณทั้ง ๓ นั้นเอง

ด้วยเมื่อคุณทั้งสาม ปฎิษาคดกลังกันว่า
จะเที่ยวหาความสุขโดยอิสระ ไม่หยาก
อยู่ใกล้ชีวิตเกี่ยวข้องกับภรรยาแล้ว จึงได้
พากันเข้ามายัง พระมหานคร และ มาพัก อยู่
ที่ กรุงเทพา โขเค็ด ซึ่ง มี ชื่อว่า เป็น สถาน
ชั้นที่ ๑ นั้น

“ยังไร คุณสาว” คุณผลเอ๋ย “เพียง
แต่วาระแรกก็คุณเบิกบานขมิใช่หรือ”

“แน่นอน” คุณสาวตอบ “แต่อย่างที่
คุณก็ศรัทธาถึงตรงกันข้ามกับเรากะมัง”

“อื ชี ฌิ ผมไม่ใช่มนุย์หรื ฌิ จะได้ ไม่
รู้จักทางแห่งความสุข ผมกำลังคิดอยู่ว่า
เวลานี้ตัว พยาธิ ของ เราที่ อยู่ทางบ้านจะเป็น
อย่างไร” คุณภิกษุกล่าว

“ชะ อะไรนะ ตัวพยาธิ” คุณสาวถาม
“เมื่อย เรานะ ฌิ เพราะ คอยทำลาย
ความสุขของเราประทุฑ์พยาธิ” คุณผล
ตอบแทน

“ชะ คุณภิกษุ ฌิ ข้างประทุฑ์สุขของจริง
ผมยัง ไม่เคย นึกพิพทที่เหมาะ ได้เช่นนี้เลย
เหมาะจริง ฌิ” คุณสาวคุย

คุณผล “และความคิดของเราที่เหมาะ
เพื่อจะได้ ให้แม่ พวก ศรัทฐ์เสีย ย่างว่
ผู้ชายนะ จะอยู่ ในโลกได้ ฌิ หากความสุขได้
โดยไม่ต้งอาศัยผู้หญิงเลย ฌิ แต่ส่วนพวก

เหล่านั้นแหละ ถ้าหากพวกเราเสีย.....

ชะ ชะ คุณ ฌิ ว่า.....

“น้ำตาร้องเช็ดหัวเข่า” คุณภิกษุ

ทั้งสาม เกลธ ค้าง หัวเราะ ขึ้นด้วยความ
ปริศนา สืบเกศ ว่าการ รวยประทาน และการ
สิ้นทนาของ ๓ คน เป็นที่เล็ดลอดรอยสนุกรวนเรียง

มากอย่างไม่มีพยาธิอย่างไรมายะปนเลย

“กินอิ่มแล้วเราจะไปไหนกัน” คุณ
สาวถาม

“ตอนเย็นก็ขีรถเที่ยวกินอากาศ ฌิ” คุณ
ผลตอบ

“แล้ว ตอน กลางคืน ไปดูละคอนร้องแ
ระบ้า” คุณภิกษุ

“เรื่อย” คุณสาวคุยแทน “ตามคำวรา
แพทยศาสตร์ประทุฑ์กล่าวว่า อากาศเป็น
อาหารสำคัญที่สุด เปรียบเหมือนว่าท้าว
๑ วัน ยังดีกว่าถูกขังอยู่ในห้องขังเพียง
๑ ชั่วโมง”

“และการคุมทศพ ก็เป็นเครื่องหย่อน
ใจทำให้สมองไปร่งควรรณิชาเป็น อาหารตาม
วิชา แพทยศาสตร์ได้เหมือนกัน” คุณ
ภิกษุแถม

“ดีแล้ว ตกกลังกันตามท้าว” คุณผลมี

๐ ๐ ๐ ๐ ๐
วันหลังค่อยมา ฌิ คุณทั้ง ๓ นั่งคุยกันอยู่

ในห้อง

“นางพนักงานคันหึ่งของเรานี้ ท่วงที
ไม่ใช่เล่นนะ” คุณผลชัย

“ของใคร ของใครกัน” คุณสาธิตถาม

“ก็ของเรากันนี่สิ เพราะเขาเป็นผู้
จัดการ ห้องของเร ทุกคนไม่ใช่” คุณผล
ตอบ

“ถูกละ แต่จะเป็นของทุก ๆ คนไม่ได้
ต้องเฉพาะคนใดคนหนึ่ง, คุณกิต นิ่ง
เสียได้ ของคุณไม่ใช่” คุณสาธิตเข้า

“ของเจ้าของโฮเทลเขาไม่ใช่” คุณ
กิตเถียง

“อ้าย, อ้ายก็ยังไม่เล่าน่า เขาเห็นหน้า
เจ้าหล่อน ไม่ได้ อยู่ใน ห้องใคร นาน เท่า ห้อง
คุณเลย” คุณสาธิตท้วง

“อ้อ คุณกิตนี้ สำมะคัญยังงั้นเล่า”
คุณผลแถม

“ก็ห้องผมเป็นห้องที่เขาทำที่หลัง เมื่อ
เขาไม่มีอะไรจะคงจะไปทำที่อื่นอีก เขาจึงทำ
เข้าๆ และจึงอยู่นานหน่อยเท่านั้น” คุณกิตแก้

“เขาอยู่ คู่กับคุณนี่นา ผมไต่ขึ้น
คอกนี่” คุณสาธิตแย้ง

“เฮ้ย ก็ที่คุณละ ที่ไปยืนกรอแม่เสมียน
กันบัญชี ทุก ๆ วันนั้น ทำไม ไม่พูด ย่าง นะ”
คุณกิตขยาย

“ใช่, งั้นว๊ เอ, คุณสาธิตว่าแค่เขา”

คุณผลขยาย

“อ้อ, ผมไปคุยกับพี่ชายๆ ของเรา ว่า
มันเข้าไปเท่าไรทางหาก” คุณสาธิตแก้

“คุยกับอะไร ทุก วัน และ วัน ละ
หลายครั้ง” คุณกิตเถียง

“อ้าย, ลูกผู้ชายด้วยกัน จึงก็รับเขา
เสียเถอะนี่คุณสาธิต” คุณผลกระทุ้ง

“คุณนั่นแหละระวังตัวเถอะ ทำไปคุย
กับยายแหม่มม่อยๆ หน้อยดาฉิมมันค้ายเขา
จะเกือกรื้อน” คุณสาธิตชัก

“มันระค้ายยังงี้ ก็เมียมันหยากมากุย
กับผมเองทางหาก” คุณผลค้าน

“เถอะนี่ อย่างน้อยมันก็ระลือให้คุณ
อยู่นานๆ เพื่อควักกระเป๋าคู” คุณสาธิตว่า

“จะเป็นไรไป เมื่อเขาทำความสุขให้
เราได้ เราก็ต้องให้เงินเขา ความสุขเป็น

วัตถุที่คงของสิ่ง ๑ เหมือนกัน คุณๆ เสียอีก
ทำอะไร ต้อง ยึด ยั้ง อำพราง ดูไม่ใช้นักเลง
เลย” คุณผลสอน

คุณกิต และ คุณสาธิต ต่าง ห่มก อ้าย แล
หัวเราะ ออก มา ไต่เมือ ไต่พัง คุณผล เทศนา

เป็น อัน ว่า คุณ ทั้ง ๓ คง ได้ รับ ความ สุข ถึง
ประสงค์ ในการที่จะทำตามความนึก และ
พากันลงความเห็น ว่า ในพระนครนี้ และ ใน

โฮเทลนี้ เติมไปด้วยความสุขซึ่งตรงกันข้าม
กับที่บ้านของคน ๆ

๐ ๐ ๐ ๐

วันหลัง ต่อมา คือเมื่อ เวลา ล่วง กิ่ง
สปีดแล้ว ขณะเมื่อคุณทั้งสามกลับจาก
การเที่ยวกินอากาศเวลานั้น แลมานั่งประชุม
กันอยู่ในห้องกลางตามเคย วันนั้นคุณพ่
อากาศในพระนครรวมทั้งในโฮเทล ช่างอับ
ข้าว อับ ร้อน อย่างไรพิสดาร ตลอดจนความครึก
ครื้นรื่นเริงของโฮเทล ก็ล่วงโรยลหายอน
ลงรวดเร็วอย่างไม่เคยนึก แต่ทั้งนี้ความจริง
เป็นแต่ความนึกเห็นของคุณทั้งสาม ส่วนความ
เห็นของคนอื่น ๆ จะเป็นอย่างไรนั้น ฮาจะไม่
ตรงกับก็ได้ เพราะสิ่งเกิดแก่คุณทั้งสาม
เวลานี้ หน้าที่กลายเป็นความขมขื่นลงมาก
ก็รู้ว่าหากแต่เขมรนั้นเรืกรักใคร่ของกันเองหยอ
ลง นี้นเป็นแต่อาการภายนอก หากถ้าใคร
จะสังเกตเห็นในใจของคุณทั้งสามแล้ว ก็จะได้เห็น
ว่าขมขื่นรันทวนอย่างไรพิสดาร ดังนั้นแทนที่เคย
นี้เคยกันอย่างหัวร่อค่อนระหิก วันนั้นก็ต่าง
นั่งนิ่งคล้ายฟังเทศน์

คุณผลนั่งคุกเข่ายังไม่ข้อม มือประสาน
เข้าตามองคฤพทาน คล้ายกับจะหาให้ทะเล
หลังคาด้วยสายคายอันเพ่งขมึง ส่วนกลอง
ที่คายคายปากอยู่นั้น ก็แรกมีควนขันโชมง

แต่ก็ค่อย ๆ รางลงไป ที่สุดคนไม่มีควนขัน
เลย ทั้งนี้เป็นด้วยไฟดับ หรือคุณผลไม่
ได้คิด ก็รู้ไม่ได้

คุณคิด นั่งมลงในเก้าอี้ตัวซึ่งคิดว่า
ตัวแรก เกิน ควร โดย ใช้ กัน ครั้งหลังครั้ง
มีข้อหนึ่งคือพิมพ์แมคกาซีนยกขนอ่าน แต่
ก็เหมือน เวลา ล่วง ไป ได้ ดังครั้งนาฬิกาแล้ว
คุณ คิด ก็มีไฟพลุกพ่านหนึ่งสัปดาห์แล้ว
เลย คงร้องคาเซม้งอยู่ในหน้าเตียงเท่านั้น
จะว่าเพราะ มี เรื่องสำคัญหรือภาพวิจิตรอย่าง
ใดก็ตามก็ได้ เพราะในหน้านั้นมันแต่ประกาศ
บอก ขา ขี้คโคเลต กับ เกือก พร้อม กับ
ภาพของทั้งสองสิ่งนั้น จึงนึกยากที่จะทายว่า
คุณคิดทั้งหน้าทั้งตาอ่านอะไร หรือแกล้งไ
จะกินขี้คโคเลตหรือเกือกหนึ่งมัน ก็ยาก
ที่จะทายแน่ได้

ส่วนคุณสาธิต ไปอีกทาง๓ เธอไม่ได้
คายกลองขบหรือไม่ได้แกมคากัน แต่เธอนั่ง
เฝ้ากางเขนกรอบหน้าคาง คางร้องออกไปยัง
สนามหลังโฮเทล. ว่าคุณผลคุณคิดมี
อาการตั้งใจอย่างไร คุณสาธิตก็ตั้งใจ
อย่างนั้นเหมือนกัน หากคิดว่าแก๊งงขมวิ
ก็ผิดเพราะทสนามนั้นไม่มีอะไร นอกจาก
โกคังและโรงรถ หรือว่าแม่คันขัณฑ์จะออก
มายืนไขว่ไขว่ให้ขม ก็เปล่า เพราะความ

“วิ่งชี สองทุ่มกว่าแล้วละ” คุณตึก
ซึ่งไม่มีอะไรพบหรือเจอ แล้วคุณทั้งสามก็พา
กันไปยังห้องอาหาร

๑๐ ๑๐ ๑๐ ๑๐ ๑๐

การกินอาหารวันนี้เหมือนระพากันรู้สึก
ว่าไม่มีรสชาติด้วยกันทั้งสาม และต่าง
เหม่อๆ เหม่อมิได้พูดคุยกันเช่นเคย ความ
ลุ่มหลงของคุณสาตกเป็นคนที่ค่อนข้างซอซม แต่
วันนี้แม้ว่าคุณสาจะโตขึ้นมาใหม่ คุณสาตกก็
ค่อยๆ รียอย่างเสียไม่ได้ ส่วนคุณตึกนั้น
สิ่งแรกที่แม่แก่กินซดก็เหมือนอะไร ค่อยๆ
ค่อยๆ เสริม ค่อยๆ พยายามกลืนเสียแะ ซาก
เหล่านี้ แม่แก่บอช ที่เซฟโระ ก็ยังแปลกใจ
เพราะ วันก่อนๆ เคยฟัง คุณ ทั้งสามคุยและ
โต้เถียงกันอย่างสนุกสนาน แต่วันนี้ต่าง
เงียบกริบ ดูเหมือนคนไม่รู้รักกัน และทุก
วันกว่าจะอิ่มก็ช้าช้าโม่ง แล้ววันนี้ถึงตรง
ช้าช้าก็อิ่มกันเรียบร้อยแล้ว

“กิน เราไปพักไหนกัน” คุณผลผู้
เป็นประมุขถามคุณสาตกกับคุณตึกต่างมองคุ
หน้ากันอย่างเหม่อๆ

“ตามใจคุณตึก” คุณสาตกเบี่ยง

“อ๊... แล้วแต่คุณสาตกเถอะ” คุณตึกย่อน

“อ๊... ทำไมต้องเถียงกันด้วยนะ” คุณ
ผลคุณ

“ก็คุณสาตกเขาเคยนำทางกัน” คุณตึก
ออกตัว

“ผมรอนทางแล้ว สักแต่คุณชี” คุณ
สาตกเลี้ยง

“ทำไมวันนี้จึงมาเกิดเถียงกันนะ” คุณ
ก่อนๆ เห็นแต่วิ่งไม่หยุด เมื่อไม่หยุดก็
อย่าไปก็แล้วกัน” คุณผลกล่าว

“ตามใจคุณชี” คุณตึกเสียงอ่อย

“ไม่ไปรี คุณสาตก” คุณผลถาม

“ก็ก็เหมือนกัน” คุณสาตกวัย

“เอาเป็นตกลงนะ คุณตึก” คุณผลย่อน

“ก็ก็เหมือนกัน” คุณตึกวัย

เป็น อันวันนี้เหตุการณ์ต่าง ๆ ประวนแปร
ไปจากเคยหมกตอลอดกันฟ้าอากาศภูมิสถาน
และกิริยาอาการของคุณทั้งสาม

๑๐ ๑๐ ๑๐ ๑๐ ๑๐

เมื่อเป็นที่ตกลง ว่า ไม่ ไปเที่ยวกันอย่าง
เคยแล้ว ก็เลยไม่ประชุมเล่นหัวและคุยกัน
ตามเคยอีกด้วย ต่างคนก็ต่างเข้าห้อง
ของตัว ก็เหมือนว่าต่าง ตั้งใจจะนอนให้
เต็มตา เพื่อ ทบทวน ที่ต้องนอนดึก ๆ มา
หลายคืนแล้วด้วยกันทุกคน

แต่จะเป็นด้วยความประวนแปรของดินฟ้า
อากาศหรืออะไรก็ไม่ทราบแน่ เวลานั้นคง
ปรากฏว่า ซึ่งคุณทั้งสามแสดงว่านอนให้

เดิมฉันนั้น ต่างก็ขงหาใดหลบลึงสักขังไม่
และเวลาก็ก้าวเลยดงชันวันใหม่แล้ว

คุณกิดิ์ ขงนอกรระสับกระส่ายขยับน่าน
แล้วนั้น จะทนนอนขยับนอแต่ขงอีกต่อไปไม่ได้
ก็ขวยรู้สึกร้อนเหมือน หลิงสาวแรก ขอยไฟต้อง
พรวกพรวกกลุกขึ้นเกินวันไปเวียนมาอย่างขมก

แต่คุณกิดิ์ ระนอน ไม่หลบ เพราะ อะไร แน่ ก็
ไม่ทราบ ที่สีกคุณกิดิ์ตรงเข้าควักในตบัก
จากกระเป๋าสื่อ แล้ว ก็นั่งลงทโตะเขียน
หนังสือ พลงาขะข้อความลงคังน

..... คณวันรู้สึกคอกขงชันเงนสีก
ที่ระอกทอนไค ไม่คองกล่าวเหวอนไกลอะไร
ใหญ่โต ฉันรู้สึกคันทงชันมา แลฉันก็เกา
แต่เกาเท่าไร ก็ไม่หายคัน เพราะเสี้ยฉัน
คักสัน จนคักเนอ ฉันลองเอาหลังถูโลกขง
ทอนอย่างแรง แต่ก็ขงไม่หาย ข้างกลับ
เสี้ยหลังชันออกขวย ขวยความมานะกคักพัน
ทน พอรู้สีกสงขลงข้าง แต่เจ้ากรรมเก็คคันท
หุชันอย่างขอกไม่ถอก ฉันไม่มีไม้ควักหุ จะ
ใช้ไม้ซีกไฟแยงกักสวะหุใหม่หุ จึงไคแต่
เอานวมะดอง มันก็ไคถึงคันทนเลย ฉันกระ
แทกเสี้ยหสา..... เจ้าประกณ ทั้งห
ทั้งหลัง เก็คคันทประกักกัน ฉันสีกความ
สามารถทะทอนไค คองลกชันเกินพล่าน
อย่างคณขง โอ้ โอ้ นั ถ้าฉัน

ขยับน่าน ขยับขง ฉันคงไม่เป็นเช่นนี้
คงไม่คองเก็คครอนคังน คณนอนหลบสยบาย
ทุกคันท หลอนเกาหลังให้ลนจนหลบ และ
เวลา หลอน ขอนหุ ให้ฉัน ขงรู้สีก สยบายอย่าง
เหลือเกิน โอ้ นั ฉันรู้สึกไคแล้วเป็นเพราะ
เป็นเพราะความอวค.....

ส่วนคุณสาค — เวลาคันทนที่ระอยู่ในมึง
พแกลกลขงนไปประคิขฐานขยับนกรอนำต่าง
มอถอสุมคพกขะคอกขงที่ระอาน แต่ทำไค
อานเวงไม่ คณนั่งทำตาขะระและเหมอมน

คล้าย คณไม่มี วิญญาดน นำกลขะ พลคักค
นำต่างคอกหักกายเสี้ยเหลือเกิน

เมื่อแค คณพลักหน้าสุมค กลขงไปกลขงมา
ง่วนอยู่ และมีข้อความคตามทแกลกไว้ ใน
สุมคเป็นรายวันคังน

วันที่ ๑ (คอวันแรกมาถึงพระนคร) เป็น
วันสำราญอย่างขงขอก นันแต่เวลาคทงวมา
แล้ว ๒ ข

วันที่ ๒ เมื่อไคเกน อากาศ อันสีกชันขดระ
แล่น รัตนคไค แลว ทงรู้สีก หวั ใจ เบิกยาน
หุมคความชันมัว เลือคคักแรง กินข้าวขะขบ
เหมอณคณวอใช้ แต่ความเวงเป็นเพราะคณอ
คณทำเขาคักกว่าของเรากขยาน

วันที่ ๓ อากาศ ออาหาร สิ่งวิจิตรพิศคว
และการเวงรมย์ค่าง ๆ ทำให้เป็นสุขอย่าง

บียบอก ทุกคืนนอนหลับสบาย หายการเจ็บ
ว่า ถึงสัปดาห์ที่เจ็ด

วันที่ ๕ เมื่อคืนนี้ ทำไม เกิด ฝน ร้ายเลย
นอนไม่หลับ นานเป็นด้วยเวลาชั่วยกตอนเย็น
ก็พบบ..... โอ, ทำไมหญิงคนนั้นจ
หน้าตา เหมือน..... เหมือนแม่.....

ฮ, แล้วทำไมจึงต้องนอนไม่หลับ ตกการรัก
ป่วยหนักและเมื่อยล้ามาก แต่ไม่รู้
จะให้ใครรับ ก็คิดถึง..... เธอ, อ้าย
โรคพวกเลืงจนเคยไม่เกิดเลย

วันที่ ๕ คงจะเป็นด้วยนอนไม่หลับ เลย
กินข้าวกินปลาไม่ลงอ้ายโรคเมื่อຍຍก้าเรยชน
ทำให้รู้สึก ไทย แห่ง การ ทำให้เมื่อยนวกเวลา
นอนทุก ๆ คืนก็ซึกเณ ความป่วยเมื่อยไม่
ละเพาะเพียงชา ลามจนมาถนยงเขว และ
หลังก้วยแล้ว ยังคนน้าการป่วยเมื่อยยง
ก้าเรยชน จนระทนไม่ไหวเสียแล้ว ฮัย,
นาง.....

ยักนี้จะใด กล่าว ถึงคุณผล ชง คงมี
ความในใจให้ผิดกับเพื่อน ทั้งสองเหมือนกัน
ก็กล่าวแล้วว่าในระหว่างสามเกลอ คุณ
ผลออกจะมีใจ เป็น ลูก ผู้ชายมากกว่า เพื่อน
และการที่เกกสัญญากรรมคร ชนครจน ก็
ต้องนับว่าคุณผลเป็นผู้นำหรือผู้ก่อ แต่แม่
กระนั้นทุกมาเวลานี้ คุณผลก็เกษจะเคิน

แบบ คือถือว่าสัญญาเป็นเพียงเห็นการทลาย
คุณผล มีใจ กำลัง จกทลาย เหตุร้ายวัน
อย่างคุณเกก หรือกำลังอ่านจกทลายเหตุ
ร้ายวันเหมือนคุณเสาค แต่คุณผลก็กำลัง
นึกถึงความเป็นมาระหว่างวันอันเป็นผลอย่าง
เคยวักยเพื่อนทั้งสองนั่นเอง

คุณผลเคยเชื่อมั่นว่า เมื่ออยู่กับเพื่อน
ที่ถูกคออุกใจกันแล้ว ก็ไม่แปลก กว่า อยู่กับ
เมีย และยังสยบายกว่าที่ไม่ต้องคอยขอชား
เอาใจกัน เหมือนอย่างที่ต้องทำให้กัยเมีย
ก้วย ที่สกลถึงความเห็น อย่างแน่ใจว่า
เมื่อมี เพื่อน ๆ อย่าง คุณ เสาคคุณเกก เช่นนี้
แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีเมียเลย ทั้งเมื่อ
แรกมาถึงกรุงเทพฯ ใหม่ ๆ ความสุขสำราญ
ประการต่าง ๆ ที่ใคร รับ ยังเป็นข้อพิศนให้
ความ เห็นชชช เ็นชชช ชนชช จนคุณผล
ก็รู้มก้วยในใจที่รู้สึกว่าเป็นผู้สามารถการ
การไม่ใช้น้อย

แต่มาเคี่ยวนเป็นอย่างไร ใจคุณผลรู้
สึกอย่างไร ก็เหมือนความคึกต่อความคึก
ของชนวิวาทกันเอง หัวใจต่อหัวใจของคน
วิวาทกันเอง ที่สกล้ายแยกตัวคุณผลออก
เป็น ๒ ผลใจ ก็ คง ต้อง วิวาท กันใหญ่โต
เป็นแน่
ความสำคัญข้อข้อ ๑ ที่เป็นมูลให้คุณผล

นั่งซึมคิอยู่เกือบวัน คือความขี้ขลาดขี้กลัว
ของแกที่แม่ทัพขี้ขลาดได้ใจไว้ ชั่ววันในระหว่าง
๔ วันเท่านั้นรวมบอกเข้าไปทั้ง ๒ ครั้ง แต่
คุณผลจะถือว่าแพงก็ไม่ได้ ความจริงไม่
แพงเลย แต่คุณผลก็คิดว่าด้วยบ้านคน
เอง บอกคงไม่สูงเพียงนั้นเท่านั้น

อีกข้อ ๑ ขยายแฟ้มเจ้าของโฮเทล เคย
เป็นยาหอมแก้ลมอย่างก็ของคุณผล แต่
เกือบเดือนเมื่อเมษาประจวบประจักษ์ ตามน้ำของ
แกกับเคย กลายเป็นที่ไม่พอใจของคุณผล จน
กลายระแผลม และคุณผลรู้สึกเห็นจริง
ความที่คนสาครว่า "ระวังแก่ระควักกระเข้า"

ด้วยอาการต่างๆ ของคุณทั้ง ๓ เป็นอยู่
อย่างนั้นแหละ ในคืนนั้นต่างคนได้นอนหลับ
น้อยที่ลึก หรือจะเรียกว่าไม่ได้หลับเลย
เลยก็ได้

รุ่งขึ้นเป็นวันที่ ๒ ที่สามเกลอได้มา
สำนักยกรุงเทพโฮเทล วันนั้นทำความปลาก
ใจให้แก่นางต้นห้องเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเมื่อ
หล่อนเข้าไปดูกิจการในห้อง คุณผลได้ รับคำ
สั่งว่า ให้ไปบอกคุณสาครคุณคิว่า วันนี้
ขอตัวไม่ไปกินข้าวด้วย เพราะจะนอน
ให้สบาย และขออย่าให้ ใครมากวน กัยให้
ผู้บ่าวผู้เฒ่ารีบยกใจให้มา มิฉะนั้น

ห้ามไม่ให้ใครเข้ามาใกล้กลายเป็นอันขาด
ครั้นเจ้าหล่อนไปถึงห้องคุณสาคร ก็ได้
รับคำสั่งว่าให้บอกคุณผลคุณคิว่าขอโทษ
ไม่ไปกินข้าวด้วย จะนอนให้สบายและ
อย่าให้ใครมากวน

ที่สุดเมื่อหล่อนไปถึงห้องคุณคิ ก็คง
ได้รับคำสั่งอย่างเดียวกันอีก ก็นั้นไม่ให้
เจ้าหล่อนประหลาดใจและนึกขึ้นอย่างไร ผล
ที่สุดหล่อนก็ทำโทษบอกความคำสั่งของใครสัก
คน ๑ ไม่ เพราะคิดว่าเมื่อความประสงค์
ตรงกันเช่นนั้นแล้ว จะต้องไปบอกเอาประ
โยชน์อะไรอีก

เป็นอันว่าวันทั้งวัน ประตู่ห้องซุกทั้ง
๓ ปิดเงียบ และตลอดวันไม่มีใครออกจาก
ห้องเลย ทั้งนี้ทำให้เกิดความประหลาดใจ
ตลอดจนเจ้าบ่าว

ความมหัศจรรย์ในวันทั้ง ๒ หาเทียบเท่า
วันที่ ๓ ไม่ได้ เพราะ ด้วยอาการ มึนเม
งีบหลับอย่างเกินคาด ทำให้แม่คนห้อง
ต้องคลั่งอยู่เป็นนาน ขณะที่เข้าไปอีกห้องใน
เวลา ๘ ก.ท. ตามเคย เพราะว่าทั้ง ๓ ห้อง
เจ้าหล่อนมิได้พบผู้อาศัยอยู่เลย และมีไ
มีสิ่งใดเหลืออยู่ซึ่งพอจะให้ มีหวังว่า การ
ปลากนการแห่งท่านผู้อาศัยมิใช่อาการที่ไป

เลย หล่อนจึงไต่ถามข่าวและสอส่วนกัน ขึ้น จึงได้ความว่า คุณทิศและคุณผลได้เขียน เช็ก ส่งจ่ายเงิน สอดช่อง ส่งไว้ ให้กับแม่ต้นบุญชี ส่วนคุณสาคนั้นฝากเงินไว้กับช้อย เป็นการถ่วงน้ำหนักทั้ง ๓ คน ดังนั้นจึงทำให้นายห้าง และ แม่แม่ เจ้าของโฮเคล คิดว่าคุณทั้ง ๓ คงมีการรอนที่ตอวังไป แต่เจ้ายาม เจ้าประกโฮเคล มีความเห็นไปอีกอย่าง ๑ โดยที่มันได้เห็นว่า คุณทั้งสามมีไ้ไปพร้อมกันอย่างไรมา คือต่างคนต่างไปและต่างเวลากัน ทั้งสังเกตว่าเหมือนต่างคนต่างระวังที่จะไม่ให้พบกัด้วย ความ อีก วรรย มี ไ้ เกิด ขึ้น จะเถาะ ที่โฮเคลในพระนคร ได้ลากลามาไปยังชนบทขึ้นเป็นตำบลยานีของคุณทั้ง ๓ ด้วย คือเมื่อกระบวนรถเที่ยวที่ ๑ ซึ่งมาถึงสถานเวลาบ่าย นายสถานีได้เห็นคุณทิศผู้คุ้นเคยกัน ลงจากรถ ก็กรากเข้าไปหาถามว่า

“อ้อ, คุณกลัยแล้วหรือ” และเมื่อความสังเกตได้เกิดขึ้นนึกถึงความคาหกหมายของนายสถานีจึงถามต่อไ้ว่า

“อ้าว, คุณสาตกัยของคุณผลละหรือ ยังไม่กลัยหรือ” ทำระยังเพิน อะไรอยู่กระมัง”

แต่แทนที่คุดกิศจะตอบ พ่แก่ กลัยรียจำ

หันหน้ามายสถานีไป คล้ายกับจะโม้กับท่านเขามา ทำเอานายสถานีมองคลั่งด้วยความสงสัย

ครั้นตอนพลบรถขบวนที่ ๒ ได้มาถึงสถานอีก นายสถานีเห็นคุณสาตก ซึ่ง แต่งตัวใส่หมวกหลยลงมาจากข้างหน้าลิกกับเคย กำลังลงจากรถ ก็เดินเข้าไปหาตั้งใจถามข่าวและสอถึงอาการของคุณทิศ แต่คุดกิศก็มึนอาการที่เกินเร็ว และ เหลือชายแลขวาไม่ลิกกับคุดกิศเลย นายสถานีจึงร้องตะโกนไ้ว่า “คุณสาตกหรือ, คุณสาตก”

คุณสาตกซึ่งก็หันหน้าไปครอยๆ ทันทีนั้น ก็ เหมือน ทั้ง คุณสาตก และ นายสถานี ไ้ เหลือเห็น หน้าคน ซึ่งใส่แว่นตาคำ อันโตผลยๆ โผล่ๆ อยู่ทีกระเจกหน้าต่างรถ แต่นายสถานี คงคิดเสียว่า เป็น คนโดยสาร ธรรมดา ส่วนคุณสาตกก็อย่างไรไม่ทราบ เมื่อไ้เห็นหนานั้น แ่ ก็รีบๆ ออกจาก สถานีไปโดยเร็ว คล้ายกับคนนั้นเป็นเสือหรือยักษ์ และแก้ข้อรียขึ้นเพราะความกลัว พอนายสถานีเหลียวมาทางคุดกิศก็ตกที่แก้ท้ายตัวไปเสียแล้ว ทำให้นายสถานีเกิดความสงสัยขึ้นกว่าเมื่อพอกับคุดกิศอีก เพราะไม่เข้าใจว่าคุดกิศนั้น แ่ ต้องการ หนี และ หลยหน้า คนที่ใส่แว่นตาโต แต่ความจริง

นั่นคนที่ใส่แว่นตาทำโทษก็ไม่อยากให้คุณสาท
หรือนายสถานีเห็นคนเหมือนกัน และคน
ที่ใส่แว่นตาโดน ถ้าใครรู้จัก ก็จะทำนายว่า คือ
คุณผล นั่นเอง

เป็นอันพอทราบได้เลาๆ ว่า ทั้งสาม
เกลอที่หลบหนีมาจากโซเทลนั้น ก็คือ
ต่างประสพกลับมายังบ้านนั่นเอง แต่การมา
นี้ตรงกันข้ามกับเมื่อไป เพราะมีไก่อ๊กลัย
มาโดยสามัคคีกัน คือต่างคนต่างมาและ
ต่างคนต่างหลบเลียขังกัน หรือเรียกว่าต่าง
คนต่างหนีกันมา ทั้งนี้ไก่อ๊กลัยเดานักัน
อย่างไร ก็ เห็นจะไม่จำเป็น ต้อง กล่าว ก็ ไก่อ๊
เพราะอาการที่เป็นมาต่าง ๆ ของ คุณทั้งสาม
ย่อมแสดงให้เห็นไก่อ๊แล้ว หรือ คอยคุไปก็
ทราบได้

๐ ๐ ๐ ๐ ๐
ฉากที่ ๑ ซึ่งเปิดออกในวันนั้นคือ เมื่อ
ขณะที่ แม่พิณ ภรรยาคุณตาคี รับประทานอาหาร
แล้ว เธอก็ลงไปนั่ง ชมแสงจันทร์
อยู่ในสวนดอกไม้หลังบ้าน ความจริงอากาศ
ในคืนวันนั้นสดชื่นเย็นสบายมาก ประกาย
ด้วยพระจันทร์เสวยซากก็ส่งกลิ่นหอมชวนใจ แต่
หัวใจของแม่พิณไม่เป็นสุข เท่าที่ ควร จะเป็น
ทั้งนี้ก็เพราะเธอไก่อ๊ด้วยความตรมตรอม มาถึง
๗ วันแล้ว ทั้งๆ สามที่รักก็มีมาผลุผลิบาก

ไปโดยมิไก่อ๊ มีเรื่องอันควรจะเป็นเช่นนั้นเลย

ขณะที่แม่พิณกำลังนั่งเหม่อเหม็นชมแสง
จันทร์ และปล่อยวิญญูญาณให้ลอยคว้างอยู่
กลางทวารนั้น คุณตาคีซึ่งได้กล่าวแล้วว่า

มาลงรถไฟแต่ตอนบ่าย แต่หาไก่อ๊ ซินยาน
ซินเรอนไม่ กลับมานอนแบายอยู่ที่กระท่อม
ในส่วนนอกถนนอยากตั้งหลายชั่วโมงนั้น ก็
ค่อย ๆ ย่อง เข้ามาโดย อากาศ คด้าย ชะโมย
แต่ ด้วยความ กระปรก กระเปรี้ยว และ สะทก
สเทิน แล้วก็พลุลงเอาหน้าซุกที่คอกแม่พิณ
ทำให้เจ้าหล่อนสอทั้ง โหยงคิกว่าถูกทำร้าย

“ว้าย” แม่พิณ ร้อง และ เอามือผลัก
พยายามจะลุกขึ้น แต่ถูกคุณตาคีถือไว้ แล
เมือมองประสพหน้ากันรู้ว่า เป็นใครแล้ว แม่
พิณจึงมิไก่อ๊พยายามจะลุกขึ้นอีก

คุณตาคีคงคุกเข่าซบหน้าอยู่ด้วยตักถรรวย
ไก่อ๊มิไก่อ๊ล่าวอะไร และแม่พิณเองด้วย
ความแค้นประดังกับความขี้แค้นเข้ามาเต็ม
อก ก็เลยกล่าวอะไรไม่ออกเหมือนกัน เมื่อ
ต่างนั่งถอนหายใจซึกซาก ๆ กันอยู่หลายนาที
แล้ว คุณตาคีจึงเกิดความกล้าหูลุกย่างออก
มาไก่อ๊

“แม่พิง, แม่...พิง.....” คุณตาคีเรียก
เมืออย่างเก๊กพูดไม่ชัด “แม่พิณจ๋า”

“อะไร, คุณเป็นอะไรไปอีคะ” แม่พิณ

พูดแล้วประคองสามี่

“ฉาน...ฉน, ผิดไปแล้ว ผิดมากที่เคี้ยว
ขอโทษ ฉนเงอะ นะรี” คุณภิกษุละเกีย
เสียงเคี้ยว

“ฮาว, คุณทำผิดอะไรขึ้นล่ะคะ เรือง
อะไรที่โหมกกันบอกเมียบเงอะ” แม่พิณพูด
อย่างรัก

“ผิดอะไร ที่ไหน, ที่ฉนทำ กับหล่อน
นะรี”

“อู๊ย, คุณมาทำอะไรให้ กิฉน เจ็บปวด
เล่า ไม่มีเสียคนคะ”

“พทไธ, หล่อนนะไม่ยกโทษให้ฉนเคี้ยว
รี ฉนข้าใจมากพอแล้ว”

“ภสิ คุณทักของเมียบ นคุณก็ยกขังใจ
รีคะ กิฉนไม่เห็นความผิดเสียหยาของคุณ
เวียง ๆ นานา”

“หล่อนไม่โกรธฉนคอก รี ที่ ฉนทิ้ง
หล่อนไปเป็นหลายวัน”

“โอ, กิฉนจะโกรธคุณขังใจไว้ มีแต่
จะโกรธตัว ฉนเอง ที่ คงจะ ยกพ้อง อะไรสัก
อย่าง จึงทำให้สามี่ทักเกิดกร้อนรำคาญ
ถึงต้องพรากไป”

“โอ, นหล่อนไม่โกรธฉนจริง ๆ หรือ”

“พทไธ, กิฉน เคยปลุกคุณ ก็ครั้ง ละคะ
ถ้าคุณไม่เชื่อ ก็ฉนกลัวยะเสียใจมากจน

เพราะเท่าที่คุณจากไปเสียเลย ๆ ก็ทำให้
กิฉน โทมนะใจพออยู่แล้ว”

“ยังงั้นรี, แม่คุณ หล่อนให้จริง ๆ
ฉนพึ่งรู้จักความจริง วนนเอง ว่าผู้หญิงมี
น้ำใจก็เช่นนั้น โอ, ที่โฆวาท่านว่า “เมียบ
ก็เปรียบเหมือนแม่” นั้นไม่ผิดเลย.....

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ฉากที่ ๒ เป็นเหตุการณ์ของคณะผล คือ
เมื่อคุณผลลงจากรถไฟแล้วก็หกล้มลงจาก
หม้อคนวิ่งเกิดลัดไปถึงบ้าน คุณผลค่อนข้าง
มีความกล้าหาญว่าคุณภิกษุก็สักหน่อย คือ
แถมวิ่งไปบ้าน ที่เคี้ยว หาค้างเท้าบวบ
ซ่อนอยู่ตามกระท่อมสวนเช่นคุณภิกษุไม่ แต่
คุณผลก็ยังไม่ กล้าพอ ถึงกับ ตรงขึ้น กระท่อ
บ้านที่เคี้ยว คงยังเกรง ๆ หรือกระการก ๆ
อยู่บ้าง จึงค่อย ๆ มอง ๆ อยู่ทีหน้ารั้วบ้าน
เป็นนาน ท่อเมื่อสังเกตว่าเรไม่มีใครเห็น
ก็ก้าวขึ้นชันลงบนเรือนแล้ว คุณผลจึง

ค่อย ๆ ย่องยังแสงไฟขึ้นไป ขณะนั้นเป็น
เวลาที่แม่ละม้าย ภรรยาที่กำลังจะรับประทานอาหาร
แต่แม่ละม้ายเกิดโรคเขืออาหาร
มาหลายวันแล้ว เพราะด้วยความเป็นห่วง
ถึงสามี่ที่หายหน้าไป ไทยไม่รู้ว่าอยู่สารทิศ
ใดด้วย มาวินนแม่ละม้ายก็ยังไม่คลาย
จากโรคเขืออาหาร ฉนนั้นเมื่อคนใช้บอกสำรับ

มาตั้งให้ หล่อนจึงยังนั่งเฉยเมยอยู่ เป็น
นานแหม่มม้ายันนึกขึ้นมาได้ว่า คุณผลสาม
ชอยกิน แกลงเลี้ยงไป คำสั่ง โภช กล่าวว่
คล่องคอกี้ หล่อนจึงอยากจะลองขยับ ข้าง
ที่จะทำให้อาหารโรตลงข้างข้าง ทั้งนั้น
หล่อนจึงสั่งคนใช้ให้ไปบอกแม่ครัวรีบทำมา
รับประทาน

ขณะที่หล่อนนั่งอยู่คนเดียวคนเดียว หล่อน
ต้องสั่น เพราะตกใจ เลี้ยง ตอนหาใจอย่าง
กึ่ง และเมื่อหล่อนเห็นขวามากพบน้าสาม
ซึ่งชกขาวเกือบเป็นหน้าผา “ว้าย, คุณของ
เมียบ มาเมื่อไรคะ” หล่อนก็ใจตรงเข้า
สรวลกอด

คุณผลก็กอดภรรยาไว้นั่น แน่นจน
ตัวเธอก็พองโรไม่ออก เลี้ยงแต่หัวโตน
แรวราวกับตกลองก้อยกันทั้งๆ ฝ่ายภรรยา
ด้วยความซุกซนที่โผล่ผิว แต่ฝ่ายสามก็ด้วย
ความแปลกใจที่คิดว่าเมียบจะโกรธไม่พอกด้วย
แต่กลับแสดงน้ำใจให้เห็นเป็นอย่างดี ทำ
ให้คุณผลหวดคิกถึงความที่เป็นมาแล้วรู้สึก
ถึงความผิดถูกได้อย่างซุกซน

“แม่มีชัย.....แม่มีชัย” คุณผลพูด
สอากๆ “หล่อน.....ไม่โกรธฉันหรอกหรื”
“โอ, คุณก็คิดว่าเมียบโกรธคุณหรือคะ แล้ว
คุณก็ถึงเมียบไปเลี้ยงน้าคะ พุทไธๆ ก็ฉัน

ไม่เคยนึกโกรธคุณเลย”

“แม่มีชัย” คุณผลนำตาแทบไหลด้วย
ความแค้นเคืองตนเอง และ ความนักรัก
ภรรยากำเริบขึ้นพร้อมกัน “แม่ ยอกรัก
ของผัวฉันเป็นขี้ไปซะ ข้างข้างระยำก็เกือบ
แต่เกือบฉวยฉวยแล้ว ฉะนั้นจงยกโทษให้
ฉันเสียเถิด”

“อะไร, คุณเป็นขี้” แม่มีชัยกล่าว
แล้วจึงหันหน้าสาม “ว้าย, คุณไม่สยบ หน้า
ซึกไม่มีเลือด คุณก็รักของเมียบเป็นอะไรไป
วี้คะ” หล่อนรันทนถาม

“เปล่า, ฉันมีใจช่วยใจเลี้ยง เพียง
แต่เป็นขี้ไปพัก ๑ เท่านั้น แต่เกือบฉวย
มีความรู้สึกแล้ว”

“ว้าย, คุณทำไมตาไหลยัง ถ้าจะ
ไม่ได้ฉันน่ะมัง”

“๒ คนเต็มๆ และทั้งข้าวสุกไม่ได้คิก
ถึงท้องด้วย”

“ว้ายตาย, ฉันรับประทานเสียเถละคะ
แล้วจะได้นอนเสียแต่หัวค่ำ” แม่มีชัยพูด
พลางก็อาหารให้สาม ส่วนหล่อนคงยัง
ไม่รับประทาน แต่ไม่ใช้เพราะโรค เบื่อ
อาหาร เพราะโรคนั้นดูเหมือนจะหายแล้ว
พอสักครู่สาวใช้ก็ ยกแกลงเลี้ยงไปคำสั่งออก
มา ซึ่งเป็นที่พอใจของคุณผลซึ่งขึ้นที่ได้นึก

เกินควรจะเหตุการณ์ตามหมู่บ้าน แต่ทว่า บัญญา

จะห้อยโสร่งเตง อยู่ เช่นนั้น คงไม่ไหว เหมือน
กัน แก่งโคกลบขึ้นไปฟงพายอยู่บนขอบรั้ว
อีก พอकिनในบ้านพากันออกมาดูต่าง

เธอนั่งกรอกราวคิดว่าอะไร ไม่ แต่เมื่อไฟ

หลายภวประดัง กันส่องไม่ช้า ก็รู้กันว่าใคร
เป็นใคร แต่เกือบทุกคนที่หัวหน้าคนสำคัญ
ไม่มีใครได้ เพราะเวลานี้ด้วยความหิว ความ
ง่วง ความเหนื่อย ความอึอ้าย และความ
อะไร ๆ ต่าง ๆ ได้มาปะทะกัน ที่คนสำคัญ
นั้น จึงทำให้หน้าของแกแปรรูปไปอย่างพุก
ไม่ถูก

“ทันใดนี้อะไรไปข้างหรือเปล่าย” นาย
สี่ยั่วถามเมื่อยังไม่รู้ สักว่า เป็นคนสำคัญ

ทุกคน ต่างนั่ง เพราะไม่รู้ จะพูดอย่างไร
แม้คนสำคัญก็พูดไม่ออก คงอยากแต่
จะแซกผ่านกินกันไปเสียเท่านั้น

“อ้อ, นั่นตัวอะไร” แม่นางพูดเมื่อ
ไฟเพลิงงิ้วไร้เหตุการณ์คลอกแล้ว “อ้อ,
คุณสี่ยั่วให้พากันออกไปเสียแล้ว”

“อ้อ, คุณนายวากระไรนะครัย” คำว่า
ถาม

“คุณเธอทลางความสามารถ ของอ้าย
แม่นะ เธอพนันกับฉันว่า เธอจะเข้าบ้าน
โดยไม่ให้อ้ายแม่นะได้” หล่อนกล่าวโดย

“อ้อ อ้อ อ้อ นั่นคนสำคัญครัย หรือ
เธอ คงอ้ายแม่นะสิครัย” คำว่าหัว
เราะกล่าว

ขึ้นคำกล่าวของแม่นางคังว่านั่น ใคร ๆ

ก็พากันนั่ง เข้าว่าในบ้านนั้นก็ไม่มีใครว่า
นั่นนายแถมมาพบนั่นแต่เมื่อไร ส่วนคุณ
สำคัญก็ไม่มีใครเหมือนกัน ว่าไ้พ่นไว้
ก็เมียบ้างไร แต่จริงก็ด้วยบุญญาความ

ไหวพริบของแม่นางนั่นเอง ที่แก้หน้าคุณ
สำคัญไว้ ไ้เป็นอย่างดีพิเศษ ทำให้คุณสำคัญ
เห็นใจถึงของภรรยา แต่ยังไม่ทันเข้าบ้าน

นักเกือบ ๆ จะระโศกลงไปยกแม่นางขึ้นทูล
ทูลเสียให้ ไ้ เมื่อเป็นที่เข้าใจกันแล้วต่าง
คนก็ต่างไป และอ้ายแม่นะอื้อว่าคล้ายกรก
ไม่ใช่สัตว์แต่กลายเป็นนายของมัน มันก็
หายไม่ไ้

แม่นางรยพาคนสำคัญขึ้นเรือนแล้วไล่เด็ก
เล็กไปหมด เพื่อเบียดเบียนให้คนสำคัญวาง
หน้าตาได้สิ้นและหายไ้ไ้ทั่วทั้ง ทั้งจะได้
พากันอย่างเต็มปาก แต่คนสำคัญยังไม่
อยากเบียดหน้า โดยเวลานั้นพณังเอาหน้า
ชยอัยกับหล่อนแม่นาง เป็นเชิงซ้อนหน้า
กลาย ๆ และแทนที่จะไ้ไ้ปากพูด คุณ
สำคัญไ้ไ้ รุม พก กับ ต้น คอ แม่นางไ้ไ้

สารพัด”

“ถ้ายังงั้นก็เสียเพื่อน เพราะมี
หลงเมีย”

“เสียข้างไม่ เป็นไร เพราะ เมียก็
เปรี้ยว เหมือนเพื่อน คน ๓ และดีกว่า ที่
เป็นทั้งเมียทั้งเพื่อน แต่เพื่อนจะเป็นเมีย
ไม่ได้.....”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

เป็นอันไม่ต้องกล่าวอีกว่าความ

เห็นของ คุณผลและ คุณคิดก็ไ้กลับ มาลง
รอยเคียงกัยคุณสาตเช่นเหมือนกัน และ
ถึงแม้ สัญญาระหว่างครั้นที่ระไ้ทำลายลง
แล้วก็ แต่ความคึกความเหินในเรื่องมิตร
กัยเมีย ของคุณทั้งสามก็คงลงคลองเคียง
กัน คือว่า ถึงเสียมิตรก็ไม่เป็นไร แต่
อย่าให้เสียเมียกันแล้วกัน และนับแต่วันนั้นมา
คุณทั้งสามก็มิได้ คึกคองขบถุหา ทว่าจะอย่า
ความสุขโคยอิสระอีกเลย

๔๐. ท่านควรทำใจของท่านให้เบิกบานเสมอ เพราะเป็นโอกาสของข้าพเจ้าแห่งท่าน
แต่การร่ำเรียงควรให้เอนไปในทางอันควร จะไม่เกิดโทษแก่ท่านภายหลัง,
ของ น. น. พิชญาทิ

ในทศภาลิตนสรณ โดย อุบลวรรณ

อุฏฐานวโต สติมโต
สัจจิมมสุต นิสम्मการิโน
สญฺญตสุต จ ธมฺมชฺชาโน
อปปมตฺตสุต ยโสภินาทุตติ

กรุงกบฏาตฉนั ๑๒

๑ เจริญสะขังขง
ระลิกนัณมิอาเกียรณ,

๑ พิจาเรนเหตุโดยหมาย
ประกอบกิจสมิทธิตาม

๑ ตำรวมม้นมนินทรีย
ดำรงชีพะโดยควร

๑ มิเผลอเริมเมอจิตต์
สวางนิจิพวโรตม

เพราะจงจิตต์สติดเพียร,
ประกอบกรรมสอาตงาม,

มิวาคติพยายาม
พินิจแนฤเปรปรวน,

บมิจิตต์จะเรวณ,
พิทักษ์ธรรมประเสริฐสม,

และคิดเพื่อสุขารมณ
รมัตถิให้ทัฬหสันติ.

การ ลีบ ล้วน คดี ลึก ลับ

โดยใช้ วิท ยา คาสตร์

ศรัคิษธิกะ

ในฤๅกหนาวแห่งขัตรีศคักราช ๑๘๒๓
มหาชนในจังหวัดแซกซอนวิล มณฑล
แมสซาชูเซตพากันมีความคึกคักใจร่าเริง
ซึ่งบังเกิดขึ้นชุกชุมในจังหวัดนั้น โจรรกรรม
ทั้งหมดนั้นเชื่อกันว่าเกิดจาก การกระทำของ
บุคคลคนใดคนหนึ่ง และบุคคลผู้นั้น
เขาได้กล่าวว่าเป็นผู้ที่ คึกคัก กับหมันยานมาก
ในจำนวนทรัพย์สินทุกสิ่งทุกอย่างนั้น มีขนบศัคน
ชนา๓๑๐ กระบอกหนึ่งรวมอยู่ด้วย ในการ
ค้นคว้าหาตัวผู้ร้ายรายนี้ นายตำรวจคนหนึ่ง
เป็นผู้มีหน้าที่กระทำการ

ค้นวันหนึ่ง ภายหลังที่ ขันกระบอกนั้น
ถูกขโมยไปประมาณสองสามสัปดาห์ มี
ชายคนหนึ่งชื่อแมกกวาเกิดทางกลัมบ้าน

ของเขา คืนวันนั้น เป็นคืนมืด ปราศจาก
แสงจันทร์ และ แสงสว่าง ของไฟ ตาม ถนน
ใหญ่ๆ ไม่ต้องมาถึงทางที่เขาเดิน ฉะนั้น
ทางที่เขาเดินจึงมืด ขดเคี้ยว เขา เดิน ผ่าน
ตรอกๆ หนึ่งไป เขาได้ยินเสียงเพิ่มเติม
คนต่อสู้กัน ก่อนที่จะรวบรวมสติได้ เป็น
ประกาศก็เห็นแสงสว่างปรากฏขึ้น แลในทันใด
นั้นก็ได้ยินเสียงชนลั่นขึ้น ชายคนหนึ่งบน
โซเซล้มคว่ำลงถึงล้มลงไปแล้ว ส่วนอีกคนหนึ่ง
นั้นวิ่งลี้ภัยหนีหายไป

แมกกวากระโดดข้ามรั้ววิ่งตรงไปจนถึง
เกิดเหตุ ณที่นั้นเขาได้พบร่างอันปราศจาก
ชีวิตของชายคนหนึ่งนอนอยู่บนพื้นดิน ชาย
คนนั้นเป็นตำรวจ เขาสังเกตเห็นหน้าข้าง

นั้นเข็ญย แต่ มีสิ่งของบางอย่าง วางเรียบร้อยบนพนักคน ตามความเข้าใจของแม่มกรรวายนนั้นเข็ญยคิดว่า นายตำรวจผู้หนึ่งคงจะได้เข้าทำการรับกุมเจ้าผู้ร้ายคนนั้น ขณะที่จะเอาของออกจากบ้าน นอกจากจะบอกได้ว่าผู้ร้ายคนนั้นเป็นผู้ชายแล้ว แม่มกรรวาก็ไม่สามารถที่จะบอกลักษณะแต่ให้ความช่วยเหลืออื่น ๆ ในการที่จะค้นหาตัวผู้ร้ายได้เสีย

ในเวลาที่จะถึงกันนั้น ผู้ร้ายได้พยายามจะปลุกตัวให้หลุด จากตำรวจ โดยกักโทษมือตำรวจผู้เคราะห์ร้ายนั้น และเห็นเป็นรอยที่เข้าขยับและข้างล่างอย่างชัดเจน ในการชันสูตรศพ นายแพทย์ ผู้ชำนาญในการตรวจแผลลูกปืนได้กล่าวว่า แผลนั้นเกิดขึ้นจากปืนชนิดชนิดพิเศษขนาด.๓๘๐

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน เจ้าของโรงรับจำนำคนหนึ่งมาทบทวนตำรวจ แจ้งความว่ามีคนเข็ญยชนิดนี้มาจำนำไว้กระบอกหนึ่ง เขาบอกว่าปืนกระบอกนี้รวมทั้งของบางอย่างทำกันไว้ว่าถูกขโมยไปพร้อมกับกันนั้น รับจำนำมาหากชายชาติคิลาเลียนคนหนึ่ง ชื่อแซมเลคเตอร์ ปืนกระบอกนี้มีขนาด.๓๘๐ เหมือนกันชายคนนั้นเพิ่งเข้ามาอยู่ในสหพัลลรัฐเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง แม้แต่จะพกพาอาวุธอเมริกันก็ยังไม่มีผู้คล่องนัก ต่อมาแซมเลคเตอร์ได้ถูกจับ

ฐานฆ่าเจ้าพนักงาน

ตามทางใต้ส่วนปรากฏว่า นายตำรวจผู้หนึ่งถูกยิงด้วยปืนขนาด.๓๘๐ และทิ้งไว้เลยก็เคยมีขนาดนั้นด้วย อีกประการหนึ่งพิมพ์รียบของจำเลย กับรอยพิมพ์ของมือ นายตำรวจนั้นเหมือนกัน และตำรวจได้พบเครื่องมือนำหิ้วกับอีกอันหนึ่งที่บ้านของจำเลยซึ่งมีขนาดใกล้เคียงกับ รอยที่ ถูกยิงในบ้านแห่งหนึ่งซึ่งได้เกิดโรครวมขึ้น

เนื่อง จาก การ ที่ จำเลย ไม่สามารถจะพิสูจน์ตัวให้หลุดจากข้อหาไปนั้นเอง มีทนายคนหนึ่งเชื่อว่าจำเลย จะต้องได้ รัยอาญาอย่างแน่นอน

จำเลยเป็นคนที่ไม่สามารถ จะวางทนายมาสู้คดีได้ ดังนั้นศาลจึงให้ทนายคนหนึ่งช่วยว่าความให้ ทนายคนนั้น เป็น คนหนุ่มและเพิ่งจะได้เป็นทนายความใหม่ ๆ เขาได้ ไปสนทนากับลูกความของเขา แต่ก็ไม่สามารถจะหาหลักฐานมาสู้คดีได้อีก นอกจากจะสันนิษฐานและพูดว่า “ผมไม่ได้ฆ่าเขา! ผมไม่ได้ยิงเขา!” แล้วก็ไม่เห็นมีอะไรอีกแต่ทว่าหนังสือหนึ่ง ที่ ทนายได้ จาก ดวงตาของจำเลยนั้น ทำให้ทนายหนุ่มของเขาเชื่อว่า ลูก ความ ของ คน ไม่ ได้ กระทำ ความผิด

หลักฐานที่ระดมไทยจำเลย นั้นก็ มี แค่
เพียงผลแห่งการไต่สวนชั้นต้น แลพยาน
ปากเคียงคือแมคกราส แมคกราสเองก็
ไม่อาจจะให้ความรู้อะไรเป็นพิเศษไปอีก นอก
จากจะบอกไ้ว่า มีการฆาฏกรรม เกิดขึ้นเท่า
นั้น วัตถุพยานนั้นแหละจะเป็นเหตุที่น่าคว
จำเลยไปสู่เก้าอี้ไฟฟ้า หรือมีคะแนนความ
อิสรภาพ

“ข้าพเจ้าจะขอให้นายฮามิลตันช่วยเหลือ
ข้าพเจ้า” ทนายหนุ่มกล่าวขึ้น “การช่วย
เหลือคราวนี้ไม่มีค่าแรงอะไรเลย แต่เขา
คงมีใจกรุณาช่วย”

ในวันพิจารณาคดีนั้น แอลเบิร์ตโฮนส์ซา
มิลตันได้เข้ามาอยู่ในศาลด้วย ข้าพเจ้า
จะใคร่อธิบาย ถึง ชั่วขณะแห่งความ เป็นไป
ในชีวิตของชายผู้นี้ ให้ท่านทราบแจ่มแจ้งจนสัก
หน่อย เพื่อท่านจะได้ทราบว่าเขาคือใคร ?

และเป็นอะไร ? ฮามิลตันคือบุคคลหนึ่ง
ซึ่งใช้ ความชำนาญในทางวิทยาศาสตร์ ของ
เขาสืบสวนพิจารณา ความลึกลับในคดีต่าง ๆ

หลักฐานที่ปรากฏว่าจำเลยมีชื่อว่า ลูก
ชายที่ให้นายตำรวจ ถึงแก่ ความตายนั้นได้
บึ่งออกมาจากขังของจำเลยที่ไปจำนำไว้ ครอบ
ด้วยรอยพนัน ขนข้อมือ นายตำรวจกับแบกพิมพ์
รอยพนันของจำเลยนั้นเหมือนกัน เป็นอันเดียวกัน

กัน แลเครื่องงักที่คนพบในบ้านจำเลยนั้น
ได้ชนากกขี้อยู่กับกักที่พอ

ผู้ชำนาญในการตรวจลูกขี้บนแสดงว่า ลูก
ขี้บนสองลูกนั้นออกมาจากลูกกลิ้งขึ้นกระบอก
เดียวกัน รอยที่ปรากฏตลอดบนลูกขี้บนนั้น
เหมือนกันทั้งสองลูก และผู้ชำนาญในการ
ตรวจพินัยยณว่า พิมพ์รอยพนันของจำเลย
นั้นเป็นรอยพนันอันเดียวกันที่ปรากฏ ขนข้อมือ

นายตำรวจ ส่วนพวกตำรวจ ยืนยันว่า ส่วน
กว้างของเครื่องงักนั้นได้ ชนากกขี้อยู่กับกัก
พอที่ เมื่อสนคำให้การฝ่ายพยานโจทก์ ศาล
หยุดพัก ฮามิลตันก็ถึงมือทำการของเขา
ที่เกี่ยวข้อง

ในชั้นแรก เขาเอาลูกขี้บน ที่ได้ มาราคคพ
นายตำรวจ ลูกที่ให้นายตำรวจถึงแก่ความ
ตาย นั้น วางลง และ เอา กลิ้งอยู่ติดกัน สองลูก
เขาได้อธิบายให้ประธานแห่งผู้พิพากษาเข้าใจ
ว่าการใช้กลิ้งอยู่ติดกันนั้นอาจขยายส่วนวัตถุ
ที่เล็กถึง $\frac{1}{10,000}$ นิ้วออกมาได้ และ

เขาได้ ให้ ประธานแห่ง ผู้พิ พากษา วัดส่วน
กว้างของรอยตลอดของลูกขี้บน ภายหลัง
ที่ ได้ วัด ๓ โดย ใช้ ความ พิถีพิถันระมัดระวัง
ถึงวันแล้ว ท่านกล่าวว่ารอยตลอดนั้น
ขนาด $\frac{1}{100}$ นิ้ว และ ได้ ให้ ผู้พิพากษาทุก
คนลองวัดดูก็ได้ผลสมกับกัน

แล้ว นายฮามิลตันก็ใช้ลูกบนอีกลูก
หนึ่ง ซึ่งยิงออกมาจากบนของกลาง คือ
เอามา วาง ลงใน กล้อง รถที่คันอีก หนึ่ง
ประธาน แห่งผู้พิพากษาได้บอก รอยดลชกบน
ลูกบนซึ่งอยู่มากับกลางกล้องข้างใน ปรากฏว่า
รอยบนนั้นขนาดถึง $\frac{33}{100}$ นิ้ว! ฉะนั้นได้
ว่าลูกกระสุนนั้น ทว่าลายชีวิต นายตำรวจ นั้น
ไม่ก็ ยิงออกมาจากบนของจำเลย

ต่อมาเขาได้วัดขนาด ส่วนคมของเครื่อง
งัก เครื่องมือนั้นขนาด $\frac{316}{100}$ นิ้ว รอยงัก
ที่คันนั้นกว้าง $\frac{316}{100}$ นิ้วเท่านั้น! เป็นที่แสดง
ว่าเครื่องมือของจำเลย มีขนาดใหญ่มากกว่ารอย
งักบนนี้ เป็นการเหลือสงสัยที่จะเชื่อได้ว่า
เครื่องมืออันมีขนาดใหญ่ จะทำรอยให้
ปรากฏเล็กกว่าขนาดเดิมของมัน ทกลง
หลักฐานที่ปรักปรำจำเลย ๒ ข้อนี้ ไม่ มีผล
อะไรเลย

คราวนี้ มา ถึง ปัญหา ที่ว่า คอย รอย บน
คราวนี้ฮามิลตันไม่ก็ ใช้กล้องรถที่คัน เขา
เขากะคายอย่างบาง ที่สก็ วางทาบลง บนร
ลายรอยบนที่ปรากฏบน ซีมอน นายตำรวจนั้น
แล้วก็เขียนเส้นลากตามรอยบนนั้นไป ครั้น
เสร็จแล้ว ก็ วางทาบ ลงบนพิมพ์ รอยบนของ
จำเลยและได้เชิญให้บรรดาผู้พิพากษาทุกคน
พิจารณา

รอยบน ที่ปรากฏบนซีมอน นายตำรวจนั้น
เขียนบนนี้ไม่ก็ระกัยกัน แต่ส่วนบนของ
จำเลย นั้นก็ เป็น แถวได้ ระกัย เสมอ กันก็
รอยบนทั้งสองนี้หา ที่เทียบกันให้ สนิลสักแห่งก็
ไม่ได้!

ตกลง ศาล ต้อง ปลดปล่อย ตัวจำเลยให้พ้น
ข้อหาไป

เมื่อนายฮามิลตันได้เล่าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้า
ฟัง ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่า “ท่านเห็นระ
มีความพอใจมากต่อกระมัง ในการที่ค้น
ความเห็นลึกของศาลได้สำเร็จ?”

“ก็พอโรยหรือ” เขาตอบ “แต่ข้า
พเจ้าไม่ ก็ หมาๆ ความ ที่ ระ กล่าว ว่า ศาล
พิจารณาอย่างยุติธรรม ศาลมีหน้าที่ จะ
พิจารณาโทษจำเลยทุกคดี ไม่ว่าแต่ที่ศาล
เท่านั้น ถึงที่ไหนๆ ก็เหมือนกัน คือคน
ไทยมากมักไม่ใช้ความวิจารณ์ลงไปที่ลึก
ถึงที่สุดของเหตุการณ์ เขามักไม่ทำลง
ไปถึงขั้วที่สุด และมัก จะหยุดค้นคว้า เลี้ยวแค่
คันๆ มือ”

“สำหรับศาลเปล่าแล้ว รอยดลชกบน
ลูกบนทั้งสองนั้นดูเหมือนกันทีเดียว เ
แม้ว่าข้าพเจ้าเองจะมีสายทาบขึ้นซ้ำของ
ยังไม่สามารถ จะบอกได้ว่า มันผิดแปลกกัน
อย่างไร สิ่ง เหล่านี้ไม่ใช่ ฎ ด้วยศาลเปล่า

มันต้องอาศัยกล้องจุลทรรศน์”

“ส่วนรอยพ่นนั้นเล่า” คนทั้งหลายเข้า
โหลึกหมก ครอบด้วย รอย พ่น บน ข้อมือซ้าย
คำรวนนั้นเป็นกระคายหนา แสงสว่างผ่าน
ไปไม่ได้ หนทางที่จะเอามาเปรียบเทียบ
กันได้ ก็มีอยู่อย่างเดียว คือเอามาวางเทียบกัน
เข้า แล้วพิจารณาอย่างละเอียด ๆ ว่ามันจะ
เหมือนกันหรือไม่ แต่ส่วนกระคายที่ขา
พเจ้าใช้ นั้นบางแลเห็นชัดพร้อมกัน”

“กิจการทั้งหลายของข้าพเจ้า” ซามิล
คืนกล่าวย่างเข้มแข็ง เป็น แต่เพียงใช้
วิทยาศาสตร์อย่างต่ำๆ เป็น เครื่องช่วยเหลือ
เท่านั้น”

“ที่ถูกเขาคิดจะเติมคำว่า ความ อุตสาห
อย่าง ไม่ มี ที่ สิ้น สุด เขา ด้วย จะ เหมาะ กว่า
เพราะ ปรากฏว่าในเรื่อง ๆ หนึ่ง เขาได้ ใช้
ความพิจารณา สืบสวน คล้าย เช่น อันเคยมาทำ
นั้นถึง ๓ ปี”

◎ ◎ ◎ ◎ ◎
ซามิลคืนเป็นชาววังหวัทมิสสวี่ เขามัก
ไม่ค่อย ระวังอะไร เป็น ค่าเหนื่อยในการกระทำ
ของเขาเลย การที่เขาทำไม่ใช่จะทำตาม
ความพอใจของเขาคนเดียวเท่านั้น คือถึง
แม้ว่าเขาจะหยิ่ง ในกิจการ แล้วโดยตนเอง
ก็รัก เขาก็ยังพยายามจะให้คนอื่นที่มีความ

รู้ ไม่ทันเขาทราบเสมอ
เขาได้กล่าวว่าเมื่อเขามิอายใจ ขวบนั้น
บิดาของเขามิยืนเฝ้าระแวดระวังอยู่ด้วย ซึ่ง
ใช้บรรลุลกกระสน ทาง ยาก ลำบากยิ่ง
หนึ่งเขาได้ ยืนลูกจ้างของบิดาเขาพูดว่า คน
เราสามารถจะเอาเทียนไขขบรวน และยิง
กระดากให้ทะลุได้ ความ ขอน ทำให้เขา
ประหลาดใจว่า ทำไมเทียนไขซึ่งเป็นของ
อ่อนจะแล่นทะลุของแข็งเช่นนี้ไปได้

ซามิลคืนอยากทราบว่าให้แน่ จึงได้
เอา ขน นั้นไป ขบรวน ด้วย ขน ยืน และ เทียนไข
เขาถึงตรง ไปยังไม้กระดานแล้วก็ ลั่นไกไป
ยืนเฝ้าระแวดระวังเขาเขาล้มลง เลือด

ถ้าเขาไหลแล้วสักป่วคี่ระมาก ประมาณ
สัก ๒-๓ นาที เขาก็กระโดดขึ้นแล้วก็วิ่งตรง
ไปที่ไม่กระดาน ขนแผ่นกระดานนั้นม้วนหนึ่ง
ก็ขึ้น และรอบ ๆ ขนนั้นเทียนไขก็ค่อย
หลายแห่ง สิ่งที่ทำให้เขาเชื่อว่าเทียนไข
ได้แล่นทะลุกระดานไปก็คือ ได้เทียนนั้นห้อย

พาคอยระหว่างนั้น เทียนไขได้แล่นทะลุ
กระดานไปอย่างสะดวก
ระหว่างที่ตายเขายังไม่ถึง ๒๐ ขน ความ
เป็นไปของเขาที่เขียงเคียวก็เกิดขาวนวลทั้ง
หลาย พอมีอายุได้ ๑๕ ปี ก็ได้ ไป ทำงาน
อยู่ในร้านขายของ ๆ พยายามเขาอดทน นึก

มีอาชีพในการเพาะปลูก
“เกลือ” ซึ่งมีลักษณะคล้ายกันอย่างเข้ม
ชัด “เมื่อผสมกับแป้งข้าวโพดแล้ว เป็น
อาหารอันประเสริฐสำหรับมนุษย์ แต่สำหรับ
ไก่แล้วมันเป็นอาหารพิษที่ร้ายแรง”

สำหรับเรื่องนี้ ทำให้เขา^{๔๔}สนใจยิ่งขึ้น
ยิ่งได้กลิ่นยี่เก่านั้น ต่อมาเมื่อคดีจากกรรม
รายแซลคอนเกิดขึ้นแล้ว ทำให้เขา^{๔๕}สนใจ
ยิ่งขึ้นมากจนอดกลั้นถามว่า “ท่านผู้มีนาม
อุโฆษในการค้นคว้าหาเหตุผล สำหรับคดี
อาชญากรรม”

แซลคอนเป็นชาวฟลอริดาคนหนึ่งใน
ในภาคเหนือแห่งนครนิวยอร์ก เข้าวันหนึ่ง
ยี่เกะชายของเขา ผู้ซึ่งกำลังโดนอาศัยอยู่ใกล้ ๆ
บ้านได้ ยื่นสิ่งของขึ้นให้นั้น สักครู่หนึ่งเขา
เห็นยี่เกะของเขาเดินออกมาจากบ้านแล้วก็ขึ้น
รถวิทยุไป เก่งนั้นได้ โดนอาศัยอยู่เป็นเวลา
นานจึงได้กลับไปเข้าบ้าน ณ ที่นั้นเขาได้
พบมารดาของเขานอนตายอยู่บนพรมห้อง
นอนด้านทิศตะวันตก เป็นเหตุให้ถึงแก่
ความตาย

บุคคลผู้หนึ่ง จึงได้ถูกจับในฐานฆ่ากรรม
ของศพตาย แต่เขาอ้างว่าภรรยาของเขา
ได้กระทำการวิปริตกรรมเอง โดยความ
ช่วยเหลือของสามีผู้หนึ่ง เขาได้พักลงกระ

ระยะกระแสนั้นก็ แลเห็นได้ว่ามันเป็นการ
เหลือวิสัยที่ตำรวจนั้นจะกระทำเองได้ แซล
คอนต้องคำพิพากษาให้ลงโทษ คือมาภายหลัง
ที่เขาได้สำรวจภาพเหตุการณ์ทุกอย่าง และ
บอกว่าเป็นเรื่องที่มีลักษณะอันน่าพิศวง เป็นความ
จริงทั้งหมด

จากคดีเรื่องนี้ สามีผู้หนึ่งได้ตั้งเงื่อนไข
พิจารณาในผลแห่งการสืบค้น ในระยะใกล้ ซึ่ง
โดยนิยามใช้มาก คือถามคนถูกยิง ตาม
วิธีของสามีผู้หนึ่งว่าคิดเห็นอย่างไร บินนั้น
เข้ามาก็คือด้วยตัวถูกยิง หรือไม่จริงอยู่
มันเป็นเรื่องที่น่าพิศวง แต่ก็ยากที่จะบรรยาย
ไว้ในหน้ากระดาษอันน้อยนี้

ต่อจากคดีแซลคอน สามีผู้หนึ่งได้ใช้
เวลาประกอบอาชีพอันแน่นอนของเขาเสียโดย
มาก เขาได้สะสมเงินไว้พอที่จะข้ามชายา
ของตนเองได้วันหนึ่ง แลได้จ้างชายคน
หนึ่งเป็นคนขับแท็กซี่ในเวลาที่เขาออกไป
เที่ยวสืบสวนคดีตามปกติ ๆ

ภายหลังคดีแซลคอนสักสองปี ใน
จังหวัด แสก็อตส์ดาร์เรอ ซึ่ง ตั้งอยู่ริมทะเล
สาขออนตาริโอ นครนิวยอร์กได้เกิดมีการ
ฆาตรกรรมอีกรายหนึ่งปรากฏขึ้น คือวันหนึ่ง
ประมาณสัก ๒ นาฬิกาหลังเที่ยงคืน มีรถ
ม้าคันหนึ่ง วิ่งกะระมาตามถนนโดยไม่มีผู้

ชัย แลได้มาหยกลงที่หน้าโรงรถเข้า คน
ยามไ้ ว่างไปทรวนั้น เขาตกใจมากคำที่
ไ้เห็นศพรสตร์ผู้หนึ่งนั่งพิงรถมา แลยัง
กว่านั้นอีก ครองพรวตข้างล่างระหว่างที่นั่ง
กับหน้ารถนั้น ยังมีศพรสตร์อีกคนหนึ่งนอน
อยู่ คนทั้งสองนั้นถูกยิงด้วยปืนทั้งสองคน
คนยามนั้นไ้ ไปตามนายอำเภอมาร แล
ในไม่ช้า จังหวัค น้อย ๆ นั้น ก็เซ่งแซ่ไป ด้วย
ข่าวนาฏกรรมรายนั้น ศพรสตร์สองคนเช่นคน
ที่ใคร ๆ ก็รู้จัก คนหนึ่งเป็นแม่ควรีของ
นาย ทหาร คนหนึ่ง ซึ่ง คง ยาน เรือน อยู่ริม
โรงทหารนอกเมือง แลศพรสตร์คนส่วนั้นเป็น
คนไ้ช้อยู่ในบ้านนายทหารอีกคนหนึ่ง เจ้า
หล่อนยังไม่มีสามี ส่วนแม่ควรีนั้นมีสามี
แล้วแต่ทว่าไม่ไ้ช้อยู่กินด้วยกัน สามีของ
เจ้าหล่อนอยู่ในกระท่อมหลังหนึ่งห่างจากโรง
ทหารไป

ระหว่างที่สยสวนหาควีคนราย แลวิค
มันกระทำแก่ศพรสตร์สองคนนั้น มีโทรศัพท
มาจากโรงทหารว่า ในเวลา ๔ นาฬิกาคน
เคียวกันนั้น ไ้ มีพลทหารคนหนึ่งคลาน
มายังโรงทหาร ความว่างกายของเขามัววย
ถูกยิง ๓ แผล และควีระแตกควี ตาม
ตัวเขาเขยอกไซกควีนไ้ไปหมก
ความเรื่องพลทหารนั้นเล่า เขาบอก

ว่าเขาไ้ชวนสตร์ คนส่ว นั้นไปเที่ยว ชัยรด
เล่นกัน แลสตร์คนนั้นไ้ค้อยว่ถ้าหาก
จะไ้สตร์แม่ควรีนั้นไป ค้วยแล้ว เจ้าหล่อนก็
จะไป คดกลพลทหารผู้หนึ่งไ้ไปเข้ารถ แล
คนทั้ง ๓ ก็ไ้ ชัยรดเที่ยวอยู่จนเที่ยงคน

พลทหารนั้นกล่าวว่าขณะที่เขาจะกลั้น
รถไ้ผ่าน หน้ากระท่อมของชายสามแม่ควรี
ไป เวลานั้นมีกำลังเกินเข้า ๆ ทันไ้คน
มี ภาพ ของ ชาย ผู้หนึ่ง กระโดด ออก มา จับ
ยังเทียนมาให้ หยคไ้ชยไม่ไ้พัก อะไร เลย
ชายคนนั้นไ้คยยืนยิงทรอกเข้ามาในรถ เขา
บอกว่ากระสุนนัดแรกถูกขา แต่ถึงแม้ว่าเขา
จะถูกเจ็บ ก็เขา ยังจำ หน้า คนรายไ้ ไ้ชย
อาศัยแสงสว่างจากลำกระบอกปืน ชายคนนั้น
คือสาม ของแม่ควรี เมื่อลูกกระสุนนัดหมก
แล้ว ผู้รายไ้เขาชนฟ้าศีรษะของเขาถลง
ไ้ชยแรงจนหมกสคิ

เขายกขา เขามา รุ้สคิควี ว่า กำลัง นอน
อยู่ในแอ่งนาคน ๆ ภายหลังที่ไ้พิชยยามตะ
กายขึ้นฝั่งไ้คยด้วยความลำบากแล้วก็ไ้กลย
ไปโรงทหารด้วยอาการที่เห็นกันอยู่แล้ว เรือง
ของเขามัว้อยู่ที่นั่น

เมื่อไ้ทรวข่าวจากโรงทหารคังนั้น นาย
อำเภอกัยผู้ช่วยไ้พากันไปยิงที่ที่นั่นอาศัย
ของชายสามแม่ควรีผู้หนึ่ง เวลาที่ไปนั้นเกย

เร่ร่อนอยู่แล้ว เจ้าพนักงานได้พบชาย
คนนั้นนอนหลับอยู่ ในชั้นแรกเขางงมาก
ต่อเมื่อทราบบ้างเรื่องข้อหาแล้ว เขาได้
ประณามอย่างแรง ว่าไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
ภัยฆาฏกรรมรายนั้นเลย.

นายอำเภอ ได้พบ ทางกอง ของชาย ผู้นั้น
พักอยู่บนเกาะ และบนทางกองนั้นมิได้
พักอยู่แต่ในอ่างน้ำนั้นนักไปช่วยโลหิต
ทั้งนั้น ชายผู้นั้นอ้างว่าในเย็นวันนั้นเขาได้
ฆ่าไก่ คั่วหนัง และเลือก ของมัน กระเด็นมา
เบียดทางกองเขา

ในกลาง วันที่ เกิด เหตุ นั้น ผบ. ได้ ตก
ลงมา ที่ใต้เตียงของชายคนนั้นมรณะทำ
วางอยู่คั่นมรณะโคลนเขื่อนใหม่ ๆ โคลน
นั้นเป็นโคลน ชนิดเดียวกับโคลนบน ถนน
ชายคนนั้นถูกจับตัวไปจึงไว้ คนโดยมากพา
กันลง ความเห็น ว่าชายผู้นั้นได้ เป็นผู้ กระทำ
การฆาฏกรรม และขอให้ประหารชีวิตเสียโดย
ไม่ต้องขึ้นศาลเลย.

ข้อสำคัญที่สนับสนุน ความผิดของจำเลย
ให้สมกับเหตุก็คือ ได้เคยปรากฏว่าจำเลย
ได้กล่าวอย่างเปิดเผยว่า ถ้าหากเขาเห็น
ภรรยาของเขาออกมาเที่ยวเล่น กับพลทหาร
ในที่ใด ๆ แล้ว เขาจะยิงเสียทีเดียว.

ชาวมิลตันผู้เฒ่ามาทำธุระอยู่ใกล้ ๆ กับ

นั้นได้เห็นข่าวฆาฏกรรมรายนั้นเข้า มันทำให้
เขาเกิดความทงซน. เจ้ากรมอัยการได้ขอ
ให้ชาวมิลตันสืบสวนดูบ้าง ชาวมิลตันได้ถามว่า
สภาก่อตั้งคนนั้นถูกยิงตรงไหน.

“ตรงคอทั้งสองคน”

“ลูกขึ้นเข้ามาทางไหน?”

“ทำไม” เจ้ากรมอัยการพูด “มันก็
มาจากทางหน้าต่าง เพราะผู้ร้ายมันยังมา
ทางหน้าต่าง”

แต่ชาวมิลตันยังไม่พอใจในคำตอบของกรม
อัยการ เขาได้ ไปตรวจศพทั้งสองศพ ศพ
นั้นถูกยิงที่คอจริง—แต่ลูกขึ้น นั้นเข้ามาทาง
ขวา. แล้วเขาได้ตรวจแผลพลทหารผู้นั้น
กับทั้ง ศ. เศรษฐีแห่งตัว ที่เขาสวมในคืนเกิด
เหตุนั้นด้วย. ลูกขึ้นลูกหนึ่งยิงเฉียดลำตัว
ขึ้นไป จนถึง ท้าย แขนง แล ทำให้เกิด
แผลเป็นรอยฉีกขาดที่คอ. อีกลูกหนึ่งถูก
คอแลเฉียดถึงแขน. ลูกที่ ๓ ถูกตรงกระ
กุกขาที่เกร แล้ววิ่งลงมาฝังอยู่ในลูกคาง.
เขาได้เอาลูกขึ้นทั้ง ๓ ลูกออก. ลูกหนึ่งมี
ขนาด ๓๒ แคล้ลูกหนึ่งขนาด ๓๒ ทหารผู้
นั้นไม่ได้ บอก ว่าผู้ร้าย คนนั้น มีปืน สองกระ
บอกเลย

ต่อมาเขาได้ตรวจรถคันที่เกิดเหตุ รถ
คันนี้ ตั้งแต่วันเกิดเหตุ แล้วไม่ได้เอามาออกใช้

เลียบ ย่นพจนนณิกานไม่ซึกไฟไซแล้ว

๒-๓ อัน แลปลอกกระสนบนท้องแล้ว ๓

ปลอก ๆ กระสนบนนมชาก ๓๒ เขาไค

ทรวายว่าใน คินเก็ก เหตุนี้ นำนซังหลังแล

ข้างหน้ารถไคเอาลงหมก แด่ดงกระนนักหา

มีรอยลูกบนทะเลเข้ามาแม้นครอยเคี้ยวไม้

พระยายทิดคักยเขาร ในรณันบางค่อนไค

ถูกไฟไหม้จันเกรียม แลบนศพแม่ควั่น

เขา แล เห็นแปน รอยไหม้ ยาวประมาณ ๑ ฟุต

กว้างประมาณ ๓ นิ้ว รอยนั้นผ่านหน้าออกไป

แลบนหน้า ออกเสีย ก็มีรอยไหม้ ไค ชนากรอย

เคี้ยวกับรอยไหม้ ทศเจ้าหล่อน

นอกจากรอยลูกยิงพิศแล้ว แม้นครว

นั้นยังคง ถูกคิน ย่นลวก ย่นแก้มอกแห่งหนึ่ง

ซังสนันนฐานไคว่า ย่น ไค ย่น ไค กลัภัยทัว

เจ้าหล่อน แด่ลูกบนลูกนหาไค ถูกตัว

ไม่ สามิลคินไค อดคินยกลางของรอยคิน

ย่นลวกแล้วเงาไคคานวณควัดกระสุนขึ้น

ตามที่เขาคำนวณนั้นทรวายว่า ย่นนั้นยัง

ห่างเจ้าหล่อนประมาณ ๑ ฟุตและมาทางขวา

พลทหารนั้นเป็นคนซิมรด เขาต้องนั่งทาง

ขวาเป็นธรรมมา ส่าวใช้นั้นนั่งกลาง แม่

ควั่นทางซ้ายมือ แล่ลูกบนนั้นต้องผ่าน

มาทางพลทหารนั่ง

สามิลคิน ขอให้ ใจ ทัว พลทหารนั้นทัน

และคนทั้งหลายพากันหัวเราะเยาะเขา

“เขาไม่ไค ทำเน” คนทั้งหลายร้องชน

“แม่แต่ตัวเขาเองก็แทบจะไม่รอดอยู่แล้ว”

แต่เจ้ากรรมอัยการณรัฐจักสามิลคิน และ

การดำเนินของเขา ก็จึงได้จับตัวพลทหาร

นั้นไว้

ค่อนมา มีพยาน อีก คนหนึ่ง ปรากฏขึ้น

คือสัตว์หนึ่ง ซึ่งชานของเจ้าหล่อนอยู่ใกล้

ริมถนน ตรงกันข้ามกับเมืองห่างจากที่เกิด

เหตุประมาณไมล์ครึ่งไคกล่าวว่า ในคินนั้น

เกิดเหตุนี้ เจ้าหล่อนไค ย่นเสียผู้หญิง

ร้องชนว่า “โอ! อยุ่—ยอระ” แล่คอ

มากไค ย่นเสียชน

สามิลคินไค ไปยัง ที่ เกิดเหตุ

สามารถเห็นตามรอยรถไปบนถนนไค เพราะ

เกือกม้า ของ ม้าตัวหนึ่ง แผลกกว่าธรรมมา

และ โคลน ก็แห้ง จึงทำให้ รอยนั้น เก่นซึกขึ้น

ข้างทางนั้นมกแห่งหนึ่งเป็นกลุ่ม มีวัวกัน

ระหว่างถนนมีหญ้าขึ้นรกสูง ย่นคินวณ

มีรอยหยกโลที่คักค้อยเถื่อนอัย มีรอยเท้า

ผู้ชายกับผู้หญิงเดินไปด้วยกันจนถึงกลางทุ่ง

แลวกก็หยุด ค่อมารอยเท้าของผู้ชายเดิน

ย้อนกลับมารถวอก แด่รอยเท้าชากคินนั้น

ลึกกว่าขาไป เป็นที่สนนินฐานไคว่าเขา

คงได้แยกของหนักอะไรมาด้วย

มีผู้เก็บขนบที่คนเล็กโตกระซอกหนึ่งคน
ถาม มีสินมเกวระกรังเพราะทั้งไว ในที่
และชน มีสินมยืนยันว่าเป็นของสตรีแม่ครัว
ผู้นั้น แลมีคนโตเห็นเจ้าหล่อนพลัดคิควัว
อยู่เสมอ นัยบังคับเจ้าหล่อนถูกสามีกล่าว
มาทราญ

๒๕๔
บนมชนา. ๒๒

สามีกันขอให้ พาไปยัง ที่ ซึ่ง ทหารนั้น
บอกว่าเขาได้กลับมาขึ้นมารากน้ำ ทวีมทะเล
สำปันนเป็นทเคียนโล่ง เขาสังเกตเห็นรอย
รถลงมาจากแม่น้ำแล้วก็กลับไปอีก ก่อนนั้น
มาแล้วได้วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว ยักเขาพร้อม
แล้วก็ ระเบิด ฉาก แห่ง การฆาฏกรรมใน คืน
วันนั้น

พลทหารผู้นั้นเป็นคนมีกรบยาแล้ว แต่
ไม่ได้พกปืนด้วยกัน นางสาวใช้ผู้ตายเป็น
คนเคร่งในโรมันคออลิกนิกายยังนัก เขา
ได้แสดงความเอาใจใส่ต่อหล่อนมาก แล
ได้เคยอ้อนวอนให้เจ้าหล่อนไปเสีย กับเขา
บ่อยๆ แต่ทว่าเจ้าหล่อนปฏิเสธเสมอ คืน
วันนั้นเขาจะทิ้งรถไป เขาได้ พินเรื่องรักชิน
อีก แลแม่ครัวได้ คักค่านซิกขวงจนเป็น
เหตุให้คนทั้งสอง ก็พลทหารแลแม่ครัววัน
วิวาทกันอย่างรุนแรง พลทหารผู้นั้นยืนกล
ไถ่ขอขึ้นมา จึงทักเขาจนร้อลเวอร์ออกมา

แล้วขอมีมือขอมหลังนางสาวใช้ ไปยังแม่
ครัวเข้าทักคนคือ

ถึงแม่ ว่า จะใด รับ ยากแผล อย่างสาหัส
แล้วก็ทัก เจ้าหล่อนยังพยายามควักเอาปืน
กระบอกเล็กของเจ้าหล่อนออกมา ประหาร
พลทหารผู้นั้น ซึ่งทำให้เกิดแผลเล็ก ๆ ขึ้น
สองแผล แล้วตัวเจ้าหล่อนก็ขาดใจตาย
เพราะขาดใจ

โดยความขี้เลื่อย พลทหาร ผู้นั้นได้ ขี่
รถไปตามถนน และขู่สตรีนั้นว่าฆ่าเสีย
อย่างแม่ครัวถ้าหากว่าทำอะอะไร รถนั้น
มาหยุดลงที่ริมถนนตรงวันนั้น สาวใช้ นั้น
คงจะ ได้ คิดว่าคนผู้เก็บขนบนั้นเป็นคนรู้ เห็น
ในการกระทำของเขา และกระทำหยาบคร่น
ก็เพื่อฆ่าเจ้าหล่อนเท่านั้น เจ้าหล่อนจึง
กระโดดลงจากรถและยืนรื้อขามหนีไป พล
ทหารผู้นั้นก็ตามเจ้าหล่อนไป แลได้ทักกัน
ที่กลางทุ่ง เขาได้ยิงเจ้าหล่อนแล้วก็แยก
ศพกลับไปทัก

ตลอดเวลานี้จิต ใจของเขาไม่อยู่กับตัว
เลย เพราะรู้ว่าตัวได้ฆ่าผู้หญิง คนหนึ่ง
ตายเพราะความโทสะ แลฆ่าอีกคนหนึ่ง
เพื่อข่มขู่คนให้ พ้น จากความผิด ยักมี
ปัญหายุ่งยากจะเอาศพไปไว้ ที่ไหน เขาได้
ขี่รถมาเป็นเวลานานโดย ก็ยังคิดไม่ ออกว่า

จะเอาศพไปซ่อนที่ไหน เพราะเครื่องชดชืน
ก็ไม่มี ต่อมาสักหน่อยเขาได้ สักขึ้นมา
แล้วรู้สึกเศร้าใจในการกระทำของตน จึงได้
ทุบไม้ ชักไฟ สองคน ทั้งสองว่า จะ คายหรือ
ไม่ การที่ทุบไม้ ชักไฟเป็นเหตุให้ ไฟลุกขึ้น
ที่เสื้อของแม่ครัว กว่าจะดับได้ กล้ามเข้า
ไปมาก ในการทุบไฟนั้นทำให้มือของเขา
ไหม้ แลเขามีกลิ่นคาวก็ควรจะเห็นรอยไหม้ ที่
มือเขาในภายหลัง ในที่สุดผู้ร้ายตกกลงใจ
ว่าระโยนศพลงในทะเลสาบ แต่เมื่อขยริด
มาถึงทะเลสาบแล้วก็รู้สึกกลัวว่าคนจะมาพบ
ศพเขาและความสงสัยก็ระมอยที่ตน เพราะ
ได้มีคนเห็นว่สัตว์ทั้งสองนั้นได้ ขยริดมากย
ตน เขาเห็นว่าการที่จะเลี้ยงให้ พ้นจากอาญา
แผ่นดินได้ ก็มีย่อยอย่างเดียวกัน คือยิง
ควาย ดังนั้นเขาจึงบรรจุขนแล้วก็ส่งไปย
อยู่ข้างรตพลางยกับขนหรือที่ขมบแล้วกลืนโก
เสียบขนนั้นทำให้มันตกใจออกวิ่งพาศพไป
ยังโรงรตอันเป็นที่อยู่ของมัน

แต่ความมุ่งหมายของพลทหาร นั้นพลาด
คือมือของเขาหายไป เพราะฉะนั้นแทนที่ลูก
ปืนจะเล่นทะเลสุมองไป มันก็กลับมาประทะ
กระดูก ขากรรไกร แล้วก็เลาะไป ผัง อยู่ใน
ลูกคาง

ส่วนเหตุการณ์ต่อไปนี้เป็นจริงทั้งนั้น คือ

เขารู้ สักตัวขึ้นเมื่ออยู่ในน้ำ และได้ พยา
ยามอย่างลึกกำลังคลานกลับมา โรงทหารได้
เรื่องที่เขาเล่าที่โรงทหารนั้น เป็นเรื่องที่เขา
ประคินขึ้นทั้งนั้น

ภายหลังที่สามี่แม่ครัวพ้นจากคุกขังไป
และพลทหารนั้นต้อง คำพิพากษาให้ลงโทษ
แล้ว เขาได้สารภาพว่าเขาได้กระทำอย่าง
ที่สามี่คิดค้นพิสดารทุกอย่าง

ยังมีอีก อีกคดีหนึ่ง ที่ ทำให้เขามีความ
ชำนาญมากขึ้น คือการฆาฏกรรมในจังหวัด
ชลลภาโค เมื่อในเวลานั้นเขาได้ ไปตรวจ
ลายมือของชายคนหนึ่งอยู่ใน จังหวัดนั้นด้วย
คนหนึ่งที่นายธนาคาร หนึ่ง ชื่อเสียงคน
หนึ่งกำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่ กับ ภรรยา
ของเขา เขานั่งตรงกันข้ามกับภรรยา แล
ข้างหลังเขาม หินคำงอยู่ ยานหนึ่ง ซึ่งไม่ได้
ชักมัลลลง ทันใดนั้นภรรยาของเขาได้ ยืน
เสียงดังแตรก สามี่ของเขาวิ่งออกมาได้
คำเดียวกับที่ชนหลังยืนโตะสั่นลมหายใจ ใน
เวลาเดียวกัน เจ้าหล่อน รู้สึก เสียว แปลยที่
แก้มคล้ายกับแมลงมพิษคอย จึงได้ยก
มือชนคล้ายเห็นแมลงเล็กไหล เจ้าหล่อนเป็น
คนมีสติอย่างหาตัวมิยาก คือได้จัดการ
โทรศัพท์ เรียก นายแพทย์ ประจำ คอย ครี
ทันที่ กับขอให้นายแพทย์นั้นบอกนายอำเภอ

มาด้วย ลักเกอร์หนึ่งนายอำเภอก็นายแพทย์
ก็มาด้วย

นายธนาคารนั้น นายแพทย์ บอกว่า หมด
ความสามารถที่จะช่วยเหลือได้ แต่สำหรับ
ภรรยา นั้น นายแพทย์ ได้ คงเอาเงินโลหะ
เล็กๆ ซึ่งบิกันเป็นเกลียวออกมาจากแผล
ที่แก้ม

ในเวลา ที่ นายแพทย์ กำลัง ทำการชำระ
บาดแผลอยู่ นายอำเภอ ไม่ ปล่อยให้เวลา
ให้ว่างเปล่าเลย เขาได้ คว้า รุกเล็กๆ ที่

ทะลุกระรอกหน้าข้างเข้ามา แลตรวจบาดแผล
ของนายธนาคาร ผนัง กัดกระแทกลงมา
กอรอยู่บนพนักนอนหนึ่ง ในกองนั้นเขาพบ
ชิ้นโลหะอย่าง ที่แก้ม ภรรยา เจ้า ของบ้านอีก
ชิ้นหนึ่ง เขาได้ เอามาเปรียบเทียบกับแล้วบอก
ว่า เป็นปลอกกระสุนปืนยาวชนิดแรงมาก

นายอำเภอ ผู้ เป็นคน ที่ คำนึง ต่อ บันทุกอย่าง
เพราะฉะนั้นเมื่อใด วิศวกรอยทะลุ ที่กระรอกกับ
ที่แผล ของ นายธนาคาร อย่าง ง่ายดาย แล้ว

เขาบอกว่ามัน เป็นปืนขนาด .๒๕ แต่หนักโง่ง
มัน ย่อม ทราย โศก ด้วยปืนขนาด .๒๕ ปืนยาว
๒๕.๒๐ ๒๕.๓๕ แล ๒๕.๓๐๐ แต่เขาบอก

ว่าปลอกนั้น ทำด้วยทองแดง และนั่นเป็น
สิ่งที่บอกให้รู้ว่ามันเป็นปืนยาว เพราะปืน
ยาวอย่าง นั้น ปลอก กระสุนทำ ด้วยเหล็ก

แต่ปืนยาวขนาด ๒๕.๓๐๐ นั้น ทำด้วยทองแดง
ชาวมาตุกรรมมัน ลอกกันอยู่ทั่วจังหวัด แล

ในวันรุ่งขึ้นทุกคนก็ ทราบดี ว่า นายอำเภอ ได้ ลง
ความเห็นว่าเป็นปืนชนิดใด ในเช้าวันนั้น
คนขายเครื่องเหล็กได้ มา แจ้งความ แก่ นาย
อำเภอว่า เมื่อ ๒-๓ วันนั้น เขา ได้ ขาย ปืนยาว
ขนาด ๒๕.๓๐๐ ไป ๓ กระบอก กับ ลูกกระสุน
๒ หีบ พร้อมด้วย เครื่องรับเสียง ๑ เครื่อง

“ใครซื้อไป” นายอำเภอถามขาย เจ้า
ของร้าน

“ลูกชายคนสุดท้ายของนายธนาคาร”
บุตรชาย ของ นายธนาคาร ผู้ มี ภรรยา
แล้ว เวลานั้นอยู่ที่ โรงเลี้ยงปลูสัตว์ นอก
เมือง เมื่อคนมาบอก ว่า บิดา ของ เขา ขาย
เขาได้ เขามาในเมือง แล้วก็ กลับไป

เมื่อใด ทราบ จาก ชาย เจ้า ของร้าน แล้ว
นายอำเภอ ก็ ไป ที่ บ้าน ของ ชาย คน นั้น ใน
ชั้นแรกเขาปฏิเสธว่า ไม่ ได้ ซื้อมัน กระบอกที่
ชาย เจ้า ของร้าน พก มี หน้า ข้าง บอกว่า ไม่ เคย
เห็นเลย นายอำเภอ ได้ พา ตัว ชาย คน
นั้น กลับไป ที่ ร้าน ขาย เครื่อง เหล็ก ใน เมือง
เมื่อเขา บัญชี รายชื่อ สิ่ง ของ แล หลาย ชิ้น ใน ใบ
สั่งจ่ายออกมา มัน นั้น แล้ว จึง ได้ ยอมรับ ว่า ซื้อมัน
ขึ้นไป

วันนี้ มอขตัว ชาย คน นั้น ให้ อยู่ ใน ความ

พิทักษ์ของเจ้าพนักงาน คนอื่น แล้ว นาย
อำเภอได้กลับไปพักคอยผู้สละตัว อีก เขาได้
พบย่นขาว แต่ได้ถูกถลอกออกเป็นส่วนใหญ่
และชอนไว้ ในที่ต่าง ๆ นี่ก็ส่อพิรุธให้เห็น
อย่างชัดเจน แต่ชายคนนั้นก็ยังไม่ปฏิเสธไม่
ยอมรับ

“งั้น แก ชอน ย่น นั้น ทำไม” นาย
อำเภอดถาม

“ผมไม่ทราบ”
ศาลไม่ยอมให้ ใครประกันตัวชายคนนั้น
และได้เอาตัวเข้าคุกไว้รอการพิจารณา ความ
รู้สึกของคนอื่น ๆ นั้น ก็ช่าง ไม่เข้ากับเขา
เลยเลย ถึงแม้ว่าจะไม่มีพยานอื่นออกก็ตาม
เชื่อว่าผู้พิพากษาอาจลงโทษจำคุกได้

ทนาย ของ จำเลย ได้ มา ขอให้ ซามิลตัน
ช่วยเหลือ นายอำเภอได้ แล่งหัวชอกเขา
รวบรวมได้ ในเวลา ที่เกิดเหตุ ก่อนนั้นมา
ซามิลตันได้ กลับไป ยี่บ้าน ของ เขา ที่ขอเป็น
ชั้นแรกเขาได้ ชอนย่นขาวขนาด ๒๕๐.๓๐๐ กระ
บอกหนึ่ง แล้วเอาไปทิ้งวางไว้หลังกระบอก
เขาถึงรูปหุ่นนั้นจากที่ต่าง ๆ ในครั้งแรกที่
เขาเขียนเขาก็รู้ ใต้เท้าว่า นายธนาคาร
ไม่ได้ถูกยิงก็ขอย่นชอนคนนั้น

ซามิลตันกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้า
อยากให้ท่านจำคุณสมบัติของย่นชอนนั้นไว้ ให้

แน่นอน ค่อมมันเป็นย่นขาวมีขนาดลำกลึง
เล็ก ซึ่งสามารถส่งลูกกระสุนออกจากลำ
กลึงได้อย่างรวดเร็ว ความเร็วของมัน
มีถึง ๓๐๐ ฟุตใน ๑ วินาที

“ท่านคงจำได้แน่” เขาพูดกลางขม
อย่างอ่อนหวาน “ว่าในเวลาที่ท่านอยู่ในโรง
เรือนนั้น ท่านคงจะเคยเวียนแล้วว่า เมื่อ
วัตถุแข็ง อันหนึ่ง แล่นไปโดย กำลังแรง และ
เร็ว และไปกระทบวัตถุแข็งอันหนึ่ง ซึ่ง
เคลื่อนที่ไม่ได้นั้น มันเกิดผลอย่างไร ?
ลูกย่นนั้นมันก็ยิงเข้าด้วยกัน มันแล่นตก
อากาศไปโดยเร็ว เมื่อมันแล่นไปกระทบ
กระบอกอันเป็นของแข็งเข้าแล้ว กระบอกซึ่ง
เป็นของแข็งและอยู่ย่นที่ ไม่สามารถจะแยก
ทางให้ลูกย่นผ่านไปได้ เพราะฉะนั้นของทั้ง
สองจึงโคจรเข้าออก”

“เมื่อ ข้าพเจ้ายิง รูปหุ่นที่หลัง กระบอกนั้น
อะไรได้เกิดจัน ? กระบอกนั้นได้ลู่หายไป
และรูปหุ่นก็ไม่เป็นอันตรายเลย ในกระบอก
ก็ไม่มีรูเล็ก ๆ เหมือนที่ ยานกระบอกหน้าต่าง
บ้านนายธนาคาร ส่วนยาวของรอยแตกบน
กระบอกที่ไต่ยาวครึ่งฟุต และนอกลูกย่นยังมี
รอยร้าวเกือบทั่วแผ่นกระบอก”

“ข้าพเจ้าได้พยายามวิจัยอีก คือเอา
ลูกยาวบรรณาเต็ม แล้วเอาไปเจาะไว้ข้าง

หน้ากระดานแผ่นหนึ่ง เมื่อยังออกไปแล้ว
ข้าพเจ้าต้องขบคั่วด้วยความพิศวง ดึงนำ
นั้นหายสูญไป และนึกไม่เขยยกกระดาน
ลูกหนึ่งไม่ได้ลูกกระดานเลย”

นานนั้นคงอันครธานไปพร้อม กับงุนงง
“ท่านก็งงเหลือ อยู่อีกหนทางแก้วุ่นวาย
ที่บนกระดานกระดานนี้ ใช้ ยิงนายธนาคารได้ คือ
ลึกลับถึงความเร็วของกระสุนขึ้นเลย แต่
ก็ช้า คนนั้น จะไป หา เครื่องมือ มาจากไหน
มันเป็นของยากที่จะทำกันมาจะเป็นไปได้”

“ข้าพเจ้าก็กลับไปยังคอลลอโก และ
ขอขึ้นโลหะสองชิ้นก็ ได้ มาจาก ยากแฝดของ
ผู้ตาย และ ภรรยาของเขา ศาลอนุญาต
ให้ ข้าพเจ้าจึงเอามันมาทดลองดูตามคำ
วิทยาศาสตร์”

“โลหะนั้นทำใช้ทองแดงตามที่เขาใจกัน
ไม่ มันผสมส่วนกับออกซิเจนเข้าจึงมอง
ดูเหมือนทองแดง ที่จริงมันเป็น ครอมนิ
เกิลสตีล (Chrome Nickel Steel)”

“ในเวลาพิจารณา นั้น ข้าพเจ้าได้ขอให้
ผู้พิพากษาเอาลูกแก้วมาตัวหนึ่ง แล้วข้าพเจ้า
ก็ ยิงลูกแก้วตัวนั้นด้วยของจำเลย รอย

ที่ลูกปืนเข้าไปในแก้วประมาณ ๑ นิ้ว แต่
ทางออกนั้นโคมาก พอที่จะยักย้ายเข้าไปได้
สบาย”

“เมื่อพิจารณาเห็นแล้วว่า บนกระดานนั้น
ไม่ใช่คนที่ทำให้นายธนาคารลงแก่ความตาย
แล้ว ศาลก็ปล่อยตัวจำเลยไป ส่วนผู้ร้าย
ตัวจริงก็ยังไม่ได้จับกุมกัน”

คนที่แสดงให้เห็นว่า การพิจารณา
สวนผิด ๆ นั้นเห็นอันตรายเพียงไร คนที่
ไม่มีความผิดเลยจะถูกไล่ล่าทำอะไร เมื่อ

ถูกหาในคดีอาญาอย่างร้ายแรงเช่นนั้น
ชาวมิลตันเป็นคนชำนาญในวิทยาศาสตร์
ต่าง ๆ เป็นคนว่า วิชาวิทยาศาสตร์ วิชา
ชีววิทยา แพทย์ในทางยาพิษ ผู้ชำนาญ
ในการตรวจลายมือและลายเส้น เขาเป็น
คนที่เจริญในการทำงาน แต่ก็ไม่ร่ำรวยอะไร
การงานที่เขาทำอย่างสร้างตัวขึ้น เขาไม่
ค่อยเรียกผลประโยชน์จากการกระทำ ของ
เขาเลย แต่ก็แรกเขาได้ รับค่าแรงเพียง ๕
เหรียญเท่านั้น แต่ขึ้นค่าค่าตอบแทนเขาได้
ถึง ๗๐๐ เหรียญ แต่ต้องเสียเวลาพินิจ
พิจารณาถึง ๓ ปี

พินิจประจักษ์

ของ

ร. วุฒาภิเศก

ไม่มีเหตุ, ไม่มีผลและไม่มีผลอันใด
ที่ระบกกษัตริย์สำหรับ การเขียน หมายเหตุ
เย็บเคล็ดของข้าพเจ้า ในน้ำกระคายของ
ไทยเขมมซึ่งนับว่าเป็นครั้งที่ ๒ นี้ก็ ท่าน
จะคงสิ้น วิมุติ กังขา และ คงจะไม่พยายาม
เอาใจใส่ต่อไปโดยถ้าข้าพเจ้า จะเขียนให้ท่าน
ทราบเสียก่อนว่า ข้าพเจ้าเขียน ก็เพราะ
ข้าพเจ้าเขียน และที่ท่านมีโอกาสดูได้อ่าน ก็
เพราะท่านบรรณาธิการนำลงให้ ๑๒ ๑ เท่านั้น
เห็นจะพอเพียงแก่กรณที่ข้าพเจ้าเขียนแล้ว.

ถ้าจะ พก กัน อย่าง ตรงไป ตรง มา แล้ว
หมายเหตุเย็บเคล็ดก็อันควาทักก็เหมือนจะ
มารวบรวมเดียวกัน มาถึงพร้อม ๆ กัน
และรูปร่าง หน้าตา ก็ ค่อนข้าง ละม้าย คล้าย
คลึงกัน แต่เหตุใดจึงต่างคนต่างแยกกัน
ไปอยู่คนละแห่งนั้น โปรดทราบแต่เพียงย่อ ๆ
ว่า อันควาทักโดยมากมาสำหรับท่านบรรณา

ธิการ แต่หมายเหตุเย็บเคล็ดมาสำหรับ
ชาวคณะ (ทพคุณหมายเหตุความแต่ละเพาะ
คณะไทยเขมม) เหตุฉะนั้น แม้จะมาด้วย
รวบรวมนเดียวกันก็เป็นคนละวรรค ท่านลอง
โปรดเลือกชิมดูเถิด.

ภาพต่าง ๆ ก็ที่ เรื่องต่าง ๆ ที่ลงมาแล้ว
และที่ระบกกษัตริย์ก็ ข้าพเจ้าไม่ปรารถนา
จะคุ้ยชั่งตัว ๆ ถ่อม ตัว แทน คณะไทยเขมม
ด้วยไทยเขมมเปรียบเสมือน เป็น โทก และ
จำเลยอยู่ในตัวพร้อมเสร็จ ท่านผู้อ่านผู้ฟัง
เปรียบดังผู้พิพากษาตุลาการ ทั่วจิตใจ
ของ ท่าน คือ กฎหมาย อัน บัญญัติ ขึ้น อย่าง
ยุติธรรม ๑๒ ๑ เหล่านี้ เป็นเครื่องกรณา
ไทยเขมมอยู่พร้อมแล้ว เพราะฉะนั้น ไทยเขมม
จึงไม่จำเป็น ต้อง กล่าว ว่า เรืองนันทกะเม
คลึงกาทัก เรืองนันทกะเม เรืองนันทกะ
อีกร้อยแปดประการเลย.

ความจริง, คณะไทยเขมรได้ตั้งใจอยู่
เสมอที่จะพยายามเล่าเรื่องราวที่เป็น
นิยายเชิงวรรณคดี, เรื่องเกี่ยวกับความรู้
ตลอดจนเรื่องโบราณคดี และวรรณคดี
ซึ่งแต่ละเรื่องจำเป็นจะต้องให้เป็น เรื่อง สนุก
และให้ประโยชน์แก่ ท่านผู้อ่าน ผู้ฟัง ทั้ง
คำนิรบายความแม้กวีกาพย์ ทัก ขาง ละม้าย อัน
บรรณาการได้สรรเสริญเยินยอมาแล้ว ทั้ง
ก็เพื่อทดแทนให้สมค่าแห่งความเมตตาของ
ท่านที่ได้บริจาคทรัพย์บำรุง ซึ่งไทยเขมรจะ
ลืมและเว้นความเอาใจใส่มิไ้เลยในเรื่องนี้.

กฎธรรมคามืออยู่ว่า ลางเนื้อชอบลางยา
ภูณานาจิตติ คือคำจำกัดทางใจนั้นแหละ
จึงไม่มีสิ่งหรือทรัพย์ภายนอกสิ่งหรือทรัพย์ใด ๆ
ในโลกนั้นพ้นจาก ความ ชมเชย และ ความ
คำนึงคิดเคียนไปได้ ฉะนั้นก็ ไทยเขมรได้
พยายามแสวงหาเรื่อง บรรณานุกรม เพื่อ
ให้เป็นที่ถูกใจของทุก ๆ ท่านแล้ว แต่
จำเพาะใจของทุก ๆ ท่านไม่ถูก กับเรื่องเอง
หนังสือไทยเขมร จึง เป็น หนังสือหรือทรัพย์ที่จะ
เลียงขึ้น กฎ ธรรมคามืออยู่ ที่กล่าว นี้ ไปไม่ได้
ฉันทักด้วยกัน.

อย่างไ้ก็, คณะไทยเขมรมั่นใจว่า คง
จะได้รับ ความกรุณา ปรานี ของท่านผู้บริจาค

ทรัพย์บำรุงเป็นรายปีอยู่ต่อไปอีกอันอยู่ เช่น
และทวีนเป็นลำดับเสมอไป กับหวังว่าท่าน
คงจะกระซิบบอกบรรณาคีร์สหายที่ยังไม่เคย
ให้ไทยเขมรผ่านตาไปเลย ว่า “—ไทยเขมร
เป็นหนังสือรายเดือนฉบับ ๑ ที่มี ค่า สำหรับ
อ่าน, ได้ สำหรับ ถิ่น และ งามสำหรับ ประทับ
สมุด เหมาะแก่บุรุษและสตรีทุกชั้นจะพึงหา
ไว้เป็นสมบัติ—” อีกสถาน ๑ กวียเป็นแน่.

ในนามของคณะหนังสือไทยเขมร ข้า
พเจ้าอยาก จะ ขอ บรรยายให้ท่านผู้ มีความ
กรุณาประพันธ์เรื่องส่งไปท่านใดแก่คณะ กวีย
ตามที่ได้ สังเกต เห็น มา แล้ว ว่า มี ท่าน นัก
ประพันธ์อย่างท่าน เจ้าโศภนโชติว่า การลง
เรื่องต่าง ๆ ในเล่มนั้น ไทยเขมร
มักเลือกแต่เรื่องของชาวคณะลง ที่ท่านส่ง
ให้ฉันเจยยล ๑๕๖ ๑๕๖

ความเข้าใจขึ้น เป็นอันดีจากความ
ตั้งใจจริงของคณะไทยเขมร เพราะคณะ
ไทยเขมรเป็น คณะหนึ่ง ที่ ไม่ มี อคติอันหา
โดยประการใด ๆ ทั้งสิ้น ยิ่งกว่านี้ยังรู้สึก
ขอบพระคุณ ท่านที่มี ความกรุณา คัดคณะใน
ทุกประเภท และยินดีเสมอที่จะรับเรื่องของ
ท่านไว้พิจารณา ไม่จำเป็นต้องเลือกว่าท่าน
เป็นนักประพันธ์ยุคไหนด้วย.

แต่มีกติกาย่อยอย่าง ๓ คือบรรณาธิการ
จะ ค่อง วินิจฉัย เรื่อง ของ ท่านให้ ล่อง แท้ ว่า
เรื่องนั้นนี้ คุ้ม ยาม เลี้ยง สัก ไกรฤทธิ ทากมคิ
ของ หนังสือ อ่าน เล่น เมื่อ พิน ชื่อนวระณ เทล่าน
แล้ว ก่อน นั้น ไป กะ จะ ได้นำ ลง ให้ ใน โอภาส
อันควร ซึ่ง ท่าน ไม่ ต้อง ร้อน ใจ ว่า คณ จะ นำ
เรื่อง นั้น ๆ ของ ท่าน ลง ใน ระเบียบ ไก่ ถ้า เรื่อง
ของท่าน ลง ใน ระเบียบ ไก่ คณ ก็ ยิน ใจ กะ จะ ส่ง
หนังสือ ทม เรื่อง ของ ท่าน มา ตอบ แทน พระคุณ
ท่าน จนกว่า จะ เรื่อง ของ ท่าน หาก เรื่อง ไก่
ที่ บรรณาธิการ เห็นว่า เป็นการ ชัก ชึง จะ นำ ลง
ให้ ไม่ ได้ โดย เหตุผล บาง ประการ แล้ว ก็
ก็ กัก ใจ กิจการ ส่ง เรื่อง คืน มา ยัง ท่าน โดย ทาง
อัน สดวก และ เร็ว ที่ สด ที่ จะ ควร จัด การ ให้ ได้
ก็ เกียจ

เพราะฉะนั้น ขอท่านนักประพันธ์ทั้งหลาย
โปรด ใ้ ทราญ แล่ ย่อย ๆ ว่า คณ ไทย เขมร ยิน ใจ
รับ เรื่อง ของ ท่าน ไว้ พิจารณา ทุก เรื่อง ทุก ท่าน
จง คิด ว่า หนังสือ ไทย เขมร เป็น สำนาม สำหรัย

ประจักษ์ และ ผล ที่ สด ปาก ของ ท่าน นัก ประพันธ์
การ และ นัก ประพันธ์ การ ใจ ทั้ง ไป คณ
ไทย เขมร ทำ เป็น ค่อง จำ กั ว่า ท่าน จะ เป็น
นัก ประพันธ์ ที่ เคย มี ชื่อ เสียง มา แล้ว ฤ มิ มี ไม่
ขึ้น ท่าน คง พิจารณา ราย นาม ใหม่ ๆ ของ ผู้
แต่ง เรื่อง ใน ระเบียบ ไก่ แล้ว ๆ มา และ ระเบียบ
ไก่อเอง

ในที่สุด — หมาย เหตุ เป็น เกิด ใจ คณ ยิน ใจ
เป็น อัน ที่ สด กว้าง ท่าน จะ สม ว่า เว้น มฤ
จะ พิน ว่า ทม อย่าง ไก่ สด สด สด สด สด สด
อย่าง แต่ เมื่อ ท่าน ใ้ ออก ปาก ว่า อย่าง ๓
อย่าง ไก่ ทุก สด อย่าง รวม กัน แล้ว ก็ โปรด
อย่า ลืม สด สด หนังสือ ไทย เขมร มก ๒ คช
พ.ศ. ๒๔๖๘ นี้ ไว้ ให้ คช ชด เพราะ ไทย
เขมร ไม่ ยอม พิมพ์ เล่ม ที่ หก เป็น ครั้ง ที่ ๒
อีก เลย ต่อ จาก นี้ ถ้า ท่าน อยา กะ ทราญ เรื่อง
ที่ เกียว ชึง แก่ การ ดำ เนิน หนังสือ ไทย เขมร
บาง อย่าง อีก แล้ว ก็ โปรด พลิก ไป ดู หน้า
‘อันควาที’ นั้น เทอญ

อชาย

๑

ของ

๒

๓

๔

อชาย ข ภ ไ ข ข

โดย

ปรีไยศึก

ถ้าท่านลองใช้ความพยายามอ่านข่าว
คราวในหนังสือพิมพ์ต่างๆ แห่งอังกฤษประเทศ
ในระหว่าง ๕๐ ปีนี้ ท่านก็จะแลเห็นว่าใน
บรรดาข่าวคราว นั้นได้มี การ กล่าว ขวัญ ถึง
การ หลบ หนี ของ นักโทษ สำคัญ ๆ อยู่เป็น
แน่นอน สมัยนั้นนักโทษนับเป็นจำนวนไม่
น้อยที่หนีออกจากคุก แต่ไปไม่ได้ ถิ่นที่
ถูกจับตัวได้แลถูกส่งตัวเข้าคุกกัน ทั้งนัก
อาเป็นเพราะความโลภที่ช่วยของผู้หนี หรือ

มีคนที่คงเป็นโดยว่าเจ้าหน้าที่มีความสามารถ
ก่อนหน้าอย่างใดอย่างหนึ่งแหละ แต่ก็มิใช่
ที่หลก พ้นมือ เจ้าหน้าที่ ไปได้ อย่าง งดงาม ถึง
ท่านจะไล่แลเห็นข้อไป อย่างไรก็ตาม
ละคอนซึ่งข้าพเจ้า จะไป เปรียบ แล คง มี ส่วน
เกี่ยว แก่ เจ้าหน้าที่ กรม ราชทัณฑ์ แห่ง ราช
อาณาภรณ์องกลุขเป็นส่วนมาก ซึ่งมีเรื่อง
ราวอัน แปลก ๆ พร้อม ด้ว ความ ขกพร้อง
รวมอยู่ด้วย

ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอบรรยายข่าวซึ่งเกิดขึ้น
ในคัศวรรษขัตติยนัน ในประเทศสหปาลรัฐ
อเมริกาเสียก่อน เพราะเกี่ยวข้องการหนี
ของนักโทษสำคัญ ซึ่งถูกศาลสูงตัดสินให้
ประหารชีวิตโดยเด็ดขาดแล้ว แต่ได้หนี
ไปเสียก่อนวันเจ้าหน้าที่จะลงมือ ประหาร ชีวิต
เพียงวันเดียวเท่านั้น

ปอลลิสเตอร์ แลโรลัน เป็นนาม นักโทษ
สำคัญ เขาถูกหาว่าได้สมรู้ร่วมคิดกัน
กระทำการ ฆาฏกรรม ชาว นา ผู้หนึ่งโดยสัญญา
เจตนา และได้ถูกส่งตัวมาคุมขังไว้ในคุก
อันมั่นคงซึ่งมีนามว่าซิงซิง ความจริงการที่
เจ้าหน้าที่จับตัวอาชญากรสำคัญได้นั้นเห็นจะเป็น
เพราะโชคอันช่วยมากกว่าความสามารถของ
เจ้าหน้าที่เป็นแท้ แต่อย่างไรก็ดีฝ่ายอัยการ
ก็นำคดีขึ้นสู่ศาลหลวงขอให้พิพากษาลงโทษ
ตามพระราชกำหนดกฎหมาย ผลที่สุด
พิจารณา เป็น สัตย์ ว่า เขา ได้ กระทำผิดจริง
ศาลก็วางยथกฤษฎาไทยให้ประหารชีวิตจำเลย
บรรดาข้อออกของฎีกาที่ถูกยกหมด

เจ้าหน้าที่ฝ่าย อัยการ ก็ เตรียม การ เพื่อ
ปฏิบัติ ความ คำพิพากษาโดยพร้อม มวล แล้ว
ทั้งได้เพิ่มการระวังรักษา นักโทษ กวักขัน ยัง
ขึ้น โภยทรง ที่จะให้ การ ลง อาณานิคมได้
กำ เนิน ไป โภย เรียบร้อย ปราศ จาก อุป สัก

ทั้งมวล

ในคืนปอลลิสเตอร์ ชายชาวเยอรมัน
รู้สึกกระวนกระวายเป็นอย่างมากยิ่งก็ด้วยทราบอยู่
ก็แล้วว่า ชีวิตของคนนั้นได้เดินใกล้เงื้อม
หัตถ์พระยามหาราชเข้ามา ทุก ๆ วินาที แล้ว
แต่ได้ตั้งใจโดย เด็ดขาดว่า จะ ต้อง พยายาม
หนีออกจากคุกมหาวิทยาลัยให้จงได้ แต่ก็
นั้นแหละความคึกคักนั้นคิดว่า ตามสภาพแล้ว ค
ออกจะเป็นความหวังที่เลือนลางมาก กว่าอื่น
เพราะบรรดาผู้คุม ทุก ๆ คนใน คุก ย่อม เป็น
ศัตรูอันร้ายของนักโทษ ในคัศกฤตกรรมเช่นนี้
และปอลลิสเตอร์ก็รู้ ชอนค เหตุฉนั้นจึง
ไม่เชื่อ หรือ แสดงกิริยาให้ผู้คุมเหล่านักรบ
ความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวนั้นเลย แต่ก็ด้วยสภาพ
แห่งความจำเป็นยิ่งยั เขาจึงหนีไปหาเพื่อน
ร่วมมือได้ ๓ คน ซึ่งเป็นนักโทษด้วยกัน
และ ยิน ยอม พร้อมใจที่จะลงมือลี้ภัย แห่งเสรี
ภาพทุกขณะจิตเมื่อโอกาสอันช่วยให้ เขา
ได้ สัญญาไว้ ว่า จะ ลง มือ ใน เวลา เร็ว ที่สุด
ก่อนวันที่เขาจะถูกประหาร และจะได้แจ้ง
กำหนดเวลาให้ทราบด้วย แต่สัญญาอัน
เหมือนจะ เปลา ประโยชน์ เพราะยังไม่
ปรากฏว่า ๓ สหายร่วมคิดนั้นได้รีบคำนัดแนะ
จากเขาเลย

วันคืนก็ค่อย คลาน กระชั้น เข้า มา เป็น

ลักขณในที่สุด ก็เป็นอันว่าอ้ายนักโทษใน
อำมหิตซึ่งมีนามว่าปอลิสเตอร์แลโรนิน จะ
คงมีชีวิตอยู่ต่อไปเพียงวันเดียวเท่านั้น พว
กจะลงวันที่เราๆจะได้นำเขาไปสู่ ตระแสง
แกงแล้ว คนวนนทข้างเียบยส่งตเสียบ
นกระไร ความเียบยส่งตแลความมกมต
ในยามราตรีกาลปานประหนึ่งว่าระ คลาน มา
เผือกพุดกการณของปอลิสเตอร์อ้าย ผู้ร้าย
สำคัญว่าระมกกลวอหอย หนโยให้พน พระยา
มรราชซึ่งมาเยี่ยมกรายในวันพรุ่งนี้ใกล้สถาน
ไก ยิ่งภายในบริเวณคุกแล้ว ความเียบ
ส่งตแลความมกมตได้เพิ่ม ทวี ขึ้น ประหนึ่ง
ว่าเป็นข้าชัณนั้น นาน ๆ จะมีเสียงไอ
เสียงจาม หรือเสียงเคลื่อนไหว แห่ง อวอ
เมื่อคนยามเขามาผลัดเปลี่ยน กัน ประจำการใน
บริเวณที่ ใกล้เคียงเท่านั้น

ปอลิสเตอร์มันสยออันคเียงนะไปเียบน
อัยข้อ ๓ คือเขาสามารถระระบิคร เข้าส
ภวักหลยสนทโคทกขณะ ไม่ เลือัก ว่า เวลา
ไหน ในขณเขาไค คนขณเมื่อเวลาเนาพิกา
ท ๑๐ พอดิ เมื่อเทรคแรงท่มลำนหนา
เป็นทว่าไรคโคกลยกำเรชขณน นอนไม่หลย
ซึ่งแททริงเขาไคแกลยขยอขยมา เป็น เวลา
หลายวันนั้นเสร็จแล้ว ก็แกลยขยอเลียงเรียก
ผู้คุมทวยจำเริญงอนแหยนแท้ง ส่วนคนยาม

เมื่อไคยนเสียงก็เคินมาถามทช้องประคทช้อง
ว่าเขาคช้องประสงคอะไร อ้ายผู้ร้ายสำคัญ
ซึ่งอิกไม่กัชั่ว นาพิกา ก็ ระ คช้อง ถก ประหาร
ไคคช้องทวยลำนเียงอนน่านสงสารว่า เขา
รู้สึกแสบทช้องแลปวกทช้องเป็นกำลัง หาก
มิได้รบประทานมรอน ๆ ลกด้วยแล้วไคเห็น
ระชากเสียบเป็นแน่แท้

คนยามเมื่อ ทวย ความ ประสงค์ แล้ว ก็
ร้องส่งเพอนอกคน ๓ ซึ่งเฝ้ายามอยู่ใน
ประคทช้องปลายเฉลียง เพื่อกการน่านม
ให้ ไคยทาไคระแวงสงสัยว่าระมี อุปายทริค
อย่างไคๆ ไม่ ฉนเมื่อคนยามซึ่งน่านมไค
ไคนั้น ไคกญน่าย่างแทเข้าไคในทช้อง
ก็ปรากฏ ว่า แทนทระเห็นมี คน บ่วย กระปลก
กระปลยไม่มีกำลังวังชา กลบรูลักว่ามี
มีอชนแฉ้งประคาคิมเหล็กตะครบขย คอหอย
เขาจนทวยไคไม่ออก ยิ่งคนขยสยบมอทริค
ก็ขยแนแนเข้าๆเป็นลักขณ ในที่สุดทหมก
สคิลลยคามอคุประกษยของเขานั่นเอง ทั้งน
ก็ไคยทปอลิสเตอร์เป็นคนว่างลำนแล้งแฉ้ง
ทวยกำลังกายอย่างหนึ่ง อิกอย่างหนึ่งระ
เรียกวาทะการการคล้ายสนกษณมกกว่าไค
เพราะฉนนั้นกำลังมีอัยเท่าไคๆ เป็นต้องระคม
มาหมก เขาร้อยว่านากิแห่งความอิดระสภาพ
นั้นย่อมอาศัยทวย การ กระทำเียง คน นั้นเอง

ถ้าพลังพลากไปแล้ว ก็ย่อมเป็นการหมดหวังไม่มีโอกาสอีกแน่นอน

เมื่อเสร็จการปราบปรามแล้ว เขาก็ล้วงเอาลูกกุญแจมาจากการปล่อย ไรเดนเพื่อนคู่หูทุกคน แล้วก็ค่อยพากันคลานไปด้วยความระมัดระวังและไหวพริบ เบี่ยงพระยาแมวระโมอินพยายามจะเล่นงาน นักวิชาการคือคนขามซึ่งยืนเฝ้าอยู่ในภายนอกประตูห้องนั้น ไวประคองฟ้าแลบ เพราะก่อนที่คนขามผู้เคราะห์ร้ายจะรู้ สำนักว่าภัยมาถึงคนขามเสียไปแล้ว ผลที่สุดก็ถึงคราววิบัติอยู่ยงในทันใดเอง

ฝ่ายไรเดนเมื่อเห็นอาการเป็นค่อประคองกับไกวพวง ลูกกุญแจไว เป็นกรรมสิทธิ์ก็ช่วยเช่นนั้น ก็แสดงความประสงค์ที่จะปล่อยนักโทษอื่นๆ ออกเสียด้วย แต่ปอลลิสเตอร์ได้คัดค้านไว้ โดยเขารู้ว่าในบริเวณนั้นมีมีคนขามอีกไม่ต่ำกว่า ๒๐ คน ซึ่งพร้อมที่จะตอบรับ เขาทันที เมื่อทราบเรื่องราวเช่นนี้ เพราะฉะนั้นจึงไม่ยอมชักช้าให้เสียเวลา รีบพากันย้ายขนานสู่หอคอยอีกอันหนึ่งมา ซึ่งเป็นที่คุมขังของปลิงโสธจากทวารวดี ในไม่ช้า เขาก็บรรลุผล สำเร็จโดยอาศัยแสง หลว ุจจากท้องฟ้าเป็นมรรคทาง หลังจากคัดค้านหิมานิสต์จากพันกีนราว ๒๐ ปีที่ผ่านมา

เขาได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์เพื่อความ อิศราภาพลงสู่ก้น บอลลิสเตอร์เคาะเหล็กที่ไม่ได้รัยขาดเข้าอย่างไคเลย ส่วนไรเดนได้รัยขาดเข้าสาหัสทั้งแขนซ้าย

นับว่าเป็นเคราะห์ที่ค่อนข้างหนึ่ง ที่เมื่อปอลลิสเตอร์ได้เคยรู้ถึงทางแห่งคำบด นั้นก็ยอมทั่วทุกหัวระแหง เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นการยากอย่างใดที่เขาจะหอบหิ้วไรเดนเพื่อน นารักเล็กออกไปจน ถึง แม่น้ำ ชัดสนโดย ระบะ อันไกล ที่สุด แล ข้ามไป สู่พระนคร นวียอร์ค ได้โดยสะดวก

ในขณะเดียวกันนี้ฝ่ายเจ้าหน้าที่ แห่ง คุก ซิงซี เมื่อได้รัยสัญญาณว่านักโทษสำคัญ หลยหนี ก็ได้นัยกยัยกันติดตามค้นหาเต็มความสามารถจนถึงปราศจากผล เพราะในบันทึกนักโทษ ทั้งสองได้ หลีกหนีเข้าไป ซ่อนตัวอยู่ในบ้านชายชราผู้ ๓ ซึ่งเมื่อครั้งก่อนก็ได้เคยมีอาชีพอยู่ใน ทาง มีอาชีพค้า การ ลัก ขะโมยเป็นต้น แลอาศัยด้วยเงินอันได้มา โดยทางทุจริตนั่นเองซึ่ง ยรเวลาให้เขามี บ้าน ซ่องเป็นฐานมาจนบัดนี้

ชัลติแวนเป็นนามของชายชราผู้นี้ เขา ตกอยู่ในอำนาจของปอลลิสเตอร์โดยทางอัน ค่าที่ปอลลิสเตอร์ผู้เคยเป็นผู้ทราบดีความลับอันร้ายกาจ ของเขา ที่ ได้ ล้วง ลมมิคาญา

แผ่นหิน กระทำ การ ขวาง กรรม สกปรก สัตว์
ผู้หนึ่ง ซึ่งเจ้านายโทพิษชาคัพในกรุง
น้อยชกรเมธสองขบวนมา

อาศัย เหตุ ชลลิวณจัน คอณชัย ชัยสุริย
พลลลิสเตอร์ แลโรจน์ชุกซ่อนไว้ ในบ้านเป็น
อย่างก็ แม้จะทราบดีว่ากำลังค้นหา
อยุ่ก็ เพราะเกรงว่าความลับของคน
ระเขยชน

ในไม่ช้านักชลลิวณก็เสด็จให้โรจน์
หนีออกจาก ประเทศ อเมริกาโดยให้เสด็จ
เก่า ๆ หนึ่งลำรับพร้อมด้วยสินค้าเล็กน้อยแล
เงินสัก ๕ ปอนด์ สำแดงตนเป็นคนเร่ขาย
ของ เล็กกลอกไปสู่ประเทศชวาซิลโก โดย
สวัสดิภาพ

เหล่านัสนีลพิพในอเมริกา ต่าง ก็ พว
กนั้นกล่าวขวัญแสดงความพิศวง ที่เจ้านาย
ไม่สามารถกล่าวหา ร้องขอ ของ อัยยักโท
ทั้งสองนี้ แลเป็นเวลาหลายสัปดาห์ของ
อัยยักโท ทั้ง สอง โท ถูก นำ ลง ประภาศ
โชนนาในหนังสือพิมพ์เกือบทุก ๆ ฉบับ เพื่อ
ให้ราชวงศ์แลคือนาย บรรดาท่านเสียทั้งหลาย
ตำหนิพยายามโดยเต็มความสามารถ เพื่อ
หวังในเกียรติยศชื่อเสียงแก่โรจน์ เพราะ
ไม่มีใครทราบดีว่า เบาะแส ที่ ซ่อนเร้น ของ
อัยยักผู้ร้ายเลย

คราวหนึ่งพลลลิสเตอร์หวัทหวัทถูกรับ
โท เพราะเขาออกทะเลหนีไปในทางที่
กล้าเสี่ยงโชคซุ่มซ่อนอยู่ในพระนครน้อยชกร
เช่นนั้น คือวันหนึ่ง ขณะที่เขากำลังนอน
ทอดอารมณ์เร่อยู่ในห้องชั้นบน ชลลิวณ
ชายเฒ่าของบ้านโก วังหน้าตน เข้ามา บอกว่า
ตำรวจกำลังตรวจเข้ามาในบ้านให้รีบซ่อนตัว
เร็ว ๆ แลเป็นความจริง เพราะในขณะ

ชลลิวณ กำลังบอกข่าวอยู่นั้น ตำรวจ
ทั้งซึกได้มาออกค้นอยู่ในห้องรับแขกแล้ว แต่
เป็นโชคของเขาอย่าง ๑ ที่ตำรวจหาได้
ทราบดีว่า ระวัง ลักเล็ก เคียดว่า อัย
ยักโทหนีคณนั้นได้ซ่อนตัวอยู่ในบ้าน การ
ที่เขาเข้ามาดูก็ไม่ทันก่อน นอกหากจะปรากฏ
แก่เจ้านายว่า เขาของบ้านเป็นสิ่งที่ไม่น่า
ไว้ใจ โดยมีชื่อเสียงตกอยู่ในสภาวะขบถแล้ว
แล้ว ก็พากันเกล้ามุ่มาค้นเพื่อให้หมดสงสัย
เท่านั้นเอง

เพราะคนเฒ่าเฒ่าโอกาสให้ชลลิวณ ซึ่ง
ในคืนนั้นแสงคนเหมือน กับ ว่าไม่ ทราบดี เรื่อง
ราวอะไร เกิดลงมาจากห้องชั้นบนโดย
แสง กิริยา ว่าคิวิจิกในการที่ ตำรวจจะลาย
ละล้งรุกรานเข้ามาในบ้านของเช่นนั้น ข้า
ทำเป็นซึกใจไว้ได้ เลี้ยง ถึง ความ ประสงค์
ประกอบกับการก่อว่าคดีชานอย่าง ชานใหญ่

ในการที่เขาถูกสังสัยเช่นนั้น ทั้งนักเพื่อ
 ด้วงเวลาเขกโง่กาให้สหายของเขาได้คลอก
 ลงไป ซ่อน ตัวใน ห้อย ใต้ ถุนตก ก่อน เวลา ที่
 คำวจะลงมือคน แล้เป็นการสมประสงค์
 เพราะขณะที่ทาน หัวหนานักสย กำลัง อธิบาย
 อยู่เน่น ปอลลิสเตอร์ได้ลง ไปซ่อนตัวอยู่ใน
 ห้อย ใต้ถุนเสร็จแล้ว

ส่วนซิลลิแวน เมื่อเห็นว่า ควร แก่ เวลา
 แล้ว ก็ยอมให้คำรวเคนตามประสงค์ ห้อย
 ทุก ๆ ห้อยก็ถูกสำรวจไม่มีเหลือหลอ แต่
 ไม่ปรากฏว่าได้พบปะนัก โทษ สำคัญ นั้นเลย
 แลเมื่อเป็นทพอใจแล้ว ท่านหัวหน้า
 ชักชวนลูกน้องลงไปค้นห้อยใต้ถุนตกอีกพัก
 หนึ่งค้นเขาได้ช่วยกันตรวจถึง เหล่า เหล่าเสีย
 ทุก ๆ ใบก็ด้วยความพิถีพิถันระที่ จนถึงใบ
 ที่สุกปรากฏว่าเหล่ายังเต็มดังอยู่ ฉะนั้นเป็น
 แต่พากันเขาะ ๆ ากเพื่อให้เห็นใจว่ามีเหล้าอยู่
 เท่านั้น ต่อจากนั้นก็เขาะกระแทกตาม
 ฝาผนังแลพื้นทั่วทุกแห่ง เพื่อหาทางลัด
 เส่วแล้วก็พากันกลับ แต่ทว่ายังมีทษซาก
 เสียมีเท่าไรของท่านสยแลลูกน้อง ชายผู้ร้าย
 สำคัญก็ไล่ห้อยออกจาก ใต้ เหล้าใบที่สุก ซึ่ง
 มีเหล้าบรรจุอยู่เน่นเอง ร่างของเขาเบยงโงก
 คล้ายสุนัขชกกัน ปรากฏการณ์ที่เขาได้
 กระทำนั้นลอกพนมมือเท่านั้นที่โง่อย่างหุกหุก

นัก คอได้ กำลัง ไปใน ใต้ เหล้าซึ่ง มี เหล้า
 เหลืออยู่ตามส่วนพร้อมไปเสียส่วน ๑ แลใน
 ขณะที่เขาได้ เขาะกระแทกถึง โย่น หัวของเขาได้
 รมมิกลงไปในเหล้าจึงทำให้ก เหมือนมีเหล้า
 วนเต็มถึง ความจริงเหล้าเบยชุนกินเป็น
 ของโปรดของอ้ายเสียดคนนั้นมาก แต่กระนั้น
 ก็ทำให้เขา รู้สึก ว่าการ ทำอยู่ ใน เหล้า นั้นไม่
 เป็นของน่าสนุกเลย ทั้งทรงเห็นว่า การที่
 จะ ชื่น ฝ่า อัน ทราย ซ่อน ตัว อยู่ ใน พระ นคร
 นวยอวก์เช่นนั้น ออกจะเป็นภัยมาก เพราะ
 ฉะนั้นหลังจากพฤติการณ์ ๑ สัปดาห์ ปอล
 ลิสเตอร์ ก็ ได้คลอกออกจาก อเมริกา เข้าสู่
 แวนแคว้น แคน เมกซิโก ได้ โดย สวัสดิภาพ
 พร้อม ด้วย จำนวน เงิน ซึ่ง ได้ ชุมหม เขา จาก
 ซิลลิแวนเป็นค่าชียักปาก แล้วยังหยาบสาธุ
 ไปเช่นเดียวกับนายโรลัน โทษเวาไม่ได้
 ทรายข่าวคราวอีกเลย

ต่อไปนี้ข้าพเจ้า จะได้บรรยายถึงการหลบ
 หนี ของ นักโทษ ใน ประเทศ อังกฤษ บาง คน
 เพื่อยกขานเทียบเคียงกับการหนี ของ นักโทษ
 อเมริกันดังกล่าแล้ว นักโทษผู้หนึ่งมีนามว่า
 เจมสลินชิสอน ได้หนีออกจากคุกมาด้วยชื่อโร
 เมอ ค.ศ. ๑๙๐๒ ครั้งกระนั้นได้มีการค้น
 เค้นเลาะลือในเชิงผมอแล ไหวพริบ ของ อ้าย
 นักโทษผู้หนึ่งอยู่ยักหน่ง . ความจริงถ้าเขา

เป็นผู้มีคุณสมบัติทั้งข้างที่เล่าแล้ว แล้ว ก็ควร
 นิยว่าเขาเป็นคนสำคัญอยู่ แต่ก็ยังไม่ควร
 เรียกว่าเป็นคนกล้าหาญ เพราะพฤติการณ์
 ที่เขากระทำลง จนเป็นเหตุให้ต้องถูกลง
 โทษจำคุกถึง ๒๐ ปีนั้น นิยว่าเป็นการกระทำ
 อย่างฉลาดที่เกี่ยว คือว่าเขาผู้เป็นบรุษอันมี
 กำลังกายสมบูรณ์ แต่มีโทษระงับแก่กล้า
 จนไม่สามารถจะวิ่งไต่ ไต่ วิ่งวาทภัยสภาพ
 สดวีนคน ในเวลาเกินหมายศาลและแม้จะไต่
 ทำร้ายร่างกายให้หลอนอย่างสาหัสแล้วก็ยัง
 ไม่พอใจ ข้ายกตัวโยนเข้าไปในยานซึ่งไฟ
 กำลังไหม้อยู่ รุ่งโรจน์โดย เขาเอง เป็นผู้วาง
 เพลิงนั้นด้วย

อย่างไรก็ตามการหลบหนีของลินซ์ซอน ซึ่ง
 ข้ายกเล่า กำลังบรรยายอยู่นี้ ไม่ใช่ เป็น คราว
 แรก เขาได้เคยหนีไปครั้งหนึ่งแล้ว แต่
 การที่เขาถูกส่งตัวเข้าคุกอีกนั้น ก็ทำไว้
 เป็น เพราะ ความ สามารถ ของ เจ้า นำ ที่ แท้
 ที่เกี่ยวข้องไม่ เป็นเพราะเขาเองยอมให้เพื่อน
 กินสินขลุคำรวเรเสีย ๓๐๐ ปอนด์ เป็นรางวัลใน
 การจับตัวส่งต่างหาก เนื่องจากข้อนี้แหละ
 จึงกระทำให้นานที่เพิ่มพูนความ ระมัดระวัง ยิ่ง
 ขึ้น และงานที่จะเอาตัวเขาไปขังไว้ ในที่
 อันมั่นคง เพื่อตักโอกาส ให้ มี ทาง หลบหนี
 ได้ต่อไป เพราะฉะนั้นเมื่อศาลได้ พิจารณา

พิพากษาเสร็จแล้ว ก็ถูกย้ายไปอยู่คุกมารี
 ขอไร ซึ่งเป็นที่ขังนักโทษใน สมัย นั้น ว่า มันคง
 แลแข็งแรงที่สุด ในไอริชแลนด์ แต่ด้วย
 เหตุที่เจ้าหน้าที่มีความริษยาจะตักโอกาสให้
 เขาหลบหนีจนกล่าวแล้ว จึงมิได้รอให้การ
 ก่อสร้างคุกอันสำเร็จบริบูรณ์เสียก่อน ซึ่ง
 นิยว่าเป็นข้อบกพร่องที่เขตโอกาสให้นักโทษ
 สำคัญหนีไปได้ โดยสะดวก

ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า คุกมารีขอไร
 เป็นสถานที่ที่นิยมกันว่ามันคงแข็งแรง ยิ่ง
 กว่านั้นได้สร้างขึ้นทันสมัยด้วย บรรดา
 เครื่องภาชนะใช้สอย และอิฐกรก ได้แก่ ไซ
 สร้างสรรพประทีปที่ขมกว่าเท่าที่นั้น วัตถุ
 บางอย่างแต่เดิมเคย สำเร็จได้ด้วย กำลังคน
 ก็เปลี่ยนใช้เครื่องกลไกแทน เช่นประตูกัง
 ซังลินซ์ซอนเป็นตัวอย่าง เมื่อขังแล้วก็ไม่
 ต้องมีใครมาใส่กุญแจ เพราะกุญแจกล
 จะลั่นออกเองในเวลาที่ถูกปิด ส่วนการที่
 ระทรายได้ว่ากุญแจลั่นหรือเปล่านั้น จะมี
 เครื่องหมายเป็นลักษณะทุก ขาว เล็ก ๆ โผล่
 ปรากฏโดยชัดเจนทุกกุญแจประตู ซึ่งจะแล
 เห็นได้ก็ ๆ จากภายนอก แต่ถ้านักโทษ
 กลไม่ ลั่นแล้ว จักขวน จะไม่โผล่ขึ้นให้เห็น
 เลย เพราะฉะนั้นตามธรรมดาผู้คุมทั้งหลาย
 เมื่อต้องการจะบอกทนายว่าประตูห้องซึ่งได้ลั่น

กณญ์ไทยเรียบร้อยหรือเปล่า ก็เป็นแต่
 เทียมมองจากชาวต่างประเทศเท่านั้น เป็นพอ
 ลินซ็อนเคย เป็น อาจารย์ โรงเรียน มา
 ค้วยแล้ว ทั้งมีความฉลาดเฉลียวแลกรูป
 ค้วยปฏิภาณอันว่องไว ฉะนั้นในวันแรกที่
 เขามาถึงคุกมาร้อยไร จึงเห็นคุกทันทว่า
 คำนแห่งความอิศระภาพนั้นอยู่ที่ทุกชาวเล็กที่
 คุกกณญ์แจล อันคึก อยู่กับ ประตู หอ นั้นเอง
 เขาจึง ชำ เลือง ต ค้วย ความ พินิจ พิเคราะห์
 แลตรองหาอบาย เพื่อทำลาย อุปสรรค ซ่อน อยู่
 ทุกขณะจิต จนกระทั่งวันหนึ่งเป็นวันทักขณ
 อนุสาสนาจารย์เข้าไปเทศน์โปรดในคุก จึง
 เป็นโอกาสให้เขาร้อง ขอ ยืม หนังสือ เล่ม ๑
 จากห้องสมุดในคุก ได้ยืมประสงค์ ไม่มี
 ใครระลวงรู้หรือทนสงสัยว่า การที่เขาร้อง
 ขอ ยืม หนังสือ เล่ม ๑ ก็โดยทมิฬเป็นหนังสือ
 ชนิดที่พิมพ์แผ่นซ้อนหน้ากระดาษกว้าง แล
 สิ่ง ที่ เขา ประสงค์ เพื่อ ยัง ความ อับราฮาย ให้
 ยังเกิดแก่ เจ้าน้ำที่ เป็น ค่าย ท้อง นั้น ก็คือ
 กระดาษขาวเล็ก ๆ ๑ แผ่นเท่านั้น

ต่อไปนี้คือการวินิจฉัยของเขาที่เป็น รูป ชัน
 เรียบร้อยแล้ว วันนั้นก่อนจะถึงเวลากักโทษ
 เขานอน ลินซ็อนก็ร้องทุกข์ขอพบกษัตริย์
 พิศึกัก เพื่อขอรับประโยชน์อย่างอื่นหา
 ลารมีได้ แลเมื่อได้ถูกปฏิเสธเสียสิ้นแล้ว

ก็ถูกนำเพอกลยเข้าห้องขังตามเดิม ขณะ
 เขาแกล้งทำเป็นโกรธแค้นมากในการที่ไม่ได้
 รับอนุมัติตามประสงค์ ฉะนั้นพอไปถึงห้อง
 จึงแกล้งขบกัดประตูโดยแรง แลโดยเหตุกล
 กณญ์แจลได้ถูกเขาค่อยเกลี้ยก่อนแล้ว จึงหาได้
 ล้นในเวลาประคับคั่งไม่ แลถ้าตามธรรมดา
 แล้วก็ชาวเล็ก ๆ นั้นจะไม่ใส่ใจขึ้นเลย แต่
 ค้วย เหตุ ที่ ชาย นัก ไทย มี อบาย เลียง หลีก
 อุปสรรคอันนี้ ได้ โดยเขา กระดาษ ขาวกลม ๆ
 ซึ่งได้ คัด ออก จาก หนังสือ ซงขอมมาเมื่อ
 ก่อนเข้า สอดเข้าไปแทนที่ทุกชาวเล็ก ๆ นั้น
 เสียแล้ว เหล่าผู้คุมทั้งหลายจึงหาทราบไม่ว่า
 คุกชาวซึ่งคนเห็นอยู่ในคุกนั้นเป็น คุกเครื่อง
 หมายเก้ เขาใจเสียว่าประตูนั้นกณญ์แจล
 คงได้ล้นโดยเรียบร้อยเช่นเคยแล้ว

เพราะฉะนั้นในคืนจึง เป็นที่ เห็นได้ ว่า ไม่
 มีสิ่งใดมาขัดขวางมิให้อายนักโทษสำคัญลอบ
 ชาญออกจาก หอ ได้ อย่าง สบายใจ แล้ว แล
 เมื่อท่าน หวัง หนี ผู้ คุม ได้ เค้น ทวาร หอ ซึง
 นักโทษคามที่ เคย กระทำมา เป็นนินันเสื่อ
 แล้ว ความเจียบสังคินยามว่าทักกาลก็
 ได้แฉ่สว่างไปจนตลอดขบวิเวกทุก ส่วนอ้าย
 ขาจารย์เก่าเมื่อเห็นปลอญผู้คน ก็ค่อย ๆ
 ย่องออกจากห้องด้วยความระมัดระวังลัดเลาะ
 ไปตามเฉลียง บ้ายบน ชันสูง หลังกาไทย มีได้

รับความลำบากแต่อย่างใดเลย เนื่องจากการ
ก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จบริบูรณ์ แล้วเขา
ก็ย้ายที่นอนลงมาสู่พื้นดิน แลอาศัยไม
กระดาน ซึ่งเหล่านักงาน ทั้งไว้ เกล็ดอนกลา
พาค้ำขาเท้าแพงอันมีที่มาไปสู่โลกแห่งความ
อิศระภาพได้ โดยสวัสดิภาพ

ท่านคงจะเห็นแล้วว่า มรรคเทสนันนำ
ไปสู่ความสำเร็จของ อัยยักโทษผู้ นักก่อสร้าง
ชาวเล็ก ๆ ในประเทศท้องซึ่งเขานั่นเอง อนึ่ง
ถ้าจะรัก ถึง ประวัติศาตร์ แห่งการ หลงหนี
ของนักโทษทั่วไปแล้ว ก็ไม่มัวร้ายใดเลย
ที่จะได้ โอกาศมีเวลา หลงหนีโดย ผู้คุมไม่รู้
เป็นเวลาถึง ๘ ชั่วโมงึกาเช่นลินช็อนนั้น แล
เมื่อลินช็อนได้พ้นจากขุมกรงนั้นแล้ว ช้อ
แรกเขาได้ไปหาภรรยาเขาก่อน ครั้นได้
ช่วยประทานอาหาร พร้อมด้วยเสื้อผ้าเงิน
ค่าเดินทางเพื่อไปสู่ แวนแคว้น แคน อเมริกา
แล้ว ก็เริ่มออกเดินทางที่เคียว ดังได้กล่าว
แล้วว่า เขา เป็นผู้ มี เขาชนะ อันเหยียบแหลม
จึงแลเห็นการล่องหนว่า ตามบรรดาท่าเรือ
โอริซซึ่งระไปยังอเมริกา นั้น คงมีตำรวจ
คอยลาดตระเวนตรวจตราอยู่เป็นแน่แท้ เหตุ
นี้เขา จึง เดินทางไป สู่ พระนครลอนดอนก่อน
จากนั้นเขาได้ ช้อ ตัวเรือโดยสารไปสู่ นวยอรัค
โดยสวัสดิภาพ ครั้งแรกเมื่อไปถึงอเมริกา

ก็ยังต้องระวังตัวอยู่เสมอ แต่แม้ว่าท่านลี้
จะได้ ลี้ภัยค้นหา ทั้งรัฐบาลอังกฤษก็ได้ร้อง
ขอให้รัฐบาลอเมริกาจับตัวส่งกลับ ปรากฏผล
เพราะไม่มีร่องรอยอะไร เรื่องก็เป็นอันยุติ
ยักนั้นลินช็อนได้ก่อร่างสร้างตัวเป็นหลักฐาน
แล้ว มีผู้กล่าวกันว่าลินช็อนได้เคยกลับ
เข้ามาเยี่ยมเกาะอังกฤษ แต่เป็นเพียงคำ
เล่าลือซึ่งไม่ น่าเชื่อว่า เขาจะยอม ตนเอามือ
มาชุกหีบ เพื่อดูโทษอีกครั้งหนึ่งเป็นแน่
บอชปลิน นักโทษชาวฝรั่งเศสซึ่งมหา
ชนรู้จักอยู่อย่างแพร่หลายก็อีกผู้ ๑ แต่หา
มีปฏิภาณหรือความฉลาดเฉลียวเช่นลินช็อน
ไม่ ส่วนกระบวนหลบหนีออกจากคุกนั้นนับ
ว่าเขาเป็นเอกที่ผู้ ๑ นับเป็นจำนวนถึง ๒๐
ครั้งที่เขาได้ เล็ดลอด ออก คุก ได้ สำเร็จ
แต่ในไม่ช้าก็ถูกจับได้เสมอไป ข้าพเจ้า
อยากจะชมนาม เขา ว่า อัยยัก โชมเชอ มาก
กว่าอื่น เพราะแทนที่เขาจะรีบฉวยโอกาศ
ถ้าความมีชัยไว้ ในเมื่อเมื่อโชค อำนวยให้ ช้อ
เขากลับปล่อยให้หลุดมือไปเสียสิ้น เป็น
การสุกวิสัยที่ระบวรยาดัง แผน อุปนาย ทุก ๆ
คราว ที่เขาเล่นคลุกคตาผู้คุมของเขา
อย่างไว้กั ช้อเสียหายของปลินนั้นนักก็
ทุก ๆ คราวที่เขาถูกจับได้ เขามักจะออก
กับท่านลี้ผู้ขึ้นหน้า ถ้าแม้ว่าหลุดไปก็

เมื่อไรแล้ว เขาก็ไปเยี่ยมเยือนท่านผู้นั้น
ก่อนคนอื่นหมก แลยังกว่านั้นเขารักยา
วาจาซื่ออย่างกวดขันด้วยคงจะเห็นข้อไป
ความจริง ท่านเสียเอง ก็เหมือน จระลิม
คำมั่นสัญญาเสียก็เกือบ หนึ่งวันหนึ่ง
จึงรู้สึก ว่าบ้านของตน ถูกคักข้อมมีผู้ละลาย
ละลายเข้ามา แต่เมื่อใดครั้นจนทั่วแล้ว
ก็ปรากฏว่าอันใด รัยประทานอาหาร มี
กระถางเงินแผ่นหนึ่ง ลงนามนายปลินเป็น
ผู้รับ สำหรับ จำนวน เงิน ที่เขาได้ส่งไปฝาก
กองเท่า
บันทึกท่านเสียใจลึก คำมั่นสัญญาขึ้นมา
ได้ แลรับจดหมายถึงท่านพักคักของทนาย
รายละเอียดยกการหนี ของ นายปลิน เพื่อ
ประกอบการณ์หาข้อไป ไม่ช้าเขาก็ไรรย
คำชี้แจงว่า ปลินได้ขอลูกยายชกช่วย
เมื่อ ถูก ส่งไป อยู่กองพยาบาลแล้วคืนวัน
นักโทษปลินได้ปล่อยชะโหมบ เสือล่า ของ หมอ
ได้ ๑ ชุด แลก็แปลงตัวเกินออกไปสู่
ความอิสระภาพอย่างผ่องแผ้ว โดยคนยาม
มิได้มีความระแวงสงสัยเลย เพราะเขาไ
เสียว่าเป็นผู้ช่วยท่านพักคักแห่งคักนั้น
การหนี ครั้น นับว่าเป็น ครั้ง สดกหายใน
ชีวิตของเขา เพราะเมื่อเจ้านักโทษตัวเขา
ได้แล้วก็ ถูกส่งไป อยู่คุก อันแน่นหนาถาวร

หมกโอกาสที่จะหนีได้อีกต่อไป ผลที่สุดก็
คายด้วยอาการอันน่าสรวล อยู่ในคุก นั้นเอง
เขื่อนสันเขื่อนประวัติกแห่งนักโทษผู้ปลาค ผู้
ซึ่งทำให้การวิ่งในกรงขังวิธอันยากนั้น หัน
ไม่ถ้วน แลกระทำให้บรรดาหนังสือพิมพ์
ทั้งหลายกล่าวขวัญอย่างชู้ชานัน แต่เพียง
นเอง

แม้ว่า เรื่อง รว ของ นายปลิน จักชวนให้
ท่านไรรยความขมเหงียังแล้ว เรื่องของ
นายเนคโร เกอร์ ซึ่ง ข้างเก่า จัก ไรรยบาย
ต่อไป ก็คงจะไม่ปราศจากผลที่เกี่ยวกระมัง
นายเนคโร เกอร์แห่งคักที่นั้น เป็นชาว
พระนครลอนดอนชั้นสามัญ แลควรจะกล่าว
ว่าการที่เขาถูกส่งเข้าไปเสวยคราว ในออสเตรเลีย
เคโรเลียมักกำหนดถึง ๗ ปีนั้น เป็นการอุปยัค
เหตุระเหมาว่า เพราะการที่เขาต้องรัย
โทษนั้นมิใช่ว่า เช่นผู้ มีน้ำใจให้เหยียด โท
กะมิพหินชาติก็หามีได้ หากแต่ว่า ได้เกิด
ทะเลาะวิวาทในเรื่องแบ่งหวานใจกับ เพื่อนผู้
ค่างหาก ซึ่งในที่สุดเนคโรได้ส่งมีคส่งไป
ร่างแห่งคู่แข่งขันของเขา อันเป็นเหตุให้
ศาลพิพากษาจำคุกถึงกล่าวแล้ว
ความมีอิสราก็ ประกอบด้วยการเช่น
คนหัวข้อนานอนสอนง่าย เมื่อมีประจำ
อยู่ในสันดานของผู้ใดแล้ว ผู้นั้นก็ย่อม

สามารถออกถึงคุกเอาความเมตตาปราณีได้จากบุคคลทั่วไปเมื่อได้ยกทาสมาคม กันเข้าเนตัก เป็นบุคคลหนึ่งซึ่ง ประกอบ ด้วย คุณสมบัติเช่นนั้น เหตุฉะนั้นเมื่อเข้าไปอยู่ในคุกไม่ช้านานนัก เขาก็ได้รับความเมตตาปราณีจากบุคคลทั่วไปในคุกนั้น วัน ๓ ท่าน พักก็ถูกต้องการเกณฑ์คุกหน้าต่าง และด้วยคุณความดีของเขาก็กว้างแล้ว เขาจึงถูกเลือกให้ไปทำงานในน้ำที่อันเข้าน เขาได้แสดงความสามารถให้ปรากฏว่า เป็นผู้ที่เหมาะในน้ำนั้นอย่างยิ่ง มีหน้าข้าทำได้ดีกว่าทุก ๆ คนซึ่งเคยเข้ามาแล้วนั้นด้วย เขาทำงานด้วยความขยันขันแข็งแถมออกทุน ทั้งมีใจสังเกตการหลีกเลียงพักผ่อน เพื่อหาความสุขในเมื่อมีโอกาสจะพึงทำได้โดยนั้น ก็เป็นเหตุหนึ่ง ซึ่ง ทำให้ผู้คุมทั้งหลายหมดความระแวงสงสัยว่าเขาจะคิดหลบหนี จนกระทั่ง เมื่อ วัน ๓ คนคุม ทั้งหลายได้ลุกขึ้นกระทำความเควระพุกบุคคลผู้ ๓ ซึ่งออกไปนอกคุกโดยเข้าใจว่า เป็น ภรรยา ของ ท่าน พักก็ถูกนั้น แต่แล้วเขาเหล่านั้นก็รู้สึกช้ำแลสงจากโรมากเมื่อความปรากฏขึ้นภายหลังว่า บุคคลซึ่งเขาพากันแสดงความเควระพุนั้น เขาใช้ภรรยาท่านพักก็ถูกไม่ กลายเป็นพ่อเนโทโรเกอร์นักโทษอันเรียบร้อยนั่นเอง

แผนวิธีการของเขานั้นง่าย ๆ แต่ได้ดำเนินไปโดยแนบเนียนก็ คือว่าทุก ๆ คราวที่เขาไปทำการเช็ดคุก หน้าต่างนั้น ถ้ามีโอกาสแล้วเป็นห้อง ลอย จะมอย เกรือง แต่งตัวของมิสซิสโพรสร์รยาของ พักก็ถูกใช้ชักชวนไว้ทาวลิสต์สองสี่เสมอไป แลลวกพอที่จะไม่นำสิ่ง ของ เหล่านั้น คิดตัวไป ด้วยเลย เพราะรู้ยู่ว่าความซื่อซึ้งของเขาจะต้องถูกคนวันละสองครั้งเสมอ ซึ่งจะลอบส่ายตาคนยามไปนั้นเป็นไม่มี ทั้งเจ้าหน้าที่ปฏิบัติกิจการคาม ซื่อซึ้งกัน อย่าง เข้มงวดด้วย แต่เมื่อเห็นว่าได้ระสมสิ่งเหล่านี้ไว้พอแก่ความต้องการแล้ว เมื่อวัน ๓ เขาก็จำแลงตนเป็นมิสซิสโพรสร์รยาท่าน พักก็ถูก พร้อมกับด้วยฉ้อฉลมหันต์หนายัก ออกไปหากุ๊กได้ โดยสวัสดิภาพแลไม่ ถูกจับได้อีกเลย

ต่อจากวาระทั้งหลายนี้ เมื่อผู้ที่เคยเป็นเพื่อนนักโทษด้วยกันไปพบเขาเข้า ก็ปรากฏว่า เขาได้ตั้งหลักฐานเป็นชาวนามิอันเรกินแล้ว ชักกลายเป็นพ่อย่านมิสลูกหลานแน่นเรือนด้วย เป็นเควระหกลอย่าง ๓ ทวดอันชั่วร้ายในกาลก่อนไม่ได้ผ่าน มาเยี่ยม ภรรยาเขาอีกเลย ฉะนั้นสาวรบแห่งคุกในออสเตรเลียก็ไม่ปรากฏว่ามี นามเนโทโรเกอร์ เข้าไป

คลุกกลัวยู่อีกต่อไป

ข้าพเจ้าได้ยิน เขากล่าวกันว่า ไม่มี
นักโทษคนใดที่สามารถหนีจากคุกคาร์ทมัว
ไป สู่ความ อิศระภาพได้ สำเร็จ สัก คน ทีเดียว
แต่ข้าพเจ้าขอเขียนว่า ความจริงไม่จริงเลย

เพราะนายชาวเวสเคอร์รอมชไมย ซึ่งถูก
ศาลตัดสินจำคุกถึง ๑๔ ปี ก็เปิดหนีไปจาก
คุกอันมีชื่อเสียงแห่งมณฑลควอนไซร์ โทย
ไม่มีขังลงก่อนครบกำหนดโทษถึง ๖ เดือน

แต่ถ้าจะยก การ หนี ของ เวสเคอร์รอน
เทียบ กับ ชอว์ ปอนลิสเคอร์ หรือ ลินซ์ซอน
แล้ว ข้าพเจ้า สัมผัส จะกล่าวว่า เวสเคอร์
ควรจะได้รับ ความ ชื่นชม เยี่ยม มากกว่า คน ทั้ง สอง
นั้น เพราะว่าเขาต้องเผชิญหน้ากับ
ความลำบากยิ่ง ในการที่จะหนีออก
จากคุกอันมหาชนเลื่องลือกันว่าไม่มี นักโทษ
คนใดหนีรอดไปได้เลย ส่วน อุบาย ที่เขา
ทำนั้นไปนั้นก็แยบคายทีเดียว

สาเหตุอันกระทำให้ เวสเคอร์ กระโดด
วันอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก คึกคักทาง หนึ่งนั้น
มิใช่ว่าเขาไม่แกล้งแต่จะได้รับความ อิศระ
ภาพอย่างเกินพอ ยิ่งกว่านั้นเขายังต้องการเงิน
เพื่อซื้อ กรรมสิทธิ์ แห่งทรัพย์สินอัน มีจำนวนไม่
น้อย โทยเขาเป็นสมาชิกของไว้นันอีกโลก
หนึ่งด้วย เรื่องนี้เจ้าหน้าที่สถอกแลนคัวร์

ก็ทราบ แต่ก็ไม่มีความสามารถที่จะเสาะ
หาทรัพย์สินได้ และเชื่อว่าเวสเคอร์ได้
ซุกซ่อนทรัพย์สินไว้ในแห่งใดแห่ง ๑ ในพระนคร
ลอนดอนราว ๘๐๐ ปอนด์

เมื่อเขาถูกส่งไปอยู่คุกคาร์ทมัว ในเวลา
แรก ๆ ได้ ถูกเจ้าหน้าที่มีกระวีอย่างกวดขัน
เพราะสมหพระนครบาลได้ มีคำสั่งพิเศษ แล
แจ้ง ข้าพเจ้า ได้ เคยพยายาม จะหลยหนีนั้น
ด้วย แต่การฉกฉวยโอกาสเพื่อเสลยหนี เพราะ
เขาไม่ได้แสดงกิริยาให้เห็นว่าอยากหนีหรือ
คิดหาโอกาสจะหนีเลย กลับตั้งหน้าทำงาน
ตามหน้าที่ด้วยความขยันขันแข็ง ฉะนั้นพอ
เวลาล่วงมาได้ ๒-๓ เดือน เหล่าผู้คุมซึ่งทั้ง
ตำรวจมีกระวีคอยจับไหวพริบ เขาอยู่ ทุกขณะ
จิตนั้น ต่างก็พากันเลือน ทมก ความ ระแวง
สงสัยเสียทีเดียว จนกระทั่งวันหนึ่ง เขา
ประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บที่ขา และถูกส่ง
ไปอยู่โรงพยาบาล

ข้อนี้ นับว่า เป็นแผน อุบาย คับ แรก ที่เขา
เตรียมการเพื่อย่นย่อเวลาอัน จะต้องอยู่ในคุก
คาร์ทมัวให้เร็วยิ่งเท่า เพราะนับแต่วาระ
นี้ไปเขามีได้ โฝสจนถึงการไต่สวนคนออกจาก
ระวางอุบายเพื่อการหนีเท่านั้น ประการทั้ง
เขาเป็น เจ้าบุญญา แยก เหลี่ยม แยกคม อยู่
ด้วย จึงทำให้รู้สึกว่าการที่จะหนีไปคนเดียว

นั้นค่อนข้างอันตรายมาก เพราะเจ้านาททั้ง
หมก คบ รวมกำลัง คึกคักตาม เขาคนเคียว
ซึ่งเป็นกรวยากนักที่ระลอกฝนไปได้ จึงเห็น
ว่าถ้าได้เพื่อนอีกสักสองคน มาเดินทาง ร่วม
กันแล้ว ก็จะทำให้เจ้านาทเกิดความกังวล
แยกกำลังกันออกคึกคักตาม ซึ่งจะทำให้เขา
เขาไปมาก ฉะนั้นในไม่ช้าเขาก็เกลี้ยกล่อม
บรรดากวีแลทอมสัน นักโทษ ช่วย ภัยกัน มา
เข้าสมาคมด้วย

ครั้นครั้นครั้นครั้น มีโอกาส หรือ กันอยู่
เสมอ แต่เวรสังเขตนั้นถูกอกไม่สู้คนเดิน
เพียงไหนก็ เพราะมีประสงค์แต่จะเอาชัย
เจ้าสองสหายเป็น เครื่อง กักขวาง เจ้านาท
เท่านั้น แต่ทว่าเขาสองคนพากันได้ คิ จึง
กระทำให้ ลูกน้องเขาเชื่อฟังอย่างเต็มที่ ก่อน
เวลาที่เขาได้ บอกอุบายลับว่า กระดานพน
ห้องนี้ไม่มีคนคงจางอะไร ทั้งภายในใต้ถุน
ก็มีสรรพวัตถุต่าง ๆ รวมทั้งบรรดาของอันมี
ประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับ พากันกำแพง อัน
มีที่มา ซึ่งถ้าปราศจากบรรดาแล้ว ก็ยากที่
จะข้ามไปสำเร็จได้ และถ้าได้ช่วยกันทำการ
กักพนห้องนี้สำเร็จแล้ว ความมีชัยก็จะ
มาสู่แน่นอน อุบายนั้นชื่อว่าแยบคายมาก
เพราะการระคึกคักหนีออกจากประตู โทษไม่ให้
คนยามเห็นนั้นย่อมไร้ผล คำที่โก มีคนยาม

ยืนประจำอยู่เป็นนิจสิน ส่วน หน้าต่าง หรือ
ที่ สูงละ ล้อ เหลือบ ความ สามารถ จะ ยืน ย้าย
ออกได้

วัน ๑ เป็นเวลาที่ครั้นครั้นกำลังรับประทาน
อาหารอยู่ ส่วนคนยาม ก็คงยืนประจำ นานที่
เช่นเคย เขามีได้ เคยรำพึงเมื่ ฝนน้อยหนึ่ง
ว่า นักโทษซึ่งอยู่ในความอารักขาของเราจะ
ปลุกนา การไปโดย มิให้เขา ู้เห็น ได้ โดย
แต่คว้นหลังจากเวลาที่เขาไปเดินลาดตระเวน
กลับ ไป กลับมา ที่เฉลี่ยห้อง เพียง ๒๐ นาที
เท่านั้น ซี่ เมื่อ มามองดู ที่ห้องนักโทษ ก็
ปรากฏว่า มี แต่ ห้องเปล่า ส่วน คนใด
อันครั้นเป็นอากาศสดไปเสียสิ้นแล้ว เขา
รู้ สักงวงวยแทบไม่ เซ็น นัยตาตนเอง ทั้ง
ปลุกใจ เป็น อันมาก นักโทษทั้ง ๓ ได้ สูญ
หายไปโดยอาเกาะเช่นนี้ เพราะเขาไม่ได้ ละ
สายตาไปจากนักโทษเลย ยกเสียแต่ใน
ขณะกำลังไป เดินอยู่ใน เฉลียง ห้อง เมื่อ สัก
ครู่เท่านั้น

เขาวิ่งเข้าไปค้นในบริเวณ ห้อง แด ครัว
ร่องรอยตามหน้าต่าง แต่ก็พบว่าจางผล แล้ว
จึงเขานกหวีดเกิดเหตุขึ้น ทันทีนั้นคนยาม
ทั้งครึ่งโหลก็วิ่งหวนคืนเข้ามาใต้ถุนเหตุผล
แต่เมื่อได้ ช่วยกันตรวจหาร่องรอยในบริเวณ
ห้องนั้นอย่างซุ่มก่ซุ่มดูแล้ว ก็ปรากฏ

ว่า การทาน ฟัน ซึ่งอยู่ใต้โต๊ะ รับประทานอาหารมีรอยถูกงัดเขี่ยออก แต่ได้ขบไว้โดยสนิท

เป็นความจริง ตรีมิตร ได้ใช้ประโยชน์นี้เอง ไปสู่ห้องใต้ ถนแลกสุไปออก ขวี่เวณสนาม ลูก แล้วใช้ขบโรค พากำแพง หนีไป แลในขณะนั้นคนยามกำลังขบข่าวการหนีของนักโทษอย่างซึ้งแน่นั้น สามสหายได้หลุกออกมาสู่โลกแห่ง ความ อิศระ ภาพ พร้อมมูลแล้ว

จะอย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ได้ดำเนินไปตาม แผนอุบาย ของเวสต์เคอร์ ทกะไว้ ทั้งสิ้น กล่าวคือต่อมาอีกสองสามวัน บรรดาวิคแลกอมสันก็ถูกจับได้ เนื่องจากความเชื่อของตนเอง ส่วนนายกเคระที่ยังคงอยู่ทั้งนี้ ไปได้ตลอดครึ่ง ตามข่าวว่าเขาได้ไปทักขานชาวนาฬี ๑ เมื่อได้ รับประทานอาหารและเสวยแล้ว ก็แปลงตัวท่องเที่ยวไปยังจังหวัดพลเมาท์ แต่เมื่อทราบข่าวที่เมืองนั้น มีรูปเขาถูกนำขึ้นประกาศให้สันทนแก่ผู้จับ ตั้ง ๑๐๐ ปอนด์ เช่นนั้นเขาก็ไว้หนวกเขวาร่วมร่วมหลีกหนีไปยังจังหวัดเลเซสเตอร์ ที่จังหวัดนั้นเขาได้ รับจ้าง ทำงาน เขย่ง กรรมกรผู้ ๑ แลต่อจากนั้นเลยไปยังจังหวัดกลาสโกว์ รับจ้าง ทำงาน อยู่ ที่นั่น เป็นเวลา หลาย เดือน

ส่วนตำรวจแม้ จะหวังอยู่ ว่า เวสต์เคอร์ คงจะทำความผิดซ้ำอีก แลเป็นหนทางอันจะนำตัวเขา มาสู่เงื้อมมือ ตำรวจในไม่ช้า ก็ก แต่เวสต์เคอร์ ได้ทำลาย ความ หวังนี้ เสียสิ้น จนกระทั่งนับเป็นเวลา ๒๐ ปีแล้วจึงปรากฏว่า เขาได้ โผล่ หนัด มาทำการ คิคค่อ ถัยสาธารณชนโดยเขี่ยเหล็กหนกหนึ่ง ในฐานะเป็นผู้ มีอาชีพทางนายหน้า ขายหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ แลในบรรดา เจ้า จำนำ ของ เขานั้น ปรากฏว่ามีทั้งเจ้านายที่ตำรวจ แล ท่าน นักสืบ เป็นอันมาก แลยิ่งกว่านั้นร้านของเขาได้ตั้งอยู่ตรงกันข้ามกับสถานีตำรวจเสียด้วย การหนีของนายเจอนแอสัน นักโทษในเรือนจำสเตอร์เชอร์ แห่งมณฑลแมนเชสเตอร์ เมื่อ ๕๐ ปีล่วงมาแล้ว ได้เปลี่ยนแปลงฐานะแห่งความผิดในฐานะลูกโทษของเขาให้กลายเป็นถูกปล่อยไปได้ แลยิ่งกว่านั้นเขาได้ทำให้มหาชนคนตกใจในการหนีของเขาอยู่เป็นเวลาถึง ๑ เดือน ขึ้นแรกแอสัน มีอาชีพ เป็น ช่าง ยัดคร่ำแป้นต่าง ๆ วัน ๑ ได้ไปทำการยัดคร่ำแป้นนำที่ร้านแห่ง ๑ แลตัวก็เป็นคนมีเฉลียวเฉลียว เขาถึงขอเล็ดหนีจากว้านนั้นด้วย ฉะนั้นจึงถูกศาลพิพากษาจำคุกเสีย ๑ เดือนเป็นการคัก สันดานแลถูกส่งให้มาอยู่ในเรือนจำสเตอร์เชอร์

เว อันที่จริงเขาไม่น่าจะคิดเห็นเลย แต่ความ
เห็นของบุคคลย่อมไม่ตรงกันเสมอ ฉะนั้นใน
เย็นวัน ๑ ขณะที่กำลังทำการซ่อมแซมอยู่ภายใน
ห้องโถง เคียงๆกันนั้น เขาได้ทำร้ายผู้คุม
ซึ่งควบคุมเขาโดยใช้ก้อนเป็นอาวุธที่หยาบกระ
แฉกๆนั้นไป

ในเวลานั้นเหตุการณ์ได้ดำเนินคล้ายๆกับ
ละครที่กำลังแสดงอยู่บนเวทีเพราะ พอผู้คุม
คนนั้นสิ้นสติลง ก็พอมันเสียผลเท่าคนเกินมา
บ้างห้องนั้น แต่เลียดูเควาะหยังก็อยู่ที่เขา
สก็รวลันญูแหยังเสียพัน แต่กระนั้นก็
จนไม่ทันการ เพราะปรากฏว่าในขณะที่
ลันญูแหม่นั้น ได้มีเสียงหมุนลูกบิดแลมี
เสียงผู้หญิงร้องไห้เยือก แต่เขาประหลาดใจ
ที่รองถามว่าเกิดเรื่องอะไรกัน แต่แล้ว
เราหล่อนก็พลันทราบเรื่องโดยครั้นนัก รีย
ตะโกนขอความช่วยเหลือจนทันที เพราะได้
แลเห็นอัยนักไทยบนถนนหลังคาห้อง แล
กระโดดลงไปยังถนนเข้าวอลต้ายไป

เป็นการน่าแปลกที่คน อัน แด่ง ภาย ด้วย
เครื่อง แขน นักไทยเช่นนี้ ไม่ ถูก จับ ในทันที
เมื่อเขาไปประณทียังชนอันหนาแน่น เช่นใน
เมืองแมนเชสเตอร์นี้ ซึ่งควรที่ว้าเควาะห
ของเขาซึ่งก็มาก เมื่อครกเวลากลางคืน
เขาได้ไปยังใกล้สี่เหลี่กลางเก่า กลางใหม่

จากบ้านเขาเข้าพองไก้ชก ๑ พร้อมกับขณะ
ที่เด็กชายหนึ่งสี่ปีพิมพ์ ได้ ร้องบอกข่าวผู้คุม
เวยชถูกฆ่าตายในคุกสเตรนซ์เวรันท์เกยว

การหนีของนายแจคสัน รวมทั้งข่าว ตาย
ของผู้คุมเวยช ทำให้ ชาว แมนเชสเตอร์
เลื่องลือกันชั่วช้า จนถึงไม่ได้พัก รว ๑ สัปดาห์
เจ้าหน้าที่ต่างก็ขมกเขม่นเสียทั่วทุก
แห่งโดยมิได้ นอกใจ ทุก ๆ วันเจ้าหน้าที่ได้
รับข่าวบอก ร้องขอ อัยนักไทย แต่ เมื่อไป
สืบกันเข้าจริงจึงก็กลายเป็นคว้าน้ำเหลว ซึ่ง
ทำให้ ดูเหมือนว่า แจคสัน สามารถ หลบ
หนีไปได้จนน่าแปลก อันไม่เคยปรากฏ
ในกาลไหน ๆ เลย

ใน ระหว่างนั้น แจคสันได้ นาม สมญาว่า
เฟิก เขาไปอาศัยอยู่ในกระท่อม เล็ก ๆ ที่
ถนนอันเปลี่ยววิสัย ๑ ใน ค่ายรถบรรทุกไฟ
ทันตึงเคอนหนึ่ง ความมั่นคงของมหาชนก็
ค่อยสงบลงเป็นลำดับ แต่ส่วนความเดือด
ร้อนด้วยเหตุอันได้ มาเผชิญ หนา เขา ยัง จน
มีอาทิเช่นการต้องอดอาหารในเวลา ชุกช่อน
ด้วยอันนี้เป็นต้น อันเป็นเหตุกระทำให้ เขา
เห็นว่า ไม่ จำเป็นจะต้องซ่อนตัว อีกต่อไป
แล้ว เพราะฉนั้นในเย็นวัน ๑ เขาจึงได้ ออก
เดินไปตามถนนต่าง ๆ ในแมนเชสเตอร์ ด้วย
เหตุว่าเขาหมก สะเมิง แต่ ต้อง อดมาดัง

๔๘ ชั่วโมง แล้ว ไม่ช้าก็มาถึง ร้านขาย
กาแฟแลเครื่องกระเบื้องแห่ง ๑๒ ซึ่งทำให้เขา
ต้องห่มคลุมกุฏิกลางในร้าน ซึ่งเจ้าของ
ได้ จักเรียงราย วางไว้ ใน หน้าต่าง แลที่ ซาน
หน้าต่างนั้นด้วยความหิวระโย

เมื่อได้ รอคอยครู่หนึ่งพอแลเห็นคนขาย
ของ แผลง ม้าทำ ธุระอยู่กับผู้ ช่อ เสีย เท่านั้น
เขาก็รีบฉวยโอกาส กระโดดคว้า กระบองลง
โคแควขาวไปทันที ควรจะสนใจไว้ ด้วยว่า
พฤติการณ์อันใด เปลี่ยนแปลง โชคของเขา
เสียสิ้น เพราะเนื่องจากเครื่องแต่งกายอัน
คร่ำคร่าของเขาได้ สักพิริว ให้ ผู้ช่วย คน ขาย
ของสงสัยอยู่แล้ว ฉะนั้นเมื่อเขาออกอาเข้า
ฉวยเอาของไปต่อหน้าเช่นนั้น จึงทำให้ผู้ช่วย
นั้นตระโกนขึ้นว่า “หยุด ! จะไม่ย” พฤติ
การณ์ของแควสันในวาระนี้ได้ กระทำให้
อันยุ่งเหยิง ซึ่ง เหล่า คำวรา แล นักสย ใน
อังกฤยสะสา่งกัน มาช้านาน เป็นเวลา หลาย
สัปดาห์นั้นถึงขอสาธน์แล้วเข้า

เมื่อเขาถูกจับได้ แลนำไปยัง วิยัง สดำน
คำวราแล้ว ก็ยังไม่มีใครนึกหรือสงสัยว่า
บุคคลที่มีนามว่าเพี้ยนเป็นคน ๆ เกียวกันกับ
จอแนคสันผู้ ที่ เจ้านาถกำลัง ต้องการ ตัวใน
คักฆ่าคนตาย ในเรือนจำสเตรนซ์นั้น แล

อันที่จริงก็ระไม่ว่าใครทราบความขึ้น อยู่แล้ว
ที่เกียว หากแต่อกุศลกรรมซึ่งเขาได้กระ
ทำมาจึงบังเอิญ ให้ เจ้านาถ คน พย มีคัพย อัน
ที่เขาได้ ล้วงเอามาจากผู้คุมเวบย จึงก่อให้เกิด
เกิดการสงสัยขึ้น

ทั้งที่เกิดการสงสัยนั้น ก็เพราะว่าสาระวั
ยะ จำ สดำน คำวรา แบรคพอคัน เป็นผู้ ได้
บรรเทกหลักฐานต่าง ๆ อันเกียวก่อการฆา
กรรม ซึ่งเกิดขึ้นในแมนเชสเคอร์เมื่อเร็ว ๆ
นี้ไว้ โดยละเอียดลออด้วย ฉนั้นพอเขาเห็น
มีคัพยก็เกิดความระแวงขึ้นทันที จึงโทรเลข

ส่งข่าวพร้อมด้วยความเห็นไปยังผู้บังคับการ
คำวราในแมนเชสเคอร์ โทรเลขฉบับนั้นย่อ
มีอุทธิ เกษ คล้ายกับ คำสั่งให้ ประ ทาร ชีวิต
เหมือนกัน เพราะในไม่ช้าเขาก็ถูกนำขึ้น

สู่ศาลหลวง ฉานเป็นผู้ ร้ายฆ่าผู้คุม เวบย
ตายโดย สัญ เจตนา แล แม้จะ ได้ มีผู้
พิพากษา ขางนายมี ความเห็น แง้งว่าเขายัง
ไม่ควรได้ รัยโทษถึงประหารชีวิตก็ แต่
เป็นฝ่ายมีเสียงน้อย จึงเป็นอันว่าในที่สุด
เขาก็ได้รัยโทษตามโทษานุโทษ กล่าวคือ
ถูก ประหารชีวิตให้ ตาย ตกไป ตาม กันโดย
อาญาแผ่นดิน

ชมเราก็แพง คิว ฝัะ ฉิว ก็ชอร์รี่

ของ

~~ ดุริณี ~~

ข้าพเจ้า ออกรู้สึกประหลาดใจ
เมื่อได้เห็นเพื่อนข้าพเจ้า นุ่มมัมมอยู่
ในม้อมีหนังสือสองฉบับ. พอได้เห็น
ข้าพเจ้า แยกเลือกหนังสือทั้งสองแผ่น
มาให้ดู เป็นตัวเขียนฉบับหนึ่ง เป็น
ตัวพิมพ์กฉบับหนึ่ง ข้าพเจ้าอ่านดู
ปรากฏเคยไม่ทัน ขบค ก็พอทราบเรื่อง
และการที่แกมีสหายม้อมีได้ แก

ส่งหนังสือให้พลางพูดว่า “กัน
หมกหัว. ไม่ต้องกังวลหาเรื่องส่ง
เขาอีกแล้ว.”

ความจริง ที่แกเข้าใจว่าแกได้ส่ง
‘เรื่อง’ ไปให้เขานั่นออกจะคลาดเคลื่อน
เพราะว่าถ้าพิจารณาให้ละเอียดก็จะเห็น
ว่าไม่ใช่เป็นเรื่องเลย. ข้าพเจ้าขอ
อนุญาตนำ หนังสือทั้งสองฉบับ ส่ง

ในหนังสือพิมพ์ ราย บกษ หรือ ราย
เดือนอะไรที่รายลงพิมพ์ให้ แกะ
รึงเก็บหรือไม่ ตอนนั้นแก้มืออีก
คอบแต่เพียงว่า “ไม่รักย่ะ”
เท่านั้น. ข้าพเจ้าขยี้ใส่กระเป๋าก็
ไม่เห็นแกแย้มกิเสอ จึงทักทักเอาไว้ว่า
แกไม่ค่าน.

ข้าพเจ้าออกจากด้าวไควว่า ไม่มีใคร
ชนะรู้กันสลับเพือนข้าพเจ้าก็เท่า แก
เป็นคนชอบเขียนจริงแต่ไม่กล้า สัม
กับคำจั่วหน้าก็แกเรียกว่า เรือง ทแก
ส่งไปจัมกอง หนังสือพิมพ์หนังสือ
เขาไม่ลงให้. ข้าพเจ้าก็กล่าวแล้วว่า
รู้ความมุ่งหมายของแกก็ แต่ก็อดถาม
แกไม่ได้ว่า แกเองเคยฝึกพลาก
อะไรมาบ้างหรือเปล่า แกกลับขี้ก
ภาษิตนะไปเลี่ยน มาคอยเป็นใจความ
ว่า คนเราไม่เคยได้กระทำความเล
จะนับว่าเคยได้ กระทำอะไรบ้างเล่า.
“ถ้าเช่นนั้น เมื่อ เพื่อนทำผิด มีผู้
มาล้อเล่น โกรธไหม” ข้าพเจ้าถาม.
แกกลับคอบอย่างเงิบๆ ว่า “ผิด
เป็นครุ ก็น่าใช้คนชนะนี้ที่เป็นผู้
น้อยเลี่ยนนา หรือแกไม่เคยเห็นว่า
กันถูก ล้อมมา แล้ว ก็จริง” ทั้งจริง

ข้าพเจ้าเคยเห็นว่าแกถูกล้อจริง และ
ทั้งเคยจำคำพของแกไควว่า การทำ
ให้เกิดขันให้หัวเราะได้บ้าง เป็นการ
ให้ยาอายุอย่างหนึ่ง. ลัทธิลัทธิเลือกก็มี
อยู่ว่าให้หัวเราะเสมอ ให้ยิ้มไว้ มี
อะไรที่ควรหัวเราะได้ หัวเราะออกมา
ก็เขยว แต่อย่างนั้นก็ไปลงอย่างทวิยกว่า
‘คนหน้าเป็น’ ก็แล้วกัน. คนที่ชอบ
หัวเราะ ชอบ ยิ้ม ย่อม เป็นผู้มีอนามย์ก็
ข้าพเจ้าเชื่อ แต่กิริยาคนเดียวโกรธ
ง่ายหน้าขบขึง ข้าพเจ้าก็ออกๆ จะไม่
ศรัทธานัก. ความประสงค์ของเพือน
ข้าพเจ้าก็เขียน ‘เรื่อง’ ไม่ไคลง
พิมพ์นั้นคือ ๑) เพื่อให้หัวเราะ
หัว ๆ กัน ๒) เพื่อให้เจ้าของ
หัวเราะตัวเอง (เช่นแกไคโดยออกมา
แล้ว) ๓) เพื่อเป็นความรู้ ใหม่ของ
ผู้ที่ยังไม่รู้. ข้าพเจ้าพราฆ่ามาในทัน
และตั้งใจ จะพิมพ์หนังสือสองฉบับนั้น
ก็คิด อย่างคำประพันธ์ที่ปรากฏในปก
หนังสือลัทธิลัทธิว่า “ชมเวกัแห่ง
คิว ลัทธิลัทธิเชวร” ทวิยเหตุ
ข้าพเจ้า จะไม่เข้าใจได้ว่าใครจะหาว่า
ข้าพเจ้าหรือ เพือนข้าพเจ้า เสียคส์
เพือนเขียนทวิยกันเลย. ตอนไปคือ

สำเนา ซึ่งข้าพเจ้า ถูกรวมสิทธินำมา
 ดังเพื่อประโยชน์ซึ่งคงทักถามมาแล้ว.
 ก) ละยอกเพื่อนข้าพเจ้าเรียกว่า เรือง

กลัว

ข้าพเจ้ารู้สึก ว่าไม่ผิด เลย ในการ
 ที่ข้าพเจ้าไม่กล้าจะส่งเรื่องมายัง
 เพราะข้าพเจ้าเป็นคนกลัวต่าง ๆ นา ๆ
 ความกลัวที่ทำให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่อง
 ส่งท่านบรรณาธิการ สำคัญที่สุดก็คือ
 กลัวหนังสือหรือ ภาษา. นั่นเอง. ถึงแม้
 ว่าจะมีปทานกรรม มี คำหยาบคำว่าเป็น
 เครื่องประกอบในการเขียนหนังสือ การ
 พูดภาษาแล้วก็ ยังทำให้ข้าพเจ้า
 หวั่นความกลัวไม่ ข้าพเจ้าเองยอม
 เป็น ศิษย์ แห่ง ท่านผู้ทรง วิชา ซึ่งหลัก
 ภาษาไทย และท่านผู้เฝ้าทางภาษา
 สันสกฤตและมคธ แต่กระนั้นความ
 ที่ข้าพเจ้า ตามท่านไม่ ทันในการสกด
 แยกการันต์ ยังคงทำให้ ไม่กล้าอยู่
 แม้เป็น นั่นเอง. กระทั่งฉันยอมที่จะยอม
 ความ เรียบร้อย อย่าง แก้ว ก็ ก็,
 ประพันธ์ โคลง ฉันท์กาพย์ กลอนก็ก็
 ข้าพเจ้าไคล้อง วิธึม หักทำเหมือนกัน
 แต่กลัวจะผิด กลัวจะขัดหูผู้อ่าน ใน
 ที่สุดก็ต้องล้มการกระทำนั้น.

ถ้าข้าพเจ้ากล้าที่จะเขียนหรือแปล
 จากภาษาอื่นซึ่งข้าพเจ้ามีความรู้แล้ว ๆ
 เช่นข้างท่านแล้ว ก็คงได้เรื่องส่งมา
 ลง..... นานแล้วเหมือนกัน ไม่
 ต้องกลัวมากมายเพียงไรบอก กลัว
 แต่เพียงแปลคำ Highway ว่าถนน
 สูง N.C.O. ว่า นายทหารแห่ง
 กอง เอน. ซี. โอ., Tank ว่า ถัง,
 Sandwichman ว่า คนขายแซนด์วิช,
 High tea ว่า อาหารชั้นสูง, Boxing
 day ว่า วันชดเชยมวย Bathing
 machine ว่า เครื่องจักร Piccadilly
 Circus ว่า โรงละครสัตว์พิคกิลลี
 อะไรเหล่านั้น ก็พอ ในการประพันธ์
 ถ้าข้าพเจ้ากล้าใช้คำ วรหัง วรชอ ซึ่ง
 หมายถึงหึงประเสริฐหรือชะ ประเสริฐ
 อะไรเช่นนั้นได้ เรื่องของข้าพเจ้า
 ก็คงปรากฏในหน้า..... เลีย
 นานแล้วเหมือนกัน คราวนี้นั้นว่าเป็น
 โอกาสเหมาะที่ท่านบรรณาธิการแดง
 ว่าเรื่องที่ส่ง ไปยังท่านเรา ไม่ต้องตกไป
 เป็น สมบัติของใครก็เป็นอันขาด ท้าย
 เหตุนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเริ่มหายกลัวไป
 นึก ๆ แล้วเมื่อใดเรื่องกลัวของข้าพเจ้า
 ปรากฏใน..... แล้วเมื่อนั้นข้าพเจ้า

ระหมคนามในการที่จะเขียน เรื่องอะไร
ต่อไป เพราะหมก

กล้ว

ข) ระเบียบ คอข ของคณะ หนังสือพิมพ์.....

วันที่.....

เขียน..... ที่เคารพอย่างสูง

ผมได้รับเรื่องของ..... ทราบ

ความ ประสงค์อันคอง ของ.....แล้ว

ขอขอบพระเดชพระคุณในความกรุณา

ของ.....ด้วย

พร้อมทั้งคณะ..... กระผมได้

ตกลงเห็นพ้องกันในเรื่องของ.....

ที่กรุณาส่งไปข้างว่า

๑) เรื่องของ.....เป็นเรื่องซึ่ง

กลืนๆ เหมือนระเสียดสัเพื่อนักเขียน

ด้วยกันไป

๒) ข้าเป็นเรื่องที่เสียดสั หนังสือ

พิมพ์เพื่อน ๆ กันอีกด้วย ข้าจะเป็นทาง

ดำเนินแห่งการแตกสามัคคีกันเสีย

๓) เป็นหนังสือของ

นักเรียนไม่พยายาม ลงเรื่องซึ่งเกี่ยว

แก่การศึกษาหรือหนังสือใด ๆ

๔) การฝึกพลากทกรุปกครองนาม

ย่อม คอง มีทั้งสัน ข่ง พวกผม เป็นแต่

เด็ก ๆ แล้วยังเข้าใหญ่

๕) ที่.....เดือนในความก่อ

เงินแห่ง.....ในเรื่อง.....

ขอบพระเดชพระคุณอย่างยิ่ง แต่ เจ้า

ของเขาก็มอง.....จะกรุณาชี้แจง

ตรงไปยังเจ้าของเขาก็คือว่า เขาจะ

ขอบพระเดชพระคุณ.....อย่างยิ่ง

แต่สำหรับคณะของผมถือเสียว่า เจ้า

ของเรื่องมิได้ ให้แก่ ก็ไม่แก่ เหมาะ

ก็ยังไม่ทราบว่ากระแถอย่างไรด้วยครั้นจะ

ใช้ปทานกรรม หรือ ก็ไม่รู้ ะยักหลัก

ของใครเป็นทพใด

.....

.....

ทั้งนี้เพราะความอ่อน พักในพวก

ผมจึงทำให้ภาษาอันแง่งไม่เป็นหลัก

ฉาน ซึ่งก็เป็นการยากที่จะยักอะไร

เป็นหลักได้ เท่าที่.....กรุณา

ไปนั้น เป็นพระเดชพระคุณแก่ผม

คณะของผม เพื่อนักประพจนนักเขียน

และเพื่อนหนังสือด้วยกัน ซึ่งนับเป็น

ปทานกรรม วิเศษอันหนึ่งซึ่งทำขึ้นใหม่

โดย.....

ขอได้รับความนับถืออย่างสูง

.....

แทนคณะหนังสือ.....

เมื่อท่านไ้ อ่านหนังสือ สองฉะบับ
นั้นแล้ว ข้าพเจ้าคงทาบไม่ผิดว่า ท่าน
คงนึกจำและสนหน้าหน้า เพอนข้าพเจ้า
ที่อุทวิ ตั้งเรื่องซึ่งข้าพเจ้าเองเห็นว่าไม่
เป็นเรื่อง หรือไม่ท่านก็คงขมขื่นอยู่
บางที ท่าน จะ อยาก ทราบ อีก กระมัง
ว่า ความรู้ สัก ของเพอนข้าพเจ้าเป็น

อย่างไร เมื่อรับทอຍจากผู้แทนคณะ
หนังสือ.....เช่นนั้น ข้าพเจ้า
ไ้ ยักออกไว้ก่อนกัน ๆ ข้างแล้ว. แก้ม
ที่แกไ้ รัยคำสอน แก้มที่แกณ
อย่างข้าพเจ้าณคค

ชมเราก็แพงคิว
ผีระฉีกก็ชอร์รี่

๔๐.

ผู้ไม่เคยบากบั่นในการวิใหญ่
มักเป็นทุกข์เป็นร้อนไม่รู้แล้ว
เครื่องเพลินแห่งชีวิตของเรา.

เมื่อความจำเอนจะต้องรับน้ำที่เช่นนั้นมาถึง
ส่วนผู้ชินต่อการเช่นนั้น กลับเห็นว่าเอน

ชอง ผ. ส. พิษณุวาติ

สถาบันวิจัยสังคม

- ๑๕ ๑. กรรพมพิทักษ์มีการคิดนางค์
พร้อมด้วยสเบญจางค์
- ๒. ยังคมขาทรรราชมังกุญพิตร
รามาชามิศรี
- ๓. กรายท้าวทานศิริปกชนกฉะชนัน
ยอกขรพการ
- ๔. อีกเทวินทรขึ้นประพันธ์อภินิหาร
ทอมเวทกเจศร์ภ

ประคิษฐ์

บค

คน

วิครัน

- ๑. ทักกล่าวเรื่องกัญฐทวาริชาทกประพันธ์
ทำนองของดนตรี คำเนว
- ๒. อ่านไปแม่น้ำสนกกชอชยเทอญ
ฉีกพลากก็เชิญขึ้น ตัก

วสันตคิลกณินท์

- ๑. ปางขนิณรินทรกษัตริย์
พาวาณสัณคร พรมทักมเหศวร
- ๒. เรื่องเทศและเรื่องยศวิบูลย์
เพียบพลพหลพยุไกร กิติคุณชวรไกล
- ๓. เมศดาประชากรประศ
ท้าวเชอทรงเพชฌิธรรม บียบุตรปานกัน
- ๔. ไครก็กลลขสขาย
ราชกายพระปราชัยมิมิ นรเสนเกษมคีรี
- ๕. เหล่าราชเสวกอมาท
ริราชกิจสุญชิตินิ ฉิและวัยกลลกล
- ๖. ชอตรงและเจงกมลรัก
แนบชิดสนิทพระทฤไทย สขสันติเสมชกัน
- ๗. จำเรณูรณวณนเรื่อง
ปวงราชภูรประสาทพระชยพร ยลลาคฉลิลขวคริน
- ๘. แท้ไกรไวรพระวรเท
องค์เกยพระเปลืขวกมลเพียง พระประสงคองคไคว
- ๙. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย จิตรักกิกอมไคร
- ๑๐. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย กุพาทฤธ
- ๑๑. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย วิบเมื่องพิมานอมว
- ๑๒. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย สรวณสนันเสียง
- ๑๓. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย วิมเหลสิคุเคียง
- ๑๔. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย กระประทัยพนมโพ
- ๑๕. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย ศุภกักรเอนกไป
- ๑๖. ส้าวสรวบส้าวขวิมลลกัน
แต่ท้าวมิมิพระทฤไทย ปฏิพัทธจำนง

ឧបទ្វីប

- ๑๖ วันหนึ่งจึงให้อำมา
เสด็จประพาศไพร่สงฆ์
มีพระประสงค
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๑๗ กระแสโองการแก่มน
พยุหยาตราพลัน
ครั้นให้เตรียมพล
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๑๘ จึงหมั้นนครวิชฌมน
ก็เสด็จเสกทันใด
เวียงวิเศษสร
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๑๙ พลคชประจักษ์ไกร
ประจักษ์ด้วยคชาภรณ์
เศวตวิชัย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๐ เหมฮักกชุงวงจน
ประลาศน์พินาศขจร
เศวตวิชัย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๑ พลมาฆมาถทวน
หากเกินกังเหิรหาผลของ
ภักดีนวล
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๒ พลรดเลอล้ำยง
ธวัชทวีปปลิวลาย
แพรวพราวดาวทอง
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๓ พลราบค้อพรวนชาญชาย
ก็แคล้วก็คล่องว่องไว
ขจรวิชัย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๔ ฝ่ายเจ้าอมรินทร์ชัย
อิงอาศาศพระแสงขรรค์
ทรงอภรณ์ไพโร
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๕ เสด็จประพาศยังราชรถพลัน
ลือแซ่แลเคลอนรถทรง
ไถ่กู้ภัยกับ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๖ งามขจรงามทวนงามอง
ก็ขึ้นก็ยานลาญแก
ปลิวไสวไครยง
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- ๒๗ ศึกกรรณคังคณในกระแสด
สิ้นนักรบเลงโครมควน
เสียงนักรบกลองแตร
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

๑ แก่งกายหลายอย่างต่างพรรณ

เป็นหมวกเป็นหมวกครุฑ

๑ แห่ห้อมล้อมอิงครุฑา

ล้อมารัชนันเพี้ยนคันท

๑ พระทรงสำราญยานมน

ตลอดสถลวิถิ

๑ ถิ่นถิ่นพลึงพนาลี

ให้หยาบพยุหียาตรา

ภูษณภพาคณินท์

๑ ฌแนวยาพนารัญ

ประกายช่อช่อคา

๑ ผกาแก้วพิกลแกม

ประกอยก้านกระการควัน

๑ วรรณหอมพยอมไพร

ลดาวัลย์กระษณยาน

๑ ประยงค์แบ้มพยับเสา

กหลายแก้วและกาหลง

๑ พระพายเชยร่าเพยช่อ

พระชมเพลินเจริญมน

๑ พระภยาเศร์พระเท็กคม

พระเลือกกลองล่องอร

๑ ผลาผลสพรั่งพรู

เพราสุกงามกึ่งอัมสา

๑ มะปรางทองประกายทอง

มะยมไพรลิใครเคย

ทุกสิ้นสิริพร

กัณฑ์กวาว

กัณฑ์เสนาพล

องค์พระภุม

เฮนกวรณยผลา

ประกายกึกประกายสุริย

ยิ่สุนแซมสลัขวรรณ

รวงคนอัสสัมมาลัย

ขาวไปเจริญมาน

พิโคธมรงค์มก

วณอ์เกล้ากระตั้นทอง

กระอยหวลรำบวนยล

ภมรกลอของคณ

สนกในพณนท

ขาวมสุเกสร

เฮนเกล็ดระพรรณา

สพรบภูส้างตา

ชวำชวนและชวนเสวย

ตลิ่งมอชมมิลิกเลย

มิชมรสกัณฑ์ก

๑ มะม่วงงามอร่ามเหลือง

มะไฟเพื่องและลิ้น

ทุเรียนหนามอร่าม

เขนกผลกลั่นลง

๑ ขนนกขี้เหล็ก

ลมพัดไพรลว้าโยง

มะพร้าวอ่อนสัทอนคง

อุซารสร้างเงา

วิจารณ์บาลาอันท์

๑ ท่านท้าวพรหมทัก

ลวงลัทธิคักง

เข้าในไพรพง

หลายมดกลิ้ง

ยิ่งชมยิ่งเพลิน

เหมือนเข็ญให้เก็บ

เกรงองค์เคี้ยว

สำราญญาไทย

๑ คายนนิงม

นารีสรวย

เก็บผลทักพัน

คามอชณาไครย

ร้องรำทำนอง

กักก้องอยู่ใน

สุ้มทุมไม่

คนเก็บเกี่ยวเก็บ

๑ “โอ้วพุ่มพวง

ทอดกลวงยุบ

กักก้านลาญทา

ใครพิศใครเพลิน

แม้วิญญาน

ตัวพิศใครเพลิน

ไหน้องก้าน

ไปกัณยา

๑ เกษรแสนสรว

อสมชวยแสน

หอมชวนรม

ยารุงนาสัทิม

กำลังยานแข่ง

เหล็กเรียบแสง

แม่แซแลมา

ขมชวนชวน

๑ ภูมินทร์บินแว

หวานแก้วไข

หวิววายชาย

ทรวงขลิบทิม

ใครหนอเยล่ง

เจ้าเวียงไพร

เก็บมอง้อง

มังขวัญกลียา

๑ เลี้ยววัดกัศบัง

ซอกซอกทุกถัดถาน

ค้อยมอญค้อยเมียง

วังพยับสนา

โสมถัด

เพอขงนงควาญ

สมทุมพุกษา

ตามเลียงเล่นมา

วิเลศเณคณ

อินทรวชิรฉันท

๑ ท้าวขลวิมลลัก

ผ่องผุกประกาณ

๑ โงมสันตอินทวิชัย

แวกรันครุณเสาว

๑ เนตรนางประสพใน

ค่างฝ่ายกัต่างมี

๑ ศรทรงขนงคแสดง

ฤทธิรตประฤษีกรณ

๑ เฟ่งพิศพนิจโฉม

แน่นน้อยกัค้อยแปร

๑ เลียงเพลงเลียงว่า

นงชงคลังเพียง

๑ งามราชประพาศพน

“อานางสองขรรณ

๑ ทล่อนรื่องทำนองหวาน

แหว่เลียงสำเนียงเชอ

๑ บึงพ้งตึ้งเพลิน

โปรกขยลไมคิ

ษณภักตรดาวรรณ

ทวกลางรวางทว

ขมิมีวคยคาว

ขวพัลลออกศรี

ชนไท่ชียก

ปฏิพัทอแก้กัน

ทลแล่งฤไทยพลน

พิศพนอกรนแก

ขประ โดมละลาญแล

นบนนควมขมอยเมียง

ณพนาถ์ศกเลียง

จิตรขวัญญะขวัญวน

มอวคเสนอนวล

ศิริโฉมประโดมเลอ

ณสถานภิรมย์เณอ

กนแสนเกษมศิริ

และเจริญสวาสกัทวิ

เลอะนระนังลของโฉม”

อิทธิพล

๒๐ นางศกัณฐ์ยุบลวันจันทร์ประโลม

มนต์ปริทัศน์

๑๐ นั้ประณมวันทนกัณฐ์

นโรดม

๑๐ โอ้พระองค์พระทรงสรวณภิรมย์

ก้านโน

๑๐ เหตุไฉนพระองค์มีพอพระไทย

กระมังชา

๑๐ ท้าวอินทนิลพิณทนต์ของพระวา

อโรปาน

๑๐ โอ้พอลคนนิราศสรวณ

มีใคร

๑๐ เปลี่ยวกมลและทรมนไทย

พิงสนอง

๑๐ นชระพรมกัณฐ์ไม่มีมอ

อนงคนวล

วสันตคิลณีนท์

๑๐๐ ส่องร่วมภิรมย์กมลทรน

แนของค่อนงค์ทพยวน

๑๐ โอ้ขุ้มและรุมพิศมปรารงค์

คลังเคาะเคาะเคาะคิลชม

๑๐ ไม่เคยเสวยทิพย์ศุข

ช่ายช่ายและกาลวศุข

กัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

และกัณฐ์จิตรลิตและโสม

- ๑ กาลังชยาวิมลเก
มารุทราเพชชวรมาลย์
- ๑ แรกเริ่มเผติมกิลลขง
เพียงหม่อมมรรคภิรม

สุรางคณา

- ๑ กล้วยเทศบุณญา
รมพิ
พิพิณพ
สกลชวร
- ๑ พระโพธิสัตว์
พริอุทร
ตระหนักแก้วอน
กษัตริย์ภาส
- ๑ นราธิปไตย
กัทวงษ์วณ
หากองคัล
ค้ำรัสกันโ
- ๑ "ฉิเป็นสตร
ฉกนกนัย
พิสทอพิสัย
กะจำมวง"

- ๑ ตรีเศียรเศียรกัลป์
เลี้ยวคัลและคัลก
- ๑ ทั้งนางสธางโถม
แก้กันฉวิคอง

- ขมรณแห่งขาม
- กัลลวงละเลิงลม
- คู่ช้องเกษมสม
- ขสฺคนรณ

- จิการข
- ระสขสวสีก
- ระเชิกระช
- ธมาธิษั
- และนางประจักษ์
- ชอชองนสรณ
- ตระหนักงเหตุ
- ถอค้ำมวง
- ประทานยพิ
- กัชายแหวน
- ฉิเป็นขร
- กัจนำไป

อินทริลาคนท์

- ประทัยาจรณทอง
- กัลลวาชวงหลวง
- พิฐโถมนคักรวง
- ทุกยเกิดกอรกาล

๑ โอองค์พระทรงอุทก

ข้าน้อยลห้อยปาน

๑ แค้นจะมีทุกข์

ภัยแค้นและแน่นใจ

๑ หวงพึงขรมโพ

มอชกายถวาชชีว

๑ ซากนี้มี เมเห็น

เกิดใหม่ณชาติหน้า

ฉบบง

๑ ครนดังศกาวาคิด

พลประสูตหน่อไท

๑ เป็นชายลภษณลาอาไฟ

พิลาศสชาศสมองค์

๑ ประพิมพระไพศิตรงค์

ประจักษ์ตระหนักในแกล

๑ งามภักตร์ผ่องผุดกุญแจ

คมชำค่านิลงามเงา

๑ ท่วงทีมีญาณชาญเขาวน

เฉลียวฉลาดปราษฎ์ปรีช

๑ ฝ่ายโฉมณฤมลชนนี

ประภาไถคังคาวา

๑ โอบอุ้มรุมพิศยุควา

สีนทีถนอมจอมกนิย

๑ พระโพธิสัตว์ฉวีชัย

อัมเอยเคียบองค์เร่วพลัน

โฉนจิตรมีสังสาร

ประหนึ่งนอนถองไฟ

นิวาคศุนิรันครไป

เพราะไกลองค์พระทรงศรี

อิศมภารบารมี

ณใต้เบื้องพระบาท

มิได้เป็นพระชายา

ก็ขอพบพระภัก

มงคลสวัสดิ์

สรวพางค์พลย

หากใครไต่ยง

งามเนตรเนตรแล

เลอเลิศเฉิดเฉิด

แสนปลื้มปรีดี

ประคองกำยา

ทรงจำเวญวัย

จน

๑๖ ปางนั้นชนโศกโศขชาดู

พร้อมด้วยวิพา

กำลังประทัพบลพลา

๑ เห็นหญิงกับกุมาร

หมอบเล้าเข้ามา

ก็ทรงกระหนกทันใด

๑ จึงน่านำราชคนย์

ยังคมท้าวไทย

กราบทูลแทนขวบทงกช

๑ "โศก ข้าแต่ทวงยศ

นคอโอรส

ของฝ่าละอองธุลี

๑ แม่ทรงกรุณาปราณี

แก่กุมาร

"ขอใ้พระบารมีโปรด ข้าเฝ้าชอทูลเกล้าถวาย"

๑ ท้าวพังท่อมขวัญบรยาย

ก็ทรงลอาบ

แก่หมู่เสนาข้าไทย

๑ จึงทรงปฐิเสศทันใด

"ว่าเก็กนโสร"

มิใช่โอรสแห่งเรา"

๑ ฝ่ายนางโสมบงนางเยาว์

พาชอฉล

จึงทียอำมรงชอกแสดง

๑ "หากว่าฝ่ายาทยังแคลง

ก็คงทรงแจ้งลอบ

เพราะแหวนแปนสัดยัสักชี"

๑ ทุเบศร์ปฐิเสศทันใด

"ถึงแม่แหวนน"

มันก็ไม่ใช่ของฉฉ"

๑ ขวไทไ้สักกับฉฉพัน

ยักคิลเกิดคณัน

ทาดไทยพิโรฎบาท

๑ จึงนงคจกวรชยฐาน

สศยาสายดาบ

ประกาศกักกองเวหา

นคอโอรส

- ๑ แม่เด็กเป็นราชบุตรี
ขอให้ลอบลิวปลิวหน
- ๑ ขยายกลิ่นลงเมทินีคณ
มิใช่โอรสภูมิ
- ๑ ขอให้กบยังปลัดพิ
กึ่งคูปัญญาสาขาล
- ๑ ว่าแล้วรวบซากมาร
ให้เห็นประจักษ์ลักขิ

โคกถนัด

- ๑ เพราะนางพัสคยา
ระประจักษ์กบขิ
- ๑ พระกุมารกัสมายี
ขมิกถณสถาน
- ๑ คนเสวกมก
เหาะละลวงสรวร
- ๑ พระระตริสรวรพณ
กะพระราชบิดา

วสันตคณินท์

- ๑ "ข้าแต่ขรมนฤปนาถ
ข้าเจ้าและเป็นอรุณอัน
- ๑ ลำราชเสวกอมายี
คิแล้วและควรระอภิบาล
- ๑ ท้าวไกสกับคนยพณ
ทุกกมและปลัดพระฤไทย
- ๑ จึงเหียขพระราชาอุภยหัตถ์
"มาเดิกขัโยธสมมา

แห่งจอมราชา
แม่มีนเป็นคน
คยสิ้นชีว
เทวียงชนคคณานต์
ธิษฐานบุพ
และพระราชบริพาร
ณวิหาคคคณานต์
ปฐมพิชิตระวร
ยประหลาภมณครัน
ครเทพรณวิหา
มธรสกถา
กแสดงธรรมพณ
ขริราชทรงธรรม
วรองค์สงสาร
บิตราชกัโปรคปราน
คณยังมนุชย์โค
มธรสชานไช
เพราะนางพัสคยา
และท้าวสรวรวา
นิทวในพระกรค

- ๑๑. พ่อพระเลียงจวนชัย ขมิ้นให้ดอกสี...
- เท่านั้นและเสวกกษ พระกัลลยเสก...
- ๑๒. องค์โพธิสัตว์กวนอิม พระกัลลยเสก...
- ยังฝ่าพระหัตถ์พระบิดา พระกัลลยเสก...
- ๑๓. ท้าวฮ่อมและท้าวพิศพระภักตร์ บุตรวิภักดิ์...
- แสนสุขสนุกกมลนันท ลูกเขมรเกษม...
- ๑๔. รุ่งองค์พรหมทศกษ มโหฬาร...
- ให้ทศสมโพธิ ...
- ๑๕. อภิเษกนางกัญฐา เป็นมิ่งมสิ...
- มหคักกัศิรราชชา ...
- ๑๖. ชัญเชิญโพธิกุมาร เป็นอุปราชา...
- ดำรงตำแหน่งฐานัน ...
- ๑๗. มโหรรพศบรสังมากกร กลางคณกลา...
- บรรเลงเซ่งแซ่แฉ ...
- ๑๘. เสี่ยงรดเสี่ยงม้าเสียด ถันหล้าสา...
- สนกสนานป่วนสรว ...
- ๑๙. ท้าวหลานาคะทั้งปวง ปวศเชิญเหิน...
- ต่างชวังถวยาพรชัย ...
- ๒๐. จำเนียรจิวยรกวาล่งไป เมื่อท้าวจอม...
- เสกสรวรรคขึ้นฟ้า ...
- ๒๑. รุ่งองค์โพธิสัตว์ทรง ชัยเป็นราช...
- “กัญฐาพนราช” นาม ...
- ๒๒. เรืองเกษมเรืองกมล เรื่องเกษม...
- เรืองยศปรากฏไกว ...

๑ เกลิมฉัตรเฉลิมรัฐมณฑล

เฉลิมเหล่าสากล

แลเฉลิมเพิ่มพระขรรค์

๑ ว่าพรรณฉันทพาทย์พาที

จากกัญฐาภิ

ชาตกเป็นเค้ามูลเดิม

๑ แท้ก็คึกคักต่อตอกเดิม

คึกแตรรคึกเสริม

ตามแต่แลเห็นสมควร

๑ แม้ว่าด้อยคำสำนวน

แลกลินท์ขจร

ฤพลากปวงปราชาญไปรกอภย์ ฯ

๑๒. ท่านควรหัดทำการใหญ่ขึ้นเป็นชั้น ๆ สุดแต่โอกาสจะให้ เพื่อทำใจของ

ท่านให้สามารถขึ้นโดยลำดับ.

ของมี พิชยญาติก

ความสุขคืออะไร บัณฑิตมีคำตอบ
ที่ร้อยแปดพันเก้า แล้วแต่บุคคลที่เราถาม
ลองถามนักคิดยุคใดคนหนึ่งว่า "ความสุขนั้น
หรือ ในชีวิตอย่างไรล่ะ?" ถ้าถามผู้ช้อย
เทียวกลางคน ก็จะได้คำตอบว่า "วิมาน
เป็นที่สุด" นักพเนนิกจะตอบว่า "การพเนน
เป็นความสุขของเขา" ผู้ที่ช้อยอยู่กับเหยา
เผ่ากยเวรอนักจะตอบว่า "อยู่บ้านเป็นบรม
สุข ฯลฯ" เหล่านี้ว่าใครผิดใครถูก
มากยากเว้นแต่เรอ แต่ เณรๆ ไม่คิดซังไป
เท่านั้น

ความจริง ความสุขไม่ใช่เป็นของที่มา
เกยตัวเรอได้เช่นราชรถ ข้อความสุขเป็น
ของช้อยกันไม่ได้ ความสุขชนิดที่ช้อยในชวค
นั้นช้อยได้แน่ แต่นั่นเป็นความสุขเณรๆ หรือ

จะเรียกว่า ความสำราญทางทีระเหมาะกว่า
ความสุขจริง ต้องได้ มาจาก การกระทำ
ระว่าไว้มาโดย ยาก หรือ ง่าย ย่อม แล้วแต่
ผู้แสวง

เศรษฐีหรือผู้ มั่งมี ย่อม มี บ้านช่องเคท
สถานหลายแห่ง แต่เขาผู้นั้นจะช้อยได้เพียง
คราวละแห่งหรือครั้งละห้องเท่านั้น คน
อนาถามีห้องอยู่เฉพาะ แต่ก้อยได้เช่นคน
มั่งมีหรือมีชาติสร้างสรรคอะไรไว้เท่าไร คน
จนก็มีสิทธิที่จะช้อยเท่าคนมั่งมีเช่นกัน
เพียรประสพสุขจริง ควรพอใจในสิ่งที่ม

อยู่แล้ว สนคองใจปร่มอัน ควรนกว่าโลกเรา
นี้เท่ากยละครโรงใหญ่ ระทำอะไรระคิกอะไร

ควรคิกควรทำกยความรัก ความรักใน
ทนั้นไม่ใช่หมายถึงรักอย่างช้อยสาว แต่หมายถึง

ถึงความกรุณาเมตตาเช่นอย่าง แสงในเมฆ
ทำประโยชน์ต่อผู้อื่น หรือแสดงกตัญญู
กตเวทีในเมื่อใครขี้ ความ กรุณา เมตตา จาก
ผู้อื่น

ความสุขอยู่ใกล้ ๆ นี่เอง ใคร ๆ ก็อาจ
เอื้อมหยิบยิบถึงไม่ว่าจนหรือมี แต่กระนั้นยังมี
คนเป็นจำนวนน้อยนักที่เป็นสุขเชื่อว่า คงเป็น

เพราะคนส่วนมากไม่รู้จัก **สุข** นั่นเอง

เรื่อง "นิลขัณ" ซึ่งสยามภาพยนตร์
บริษัทได้ประพันธ์แจก และได้เคยฉายภาพ
แสดงแล้วนั้น คือ เรื่อง Blue bird ของ
Maeterlinck. นั่นเองมีความว่ามีลิลกับ
ลิลลิส สองพี่น้องพากันเที่ยวเดินหา นิลขัณ
ตัวความสุข (Blue bird of Happiness) พากัน
ท่องเที่ยวไปหาวันแล้ววันเล่าก็ไม่พบ ใน
ที่สุดจึงรู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องเดินไปเที่ยว
หาเลย—ความสุข หรือ นิลขัณ อยู่ติด
ที่เข่าทั้งสองเลือกทำประโยชน์ต่อผู้อื่นนั่นเอง
หรือจะว่าอยู่ในบ้านเขาก็ได้

ความสำราญไม่ใช่ความสุข

มีคนไทยมากคิดว่า ความสุขกับความ
สำราญหมายความว่าเหมือนกัน อีกเช่น
นั้นอีกก็เพียว

ความสำราญย่อมมีชั่วขณะ ความ

สำราญจะทำให้ร่างกายฟุ้งพลั้งแข่งขัน, ทุ
ลระคร, อ่อนหนึ่งสอ, นินทาเพือนบ้าน, เล่น,
กินอาหารพุ่มเพอญ หรือค้ม แต่ผลที่ได้
ชั่วคราวเท่านั้นเอง ที่จริง สำราญหรือสนุก
ในขณะนั้น พอรุ่งขึ้น ปวดศีรษะ วิงเวียน
เพลียโดยมาก

ความสุขแตกต่างจากความสำราญที่เกี่ยวข้อง
แล้วสุขเรื่อยติดกันไปตลอดเวลา อาร
โนลด์ เยนเนท ขยาย "ความสุข" ว่า
"ความพอใจ เนื่องจากแรงที่ออกไปโดย
สุจริต"

คนไทยมากเชื่อว่า ทรัพย์สินมีค่าย่อมนำ
มาซึ่งความสุข แต่ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น
เสมอไป สิ่งที่มีความมีอย่างยิ่ง คือสิ่งที่
เอาเงินทองซื้อไม่ได้

ภาสิดสังหลว่า "ผู้ ที่มีความสุขคือผู้
มีมันแต่ไม่จำเป็นต้องว่า ผู้มีมันคือผู้ ที่มี
ความสุข"

เชอเฮนเสตคาเซลกล่าวไว้ว่า "จะมีมัน
เงินทองมากมายเท่าไร ก็ไม่ใช่เศษความ
ความรักลูกรักเมียในครอบครัว"

ถ้าเรารู้สึกกันว่า เมื่อพ้นจากการเล่า
เรียนในโรงเรียนแล้ว เรากลายเป็นผู้ใหญ่
ทันทีไม่ได้ นั่นแหละจะนับว่าอย่างเข้าสุวิดิ

แห่งความสุขกันหนึ่งละ โรงเรียนเป็นแค่
สถานที่แสดงว่าเราควรเรียนอย่างไรต่างหาก
ถ้าประสงค์จะมีความสำเร็จต่อไป ทั้ง
เรียนต่อหรือเรียนไทยลำพังก็ไม่ได้ เราต้อง
เรียนให้รู้ก็ สำหรับอาชีพของเรา เราต้อง
เรียนให้รู้ก็ สำหรับเป็นพ่อแม่ของลูกเราต่อไป
และต้องให้รู้ ก็สำหรับเป็นพลเมืองดี เป็น
หัวหน้าคนอื่น ๆ ด้วย ทั้ง ๓ อย่างนี้เราขาด
แม้แต่อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ ขาดเสียแล้ว
จะประสบความสำเร็จไม่มีวันได้

คำกล่าวที่เป็นคติเตือนใจ

ทางทิศใต้เพื่อประสพความสำเร็จในโลก
คือต้องกระทำตาม โอวาทที่เราสอนให้
กัน
ความสำเร็จไม่ได้ อาศัยเครื่องอุปการ
ภายนอกมากเท่ากับความอาศัยตนเอง
ในอายุเราไม่ควรขี้ขลาดขี้ขลาด
อยู่อย่างไม่มีแก่น
ตัวเราไม่ได้เป็นอย่างที่เราเห็นว่า เป็น แต่
เราเห็นว่า เป็น

๓๓. ความอยากเป็นเสมียนหมอกปลูกคุณปัญญาวิชาการทุกอย่าง แต่ถ้าไม่มี

ความอยากเสียเลย ก็ชื่อว่าทอนวิริยะทั้งอุสสาหะ ทำนควรพ้นฝ่าหมอก
เจ็ดด้วยโอฬาส์ ก้าวหน้าจนสุดความสำเร็จให้จงได้.

ของ ผ. ส. พิชัยญาติ

วิวัฒนาการ

๖. ประเพณีธรรม

รวม

ไทยที่เกิดขึ้นบนฟูกชน

มีไทยอยู่หลายประการที่เป็นไทย
วัยแรก อันเกิดแต่การนอนบนฟูกชน
เพราะอากาศที่อบอุ่นฟูกชนนั้นหาใช่
เป็นอากาศชื้น อย่างธรรมดาที่อยู่ในที่
ว่างไม่ เป็นอากาศที่กดเอาความ
ร้อนแห่งร่างกายของเราไปได้อย่าง
รวดเร็วเป็นอย่างนี้ ไทยที่เราจะได้
รับจากการนอนบนฟูกชนนั้น เราทำ
ให้ร่างกายของเรา มีอาการหนาว ๆ
ร้อน ๆ คล้ายกับจะเป็นไข้ หรือ
บางทีก็เป็นไข้จริงเลยก็เกียวก อากาศ
เช่นนี้จะเปลี่ยนรวดเร็วเข้ามาหาตัวเรา
ฟูกชน ปลอดภัย และใช้ชน ๆ
ที่นอนคว่ำวัยแรกออกมา
หากเราทั้งสองคนจะฟูกนอน จะมี
ความชื้นหรือไม่นั้น ให้ใช้กระจาก

เงาที่มาก สด เขาไปใต้ฟูกนอนนั้น
แหละหาความชื้นอยู่จริง กระจาก
เงาที่มีละอองชื้นคึกคัก เมื่อเรา
ทราบดีแล้ว ก็ควรจะเลือกนอนไป
จัดการผละให้แห้งก่อน หรือทำ
ความชื้นต่อไป :-

ป้องกันความชื้นแห่งฟูกนอน

ให้ใช้ขวดหิน ชนคใหญ่ บรรจุ น้ำ
ร้อนเค็ม ๆ เติมน้ำเกลือไว้ใต้ฟูกนอน
แล้วค่อยเปลี่ยนน้ำที่เย็นออกและบรรจุ
น้ำร้อนใหม่แทนที่ ขวดน้ำร้อนต้อง
วางไว้ในที่ต่าง ๆ ของฟูก บางครั้ง
ควรเอาหมอนวางไว้เหนือขวดน้ำร้อน
ด้วย จากวิธีง่าย ๆ ดังที่กล่าวนี้เอง
เราก็จะไม่ต้องกลัวว่า จะมีความชื้น
แยกเกิดขึ้นในฟูกนอนเลย ในฤดู
หนาวหรือเวลาที่หมอนตกลงก็ควร

มีขบวนการนำขึ้นสักสองขวด ใส่ไว้ใน
ฟกนอน เพียง สิบห้า ถึง สอง ครั้ง
ความชื้นแห่งฟกนอนจะมีเกิดขึ้นเลย

อันตรายของกระดาดสีขาว

กระดาดสีขาว ไม่ควร จะนำเอาไป
ใช้ห่อเสื้อผ้า หรือแพรทมิต่าง ๆ เลย
เพราะกระดาดขาวมีเชื้อ อาดปนหินอยู่
อาทตผ้า สั้น ๆ ให้ตกค้าง เสียสร้าง
ลงไปได้ โดยเร็วที่สุดกระดาดนอกจาก
สีขาวแล้วใช้ห่อผ้าสักใดก็ทรงน

ชักเนื้เตนนิสหรือเนื้เตเบคมีนตัน

คัมเนื้เตนนิสและเนื้เตเบคมีนตัน
ด้วย น้ำสาก สักสองป้อนคครั้งตึง
ไว้บนเตาประมาณ ๓๐ นาที ระวังคอย
กให้ส่วนที่ลอยขึ้นมาให้มลงไป เมื่อ
เอาขึ้นจากน้ำต้มแล้ว เทเหลาขึ้น
หวาน ๆ สัก ๔ แกลลอนส่งลงในภาชนะ
กบนหรือฉาบทองแดง (อย่าใช้ภาชนะ
ที่ทำด้วยเหล็ก) ใส่เนื้เตกกล่าวทั้งสอง
ชนิดนั้นลงไปหมักไว้ประมาณ ๔๘ ชั่วโมง
ในภาชนะ ในระหว่างเวลาที่หมักอยู่น
ต้องคอยกลับสักสองสามครั้ง แล้วยัก
เอาขึ้น ชักในน้ำสาก จนเห็นว่าหมัก
กลืน เหลาดี แล้ว จึงยัก เอาขึ้น ผึ่งไว้
ให้แห้ง

คุณสมบัติของน้ำที่แกว่งสารส้ม

น้ำที่แกว่งสารส้มมีประโยชน์มาก
ในการ ชัก เสื้อผ้า และ ลูกไม้ ต่าง ๆ
หรือผ้ามสลินให้ขาวสะอาด แต่ต้อง
ระวังให้แรงมาก เพราะเสื้อผ้า ชักด้วย
น้ำซึ่งแกว่งสารส้มมาก ๆ นั้น จะคิดไฟ
ไหม้ลูกกลามได้เร็วที่สุด

ทำให้เอ็นแรกเกิดเตมมีนตันถึง

เอ็นแรกเกิดเตมมีนตันหรือเตนนิส
ก็ถามถ้าใช้ ไปนานเข้า หรือ ถูกความ
และชื้นจากละอองน้ำ อาจทำให้เอ็น
นั้นอ่อนลงหรือห่อนตัวลงได้ แลทาง
ที่กักสัด จะช่วยให้นเอ็นคง ขึ้นข้างใด
ให้ใช้ ทั้งเจอรเย็นชอย ทางทั่ว
เอ็น ท ใน แรกเกิด นั้น เมื่อ แห้งก แล้ว
เอ็นก็จะกลบยคงขึ้นอีก

ทำให้ทนทานขึ้นอีก

ลูกเบคมีนตันนี้ ถ้าจะทำให้ได้
ทนทานขึ้นอีก ให้ใช้ลูกเบคมีนตัน
(ทางขนนก) แลส่งไปในน้ำเมือกก่อน
ล้างมือเล่นสักครู่ใหญ่ ๆ จะทำให้
ขนนก อ่อนไม่ถึง กย หัก หรือ แตก ได้
โดยเร็วกว่าที่ระมัดระวัง

ตัวละครคน

นาม

เจ้าคุณเรื่องยศ

พระวิชัย ฯ

นางวิชัย (อร่าม)

นายพจน์

นางสาวขุ่ม

ฉาก.— ห้อง รัช แยก บ้าน พระวิชัย ฯ

ประตูกิตต่อกับห้องสมุด

ลักษณะ

กริ่งเกร็งไม่ยอมแก่

ซอกลิ้นเม็บ

สมัยใหม่ ชึ่ง

กริ่งเกร็งเหมือนพ่อ

เสี่ยมหิมคมในผัก

ตกแต่งตามสมัยนิยม

ก้านขวาม

วิชัย

(กนาพิกาขอมือ) เทอ! น

เมื่อร่วมเขาไปง่าย เครื่องหนวดง

ไหนกัน ไปแต่เจ้าขนบ้านยังไม

กลับ ฮะ! วันทั้งไวอาเวส,

โอเรียนเตส, คงเป็นเทอ กะ วิชัย

หล่อนช่าง่ายนักร เรืองเครื่องแต่ง

กายแล้วไม่ยอมแก่ (เสียงเรียก พน

ข้างนอก “คุณพระครบๆ คุณพระ

อยู่ใหม่จะ” พระวิชัยเซงอีกทาง

มานั่งดาหน้าทาง) อ้อ! คุณพน

เชิญซักครับ เชิญชนัน อ้าว! น่นพา

ใครมากับ เชิญๆ เชิญๆ

พน

(เจ้า มา เข้มหมวก ยกมือไหว

ช่อมุเก็นตามเข้ามาด้วย) คุณพระ

ครบ ผมแนะ นำให้รู้จัก แม่ ช่อม

(ช่อมไหว)

วิชัย

ยีนัก (รับไหว) เชิญนั่งๆ

(ถามพน) หล่อนเป็นมิตรคุณ?

พน

มิใช่— ผมมีอะไรอย่างๆ

ขอความช่วยเหลือจากคุณพระ—

วิชัย

ไก่อ๊! ถ้าผมช่วยได้ ไม่ปฏิเสธ

เรื่องอะไร?

พน

เก็บกัยแม่ช่อม แลผม

วิชัย

(ทำหน้าตกใจ) ทำไม!

พน

ผมจะเล่าให้ฟัง (เดินไปนั่งที่ พน

เกาชยามมท้อง พระวิชัยตาม

ไปนั่ง ช่อมหยิบหนังสือพิมพ์เกาะ

ขันอ่านโดยไม่เอาใจใส่) แม่ช่อม

หล่อนเป็นภรรยาผม—

(ทั้ง) อะไร ภรรยาคุณ ไม่

ใช่คนที่คุณพ่อหมั้นไว้ให้หรือหรือ

มิใช่ ผมเลือกหาตามชอบใจ

ผมเอง

วิชัย

คุณพ่อท่านทราบหรือเปล่า?

พน

ไม่ทราบ

วิชัย

ถ้าทราบท่านคงจะโกรธคุณมาก

พน

เช่นนั้น ผมจึงต้องมาขอความ

ช่วยเหลือจากคุณพระ

วิชัย

ผมจะช่วยเหลือ คุณไก่อ๊! อย่างไร

พน

รับฝากแม่ช่อมจากผม

วิชัย

รับฝาก— ไก่อ๊?

พน

ไก่อ๊— ถ้าคุณพระช่วยผม

วิชัย

ก็ช่วยก่อน คุณไก่อ๊! หล่อนมา

อย่างไร

พน

ขอ มาตรา ของ หล่อน เจียบ ๆ

โดย ไม่ มีพิธี ก็คง อะไร เสีย เงิน

สินสอด ๕๐๐ บาทแล้วกับตัวมา

วิชัย

(พยักหน้ายิ้ม) อ้อ! ง่ายกาย

จริง ขอโทษหล่อนมีอาชีพอย่างไร

บางทีคุณพระ จะ เห็น ว่า เลวไป

หล่อนเป็นละคอน—เป็นนางละคอน
วิชัย นางละคอน— (ยิ้มแล้วกระซิก)
เท่าไรหน้่ามของลูกพ่อกัน) ก็ทำไม
จึงจะนำหล่อนมาฝากผมเล่า ?

พนั สมควรจะไปไว้นานผมอย่างไรได้
คุณพระก็ทราบแล้วว่าคุณพ่อท่าน
รู้ท่านต้องโกรธ ถึงแม่เวลานี้ท่าน
จะยังอ่อนน้อมสรวลครกๆ แต่ ท่าน
โทรเลขลงมาบอกผมว่า ท่าน จะเข้า
มาในวัน ๒ วันนี้แหละ

วิชัย จะให้หล่อนอยู่ที่บ้าน ของ หล่อน
ไม่ก็ได้หรือ

พนั หล่อน ไม่ มี บ้าน มารับ หล่อน
เข้าตากแล้วอยู่ที่ถนนพระสุเมรุ บกนี้
มารับ หล่อนมีกิจ จำเป็นที่จะต้องไป
ต่างจังหวัดในวันสองวัน คุณพระ
ต้องบอกกับพี่ชาย ว่าผมจะคง ให้หล่อน
อยู่ที่นี่คนกับใครก็ได้

วิชัย ก็จริงอยู่เช่นนั้น แต่ว่าคุณพระ
ฝากผมไว้นานสักเท่าใด ?

พนั อย่างช้าไม่เกินกว่า ๑๕ วัน แล้ว
ผมจึงจะคิด ขยับขยาย ต่อ ภายหลัง
รอ ให้ คุณ พ่อ ท่าน กลับ ขึ้นไป นคร
สวรรค์เสียก่อน หนทางที่ติดขัด
ผม จะ ลอง พยายาม กับ คุณแม่ คุณก่อน

ถ้า ท่าน ยอม ตาม ความวิงวอนของ
ผม แล้วช่วยยกเข้าให้คุณพ่อหาย
โกรธได้แล้วก็ไม่มีอันตรายอะไร ผม
ก็คงพาหล่อนไปไว้นานได้

วิชัย ถ้าท่านไม่ยินยอมทั้งสองคน—
พนั ผมก็ต้องหาหนทางอื่นต่อไป
แล้วแต่สะดวกกับผม แต่อย่างไร
ก็ถ้าผมจะฝากคุณพระไว้ ไม่เกินกว่า
๑๕ วันแน่นอน

วิชัย ก็ได้ (รับอย่างไม่เต็มใจ)
แต่ นี่แหละ— ผมยังหนักใจอยู่ข้าง
ถ้าคุณพ่อคุณรู้ว่าคุณพระรับลูกสะใภ้
ลับๆ กันไว้แล้ว ท่านจะมีมา
หมายกับใครได้หรือไม่ ผมจะเสีย
ผู้ใหญ่ไปกระมัง

พนั พุทโธ ! คุณพระครับถ้าคุณพระ
จะ ยินดี ช่วย ผม ปกป้องจริง ๆ แล้ว
ทำไมท่านจึงไว้ใจไม่ได้ ผมขากขึ้น
เข้ามาออกปากทั้งที่ในเรอใจเล็กน้อย
เท่านั้น ก็หวังแล้วว่า คุณพระคง
กรุณาผมบ้าง

วิชัย (พยักหน้า) เขาเถอะ—ผมเอง
นะไม่รังเกียจ ยอมรับแต่ข้อสำคัญ
ก็คือ อร่าม แม่ผม คุณต้องคอย
พบบอกหล่อน แลพยายามอธิบาย

ให้หล่อนเข้าใจง่าย ๆ สักหน่อย
มีฉันนี่แหละเกิดความเข้าใจผิดขึ้น
ไป เพราะหล่อนเป็นคนซึ้ง หง—
จนผมเขอรอไม่ติด—คุณก็รู้อยู่แล้ว

พจน์ (หัวเราะ) ซ่อนไม่เป็นไรผมจะ
พยกัยเธอเอง— เก็บวนเธอไปไหน
ล่ะครับ

วิชัย ไปจ่าย เครื่อง แต่งกายงาน รุก
หนาว

พจน์ คุณอร่าม นี่เธอช่างแต่งตัว
นะขอรับ

วิชัย หล่อนไม่ยอมแก่

พจน์ ความจริงเธอก็ยังสาวอยู่ลูกแก้ว
ก็ไม่มี ก็ควรแล้ว คุณพระไม่ควร
ติเคียนเธอเลย ว่าที่จริง คุณอร่าม
เธอเป็นสตรีที่สวยเกินคนหนึ่ง

วิชัย ผมภูมิใจ ที่คุณกล่าวเช่นนั้น
ผู้ชายบางคนมักไม่เห็นเมีย ของตัว
สวย กว่าที่กำลังรักกัน

พจน์ คุณพระคงนึกเช่นนั้นเหมือนกัน
นะครับ (หัวเราะ) (เสียงแตร
รยอนต์แลได้ ขึ้นเครื่องบนค้ กังเข้า
มาในบ้าน)

วิชัย (ลุกเซงฮักทางหน้าต่าง) อ้อ !
เมื่ออร่ามกลับแล้ว เอ๊ะ มันพาเขา

ใครมากับ พทไธ เจ้าคุณเรื่องยศ
คุณพ่อคุณนั่นเอง ทำไมจึงมากับ
กันไต่

พจน์ (ตกใจ) รุ่งหรือครับ (ลุก
ขึ้นมอง) ตามจริง นี่ท่านอุทริมา
ตั้งแต่เมื่อไรกัน ผมจะทำอย่างไรดี

วิชัย ยอมพยกัยท่าน
พจน์ ไม่ไหวละครับ ผมเองนะพอ
จะพยกัย แต่แม่ชื้อมละ

วิชัย ให้หล่อนหลบเสียก่อน
พจน์ รุ่ง ที่ไหนค้ เร็ว ๆ ชี้ครับ

วิชัย ในห้องสมุดกันไต่

พจน์ (ลุกไปก้ชื้อม) ชื้อม หล่อน
ต้อง ซ่อน ตัวใน ห้อง นั้นสักครู่เถะ
มีฉันนี้ คุณพ่อท่านจะพยกัยเข้าก่อน
เวลาทำเป็น

ชื้อม เอ๊ะ! นี่อะไรคุณเอาที่ดินมาจ้ง
เล่นอย่างนั้นหรือ ?

พจน์ พิไธ หล่อนก็ขอมทราบความ
จำเป็นของฉันทแล้ว ไปเถะนะอย่า
มัวช้าอยู่เลย

ชื้อม ที่ดิน ไม่ยอมเข้า ไป ออก อยู่
คนเคียว

วิชัย (หัวเราะ) ถ้าเช่นนั้นคุณพจน์
ก็ต้องเข้าไปชิงตัวอยู่กับ หล่อน อีกคน

หนึ่งชี
พจน์ ได้เห็นอนัน เร่ว ชี ครบ (รุง
ซ่อมซ่อมไปทำห้องสมุด พระ
วิชัยเป็นศิษย์ที่)
วิชัย นั้นคนกับหล่อน จะ ทน ท้อง แท้
อยู่ในห้องนี้ได้ ร ?
พจน์ คง ไม่ ถึง ครั้ง วัน ทروق ครบ
ไปรทใส่กุญแจเสียด้วย (เข้าใน
ห้องกับซ่อม)

วิชัย ระวังอย่าให้อาหมขึ้นล่ะ (หัวเราะ
ใส่กุญแจแล้ว เอาลูกโยนเข้าไป
ไว้ใต้เก้าอี้นวมยาว อร่ามหยอหยอ
ของ รุ่งรัง กลีบ มา ราก ห้างทั้งลงที่
เก้าอี้)

อร่าม คิดนไปจ่ายของ พยเจ้าคุณ
เรื่องยศที่เฮลเฮย์ เลยเชิญมา
ด้วย (เจ้าคุณเรื่องยศเข้ามา พระ
วิชัยไหว)

เรื่องยศ สบายหรือคุณพระ
วิชัย สบายครับ
เรื่องยศ ผมคงใจมาเขี่ยมจิง ๆ (นั่ง)
วิชัย เป็นพระคุณมาก นี่ได้เข้ามา
จากนครสวรรค์เมื่อไร
เรื่องยศ พังเจ้านายเมื่อเจ้านายเอง ผมมา
เรือไม่ได้มารด ๒ วันจึงถึง

อร่าม คุณหญิง ท่าน ลง มา ด้วย หรือ
เปล่าล่ะ
เรื่องยศ ไม่ได้ลงมาล่ะ ลั่นมาราชการ
อย่างช้ากว่าราชาธิบดีด้วย เท่านั้นละ
กลีบ โทเรเลช ยอกเจ้าลูกชายเขา
ว่ามารด เลยมาเรือเสีย มาลง
บ้านก็ไม่พยควั ย่าวยอกว่าไปค้าง
ที่ไหนไม่ทราบแต่คนนั้น ถ้าเร่เลย
ก็เกลยแล้ว

วิชัย ก็สนุกคนของไป ตาม ภาษาเด็ก
หนุ่ม (ยิ้ม)
เรื่องยศ มันมาทันย่างหรือเปล่า (พระ
วิชัยนั่ง)

อร่าม หลาย วัน มา แล้ว ไม่ เห็น มา
เที่ยวเลย
เรื่องยศ แม่เล็ก ๆ ของฉันล่ะ แม่อร่าม
พยบ้างไหม โรงเรียนหยกเทอม
คราวนี้ฉันก็ไม่ได้เรียนไป

อร่าม แม่ประทุม, กับ แม่ชุ่มควั, หรือ
คะ หล่อนเคยพาครของหล่อนมา
เที่ยววันไหน ๑ เมื่อเป็นก่อนนั้น หมู
นั้นหายไป หล่อนคงไม่ไปไหนทروق
นี่คะ เพราะอากาศโรงเรียนยางกับ
ก็สบายก็ สดถ่านกักชวนให้พลิก
เพลินใจ

เรื่องยัก ที่ไหนก็ได้ เธอยังไม่ทราบ วิชัย

โรงเรียนหยกเทอมควรวิน มันทา
กันออกมาอยู่บ้าน เหมาะถักน่าน้ำ
ชวนเด็ก ๆ คนใช้ อีก ๒ คน พากัน อร่าม
ไปเที่ยวป่ารักพระภักดี ๆ โคขไม่
มีผู้ให้ดูคุมไปเลย เจ้าชายก็ไม่
ว่า มีหน้าชาวเรลล์มเขยยกมอดลอก
มอดแลกกลัษมา แล้ววิ่งมเรือบค
เจ้าพวกหนุ่ม ๆ ความมาลงคลองน้ำ
บ้านอีก ๒-๓ ลำ มีน้ำเย็นใหม่

อร่าม (หัวเราะ) ไม่ใช่ความผิดของ
หล่อนเจ้าคะ ความผิดของเจ้าพวก
หนุ่ม ๆ คนอนันต์ต่างหาก

วิชัย (สอ) เริงของแม่อร่าม
เรื่องยัก ผิดอะไร ทำไมจะไม่ผิด ถ้า
มันไม่พากันไปเล่นแข่งเรือ กับเขา
จนเขยยกแล้วละก็ ใครมันจะตาม
มาเอาแกว่ะไร ในคุณพระผลมว่า—

วิชัย (พยัก) ขอรบ ถูกอีกเหมือนกัน

เรื่องยัก ฉันไม่เห็นว่าคุณพัสตร์ ขึ้นสูง
จะกระโดดไปเล่นลครให้คนอื่น ๆ เขาคู
เจ้าก็ทำเรือ เรือ ๆ มีผู้ขายคุมไป
ถึงทักจอกข้างเขื่อนนังคุเขา หรือไม่
อีก ก็ ก็ ไปรด ยนต์จอกคุ เขาจะมี
เหมาะกว่าหรือ

เริงขอรบ แม่อร่าม หล่อนก็
ชอบไปเหมือนกันไม่ใช่หรือ ? (หัน
ไปถามเมีย)

ค่ะ ที่แรกก็ฉันก็ไปเรือขบเขยยก
มอดลอกมอดแลกกับเขาเหมือนกัน
แต่มาคิดอย่างเจ้าคุณพัสตร์ ก็เลย
ไปรดยนต์จอกคุเขา เติมที่ค่ะ
เคียวมันก็จะมียุชขายชิ้นคำ มากกว่า
สุภาพ ทำให้สุภาพผู้ก็เช็กไม่ยอม
ลงเขยยกน้ำกับเจ้าพวกนั้นคัวยกลาย

เป็นคนๆ ไปเสียหมด

เรื่องยัก นั่นนะซี ฉันต้องห้ามเขาคว่า
ไม่ให้ไปเช่นนั้นอีก ฉันไปจะดู
เขยยก แม่อร่าม คอยคุกับฉัน
อนุญาต ผ่าซี เหย็นคัสั่งสอนเขา
ตามชอบใจเถอะ อ้ายฉันนะมันอยู่
ไกลไม่ค่อยทราบ เจ้าพัสตร์มัน
ก็เกร ไม่เป็นอะไรกันน้องสาว
เสียเลย

อร่าม ชอบพระคุณค่ะ แต่หล่อนเป็น
เด็กก็ทั้งสองคนนะเจ้าคะ เล็ดลิว
ฉลาก ขันญาความคึกคึกมาก

เรื่องยัก แล้ว หล่อนอย่า ไปชม มัน ค่อ
หน้าละ มัน จะเหลิง เสีย ถ้ามันพัน
จากการ ผู้ชาย พายเรือ เสียได้ แล้ว

ก็เห็นจะไม่เป็นไร

อร่าม (หัวเราะ) สถานศึกษาขางกย
ก็จะมีโกลตาห่มๆ มาก ระเบียบ
โรงเรียนเขาก็กวดขันดี

เรื่องยศ (นึกคิดเช่นนั้น) จึงได้ส่งมัน
ไปไว้ที่โรงเรียน

อร่าม ได้เท่าไม้อะไรอีกไม่ใช่หรือ
คะ วัน

เรื่องยศ ก็ทำอย่างนั้น

อร่าม ถ้าเช่นนั้นก็ดีแล้ว คิดขึ้นข้อ
เชิญ รัย ประทานอาหารเสีย หนึ่ง ก็
แล้วกัน

วิชัย (ส่ายมือ) ภายจริงคุณพจน์
มีทิวลมัยหรือ (ก) ได้เท่ายัง
ระ ต้องการไปพบตัว คุณพจน์ อีกไม่
ใช่หรือครับ

เรื่องยศ อ้อ ไม่เป็นไร ตามเรื่องมัน
เถอะคุณพระ พรุ่งนี้เข้ามถึงจะ
ชานายมัน เป็นอันยอมรัยเชิญ
รียทานทันที

วิชัย (บึ้ง) เข้าเลือก คุณพจน์
คลายแน (ก) หรือเราจะไปรียทาน
อาหารวันที่ กำนัน เหลา กัน ก็ กว
การมี

อร่าม อย่าเลยคะ รียทานทันทีเหมาะ

กว่าคิดนั้น จะกระเมน สำหรับ เจ้าคุณ
เองวัน เพื่อจะใช้ผลไม้แม่ครัว
คนใหม่ของคิดน พึ่งรับเข้าตำแหน่ง
มาสามวันเอง เก่งสารพัดทำอะไร
ก็ทำอย่าง

เรื่องยศ เหมาะที่เคียว เป็นอันตกลง
รียทานนี้ ก็ว่า คุณพระนาน ๆ ได้
พยกัน

วิชัย (บึ้ง) เบน แม่อร่ามตกลง
เข้ามาขังจังหวัดเสียแล้ว (ก)
ตามใจชอรัย

อร่าม ถ้าเช่นนั้นคิดนต้อง รัย ไปส่ง
แม่ครัวเคียววัน ขอประทานโทษ
นะคะ (ออกทางประตูซ้าย)

เรื่องยศ (นึกคุณพระ) ผมมีเรื่องอะไร
จะเล่าให้ฟัง

วิชัย (ก) เชะเรื่องอะไรกันชอรัย

เรื่องยศ ผมเคย เล่าให้ ฟัง ถึง เรื่อง แม่
สำรวเมียน้อยคนใหม่ ของผมแล้ว
ไม่ใช่หรือ

วิชัย แม่สำรวยที่ได้เท่าพาไปเข้าคุก
ให้อยู่ในระหรือครับ ผมทราวยแล้ว
ทำไมละชอรัย

เรื่องยศ คุณพระทราวยแล้วไม่ใช่ หรือว่า
หล่อนเป็นคนสวยเก๋คุณหนึ่ง

วิชัย ขอรับ ตามที่ไต่เท้าเคยเล่าให้

ผมฟังคราวก่อนว่า หล่อนมีผิวขาว

อวบท้วม, ตาคม, คิ้วกก, ตักผม

ข้างหู แต่งตัวโก้

เรื่องยศ นั้นแหละ เคยมัน มัน เกิด เรื่อง

เสียแล้ว

วิชัย เฮะเรื่องอะไรกันล่ะขอรับ คุณ

หญิงท่านทราบความกระมัง

เรื่องยศ ไม่ช่วย, ไม่ช่วย, มันแน่

ไปแล้ว

วิชัย ค่ายเริง เย้ไปไหนล่ะขอรับ

เรื่องยศ ไปไหนก็ไม่รู้ ผมถึงกรุงเทพ

เช้าวันรีบไปหา พอลงห้องเห็น

ใส่กุญแจ นึกว่าเขาจะไปเที่ยวไหน

จึงถามคนข้างห้อง ที่ไหนล่ะเขา

บอกให้ฟังว่าเย้ไปหลายวันแล้ว

วิชัย เฮะ แล้วมารดาเข้าหล่อนล่ะ

เรื่องยศ เย้ไปด้วยกัน

วิชัย ผมยังเภาไม่ออก ว่า หล่อน แล

มารดา ต้องการหนีจากไต่เท้าไป

ทำไม ก็เป็นสุขแล้วไม่ใช่หรือขอรับ

เรื่องยศ ก็นั่นนะซีคุณพระ ผมก็สงสัย

ก็ เกือบหนึ่งถึง ๒๐ ปีแล้วซึกก็ไม่

น้อยนุ่ ถ้ายายแม่ไม่คักวิท

เขาเลิกสาวไปเที่ยวขายใครต่อไปอีก

ละก็ ผมก็คิดว่าไม่นานจะหนีไปจาก

เราเลย

วิชัย สาเป็นไปไต่หรือขอรับ เช่นนั้น

เรื่องยศ ก็ไต่ เพราะเราไต่หล่อนมาก

ด้วยอาการเช่นนั้นหล่อนกัน

วิชัย ไต่เท่าต้องเสียไป เท่าใดขอรับ

ลำห้วย ความงาม ของ แม่ ลำ รวย

ภรรยาอย่าได้เท่าคน

เรื่องยศ พันกว่า

วิชัย เขาอยู่ แล้วไต่เท่าระคิกักการ

อย่างไรต่อไป

เรื่องยศ ต้องลงตามตัวคู่สั๊กพัก

วิชัย ไต่เท่า เห็น จะ ยัง อดลย หล่อน

อยู่มา

เรื่องยศ ก็พอประมาณ แต่ผมเจ็บใจ

มันคุณพระ ต้องตามตัวให้ไต่

วิชัย ถ้าเผื่อ หล่อนเสียตัวกับ คนอื่น

ไปอีกแล้ว

เรื่องยศ ข้างมัน เจ็บใจ ต้องเอามาให้

ไต่ ผมอยากขอความช่วยเหลือจาก

คุณพระบ้าง

วิชัย (บึ้ง) ทั้งพ่อทั้งลูก ผู้หญิง

ทั้งเพ (ต้ง) ช่วยอย่างไรล่ะขอรับ

เรื่องยศ ช่วยเสีย เสาะ ตาม ตัว คุณ เสด็จ

ทรวายแ้ววาย

วิชัย เอ... าวทาไรรอน อย่างนั้นข้าน

ของกลบหยาบหมกขีทล่อน รอไว้

อกพอพรุ่งนี้เอะนาเผลอจะหาลูกมัน

พบบาง

อร่าม ถ้า เช่น นั้น คิฉิน มี ไม่ ไ้ ทำ

ชนมทริช

วิชัย ก็ทำอย่างเอนๆ แล้วกวนน้ทล่อน

อร่าม ถึงจะ ทำ อย่าง อื่น ๆ ก็ ต้อง คุ

ตำราทั้งนั้น

วิชัย เรวเรวัง น้ถ้ำทล่อนไปทำที่ข้าน

ย่นไปก่อน ๆ มีต้องหั่นตำราไปคั่วขี ?

อร่าม ก็ต้องพองเสียก่อนขีค๊ะ ทำ

ขนมฝรั่งคุดเห็นแป้นของง่าย-ง่าย

อัยเมื่อไร ไม่ใช่ขีปลาตากเคียว

หรือแกงน้อกหมกค๊ะ

เรอชคั วังของแม่อร่าม ย่าปลา

ตากเคียวนะมัน ง่าย ถ้าไม่ มีไข่ปลา

กรอขแทนก็คาย-วังใหม่ อ้าย

แกงน้อกหมกก็เหมือนกัน คินบั้ง

จำได้เมื่อไปอยู่หัวหิน ใจคุณพระ

น้กไปขึ้น ๆ ไปเที่ยวกลับ มา เห็นอัย ๆ

น้กกับแม่อร่ามก็แกงน้อกหมกทุกวัน

อร่าม ว่าแค่ทำอย่างไรค๊ะ ถึงจะ

เขาเข้าไปในห้องนี้ก็ได้

วิชัย ไม่รู้ทล่อนรึ แต่คินบั้งไม่ยอม

ให้งัก

เรอชคั (เค้น เข้า ไป คล้ำ ทุ รุกฎ แง)

พิไร กณแหทองของคุดพระ ก็เป็น

ชนิกเกยวักทอง ผม ทุ นครสวรรค์

เหมือนกัน คุเหมือนผมคุดมากับ

(คันตามกระเข้าเสื่อ แล้วควัก

ออกมา) น้คืบ คุลงคุเอะไซ

น้คืบจะก้นได้แน่ ก็น้ชนคุด

วิชัย (ตกใจ) เห็นจะคนละชนิก

ขอรัย อย่าเลย เคียวหักคางในน้

ระล่ายาก

อร่าม (เข้าไปรับมา) เหมือนกัน

เทียวค๊ะ ญูวัง (ตรงเข้าไปไขเอง)

วิชัย (เข้าไปขวางประตู) อย่า-อย่า-

แม่อร่าม อย่าไขเลย

อร่าม (สงสัย) เอ... นะไรกัน

เรอชคั (หัวเราะ) คุณพระวิชัยเห็น

จะมีข้อจ้ออะไรในห้องนี้เสีย แล้วละ

เรอ (แม่อร่าม เทอ-เทอ คุระ

อร่าม (ชักไม้โท) เพ้วระอะไว้งไม่

ให้ไข-ค๊ะ-ค๊ะ-คุด

วิชัย (งั่ว) งั่ว—อย่าพูดเลย

อวาม หลีก—หลีก—อย่าขว้างกีดกันอะไร
แต่คน (ใครจะเข้าไปพระวิชัยสัก)

วิชัย บอกว่าอย่าแม่อวาม (นางวิชัย
เซ กาย ลอย หลัง ไปที่ เก้าอี้ นวม
เอามือเกาที่พนักถักผ้าเช็ดหน้าแพร
ซึ่งลืมพาดอยู่ หยิบขนมมาก)

อวาม คุณพระวิชัยคะ? ขอถาม
หน่อย ว่าผ้าเช็ดหน้าแพร สีน้ำเงิน
ผืนนี้เป็นของใครกัน (ชูผ้า) กลิ่น
น้ำย้อมแก้ขัดซึ่งไม่ใช่ของคุณแม่
วิชัย (สีกุ้งกิ้ง ไบ๊อง) ทำอะไรเสียพิช
เสียแล้ว (ทั้ง) เอ ของใครฉันก็

ไปก็ออก ฟังเห็นและ (หันไปถามเรื่องยศ)

เรื่องยศ (ใครจะเข้าไปชอก) เอชอบก
(ไบ๊อง) อ้าย ผ้า เช็ด หน้า สีน้ำ เงิน

ใหญ่ ๆ พืนนี้ เราเคยซื้อที่ห้าง
นง ฐิติภารพาศิย์ กำหนดแม่สำรวเป็น
หลายผืน ใครนะที่ใช้อย่างเกียวกิน

สงสัยมาก (ทั้ง) ไม่ใช่ของคุณหรือ

อวาม (งั่ว) งั่ว—คุณว่าไง—

วิชัย (งั่ว) งั่ว—คุณไม่ทรา

กันนี่ (ห้องที่หลังขึ้น วิไล)

อวาม (งั่ว) งั่ว—นั่นอะไร? ห้องมีคนอยู่ในห้อง
หรือ? นั่นแน่—

วิชัย ไม่มี, เสียงทงทำหนังสือตก
อวาม (งั่ว) งั่ว—กิดันโง่พอที่จะเชื่อกันว่า—คุณ
พระวิชัย—คุณซ่อนผีหญิงไว้ ห้องนี้
—ต้องใช่

เรื่องยศ (ไบ๊อง) และถ้าอาจะเป็นอย่างนี้
สำรวก็คงได้ (ทั้ง) คุณพระต้องใช่
เพื่อแสดงความบริสุทธิ์

วิชัย (งั่ว) งั่ว—ไปรัก สงัย ประ เทียวเถอะ แม่
อวาม (งั่ว) งั่ว—ฉันจะพูดอะไรกับหลาน
สัก ๒-๓ คำ

อวาม (งั่ว) งั่ว—ไม่ส่ง—ไม่อย่าฟังคำแก้ตัว
ของคุณแล้ว หลีกออกไปกีดกัน

ใจห้อง (ผลึกพระวิชัยเต็มแรงจน
ไปตก) เขาไปคิดฝ้ออีกข้างหนึ่ง แล้วใจ
ประทุกระชากออก ใครอยู่ในนั้น
มีคนอื่นซ่อนอยู่อีกมาก

(ซ่อนเค็นหน้าเรี่ยออกมา)

อวาม ขอประทานโทษเถอะค่ะคุณนาย
ทั้งที่ กิดัน จะเป็นผู้ทำให้คุณเข้า
ใจผิด—

อร่าม (ร้องโมโหสิ่ง) ยิ่งกว่านั้นอีก

เรื่องยศ (ตลึง คุรุ ทิ้ง ทวง เจ้า ไผ่ ทา

ช่อม) บอกฉันหน่อยเถระว่าใคร

เป็นผู้พาหล่อนมานี้ คุณพระวิชัย?

วิชัย (หันไป พย หน้า เจ้า คุณ ทก ไท

รังกีกรัก) คุณพระช่วย (เซไป

ทิกฝาแล้วเอามือขี้นักหน้า)

วิชัย (เดินเข้าไปที่ช่อม อร่าม

กระซอกแซก)

อร่าม ทยุก 1 ก็ฉันยังไม่ต้องการให้

คุณช่วยเหลืออะไรหล่อนเวลานี้

วิชัย (สยบแขน) หล่อนแปลม

จะล้ม

เรื่องยศ ทยุก 1 พระวิชัย ผมยังไม่

อนุญาตให้คุณแสดง ทิวิชา ประคอง

หล่อนต่อหน้าผม

วิชัย (ร้องเรื่องยศ) เจ้าคุณ! น

หมายความว่าอะไรกัน

อร่าม เร็ว! อธิบายให้กระตังเกียวน

หล่อนเป็นใคร

วิชัย เป็นแม่ช่อม

เรื่องยศ ขี้ปากคุณพระวิชัย หล่อนไม่ใช่

แม่ช่อม

พจน์ (ออกจาก ประตูห้อง หนึ่งสี่)

แม่ช่อมภรรยาผมเอง ขอรืทาน

โทษ คุณพ่อศรีบ, คุณอร่ามศรีบ

ไม่ใช่ความผิดของคุณพระ ผมพา

มาเอง

เรื่องยศ (พูดไม่ออกชวนทนายไป ล้มแผ่

(บนเก้าอี้) อ้ายลูกว้ายว้าย

พจน์ ขอประทานอภัยโทษ คุณพ่อ

ขอรืบ ลูกผิดแล้วที่ชักใจ คุณพ่อ

อย่าบังคับให้ลูกไป แต่งงาน กับแม่

มะลิคนที่ลูกไม่รักเลย ช่อมมา

ถวาย แก้ว คุณ พ่อ เสียบ (ช่อมนั่ง

ตัวสั้น) (เดิน)

เรื่องยศ ไม่ต้องมา ออกไป มึงก็ออกไป

อ้ายโง่ขี้ขลาด มึงทำพ่อเจ็บใจมาก

—เจ็บใจจนพูดไม่ ออก อ้ายลูก

มึงก็ไม่ต้องมา ออกไป (เดิน)

วิชัย สงบอารมณ์หน่อยเถระขอรืบ

เรื่องยศ หัวปักโทะ คุณพระยังไม่รู้ ผม

มีดบาดก็ ระเบิดให้พังเสียหุมา

คุณพระวิชัยเจ้าไปทา)

เรื่องยศ (กระซิบ) ลูกสะใภ้ของผม

คนนี้ มันก็เป็นแม่สาวสวยเมียผม

ไต่ก! ไต่ก! ไต่ก!

น่ะเอง เจ็บแสบไหม พวกไม่ออก
 วิชัย นิ่งเสียเถอะชอริยเห็นแก่ลูกชาย
 เรืองยศ (ลมชัย) โอ้—โอ้—โอ้—
 ตายเสียดีกว่าทนเห็นหน้ามัน (ลม
 พย) โอ้—โอ้—โอ้—
 อวาม เร็วคุณพระช่วย

(ต่างเข้าช่วยจนวาทเพื่อน เว้นแต่
 ชอริย ยืน สอน อีก ๆ อยู่ ที่ ผนัง อีก
 คำนหนึ่ง พจนเห็นเมียโคกเคิน
 เข้าไปประคองปล่อย พระวิชัย
 กระซิบ ที่ หู อวาม ๆ ชนหัวเราะงอ
 กัพอ—)

บิตม่าน

สรรเสริญบารมี

๘๔. แม่ท่านเข็มนยอดอย่างไรก็ตาม ไม่ควรดูหมิ่นผู้อื่น การทำใจอ่อนโยน
 สงสาร เป็นคุณลักษณะพิเศษ สำหรับคนที่มีภูมิรู้แล้ว.

ของ ผ. ล. พิชชญาตี

สาวของเจ้าของบ้านนั้น จึงถามว่า “ใคร
อยู่บ้าน?”

เจ้าหล่อน “ไม่มีใครอยู่คอกกะ เป็น
แต่พวกกิดินมาพักอยู่สัก ๒-๓ วันเท่านั้น”

เจ้าพนักงาน “กั้นนั้นชั้ มีกิดินด้วย
กันเล่า?”

เจ้าหล่อน “สำหรับเวลานี้กิดินอยู่คนเดีย
คุณพ่อไปทำงาน, คุณแม่ไปธุระ, น้องชาย
ก็ไปโรงเรียน, น้องสาว --”

เจ้าพนักงาน “หุยก ๆ, ฉันอยากทราบว่า
ในหลังกาเรือนนั้นมี คนอาศัยกัน - คือว่า
ในเวลากลางคืนมีคนนอนกัน?”

เจ้าหล่อน “อ้อ, เมื่อคนนอนงายก็คน
ปลุกทั้งน้องสาวคนเล็กปลุกพี่, พ่อหนูแ
งายใช้ร้องให้กันระงมเลย ไม่มีใครนอนหลับ
กันซักคน”

เจ้าพนักงาน “เฮ้อ - เฮาเถอะวันหลังฉัน
จะมาใหม่!”

เจ้าพนักงาน

งาน อำเภ

ไปทกลำโ

ครัวที่บ้าน ๆ

หนึ่ง พระเ

พข แต่บุตร

ทิดแก่ กับทิดก้อ เกียมขัญหากันขึ้นว่า
อ้ายตัว ‘แม่นางโกง’ น่ะมันรูปร่างอย่างไร
ทิดแก่ว่ารูปร่างมันเหมือนช้าง ฝ่ายทิดก้อว่า
เหมือนลิง ฉะนั้นในที่สุดจึงพากันไปหาทิดโกง
เพื่อวินิจฉัย

ทิดแก่ “โกงเอ๋ย, แกรู้ใหม่ว่า อ้ายตัว
แม่นางโกง น่ะมันรูปร่างยังไ้ กันเถียงกะ
เจ้าก้อมา & ชั่วโงง กว่าแล้วยังไม่ลงเอยกัน
เลย แกรู้ไหมช่วยบอกกันทีเถอะ”

ทิดโกงได้ฟังก็ทำท่าออกหัวคึกต่าง ๆ มี
นั่งข้าง นอนข้าง เดินข้าง, ยืนเฉย ๆ ข้าง อยู่
สักครึ่งวันพาพิกา ครั้นแล้วก็กลืนนั่งลงข้าง ๆ

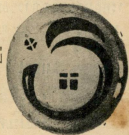

ทิดแก่ กับทิดก้อ เอ๋ยเบา ๆ
ขึ้นว่า “อ้ายเถลธแก่, &
ข้าเกรงใจเอ็งจริง ๆ ถ้า

เป็นคนอื่นข้าบอกให้ กิดินชั้ อ้ายตัวแม่นาง
โกงที่เอ็งมาถามรูปร่างของมันน่ะ? พุ้ใช้,
ข้าจะบอกให้ข้า ก็เหลวเหมือนเอ็งเหมือนกัน
นะแหละ!”

หมอญ “สาวของท่าน - คือเงิน - ไท

มาสู่ท่านเนื่อง ๆ แต่
สำหรับการเก็บใช้ไม่
เคย มีมา ถึงตัวท่าน
เลย ถึงแม่จะเกี่ยว

ซ้องก้วยสัณทิกักไม่มี” ผู้ที่ถูกทำนาย
“เหลวแล้ว, ฉันเป็นหมอรักษาโรคยะ !

บ๊อย โสเทิล เมื่อยก หีบ ของผู้มีมาอยู่
ใหม่ขึ้นไปได้ ในห้องเรียบร้อยแล้วจึงเข้า
ไปหา เจ้าของหีบ เพื่อ ขอรางวัล พุดว่า
“คุณซ้องวัย, หีบของคุณผมเอาขึ้นไปไว้
บนห้องเรียบร้อยแล้ว”

คุณ นั้น คอย
“ขอบใจ, แต่ -
เศษเงินฉัน ไม่มี
เสียแล้วละ ฉัน
ให้คนนำทางเสียหมดแล้ว”

บ๊อย “แต่ผมไปตามคนนำทางนั้น เขาว่า
คุณไม่ได้ทำอะไรเขาเลยนซ้องวัย”

คุณ “อ้อ - ก็แล้ว! ก็แต่คนนำทางฉันยัง
ไม่ให้เขาแล้วแถมคิดว่าฉันจะให้แก่ร ?”

๙ ต.ท. - “สำหรับน้องแล้ว - โอ้ ! พี่จะ
ต่อสู้ยันตรายทุกอย่าง -
ทุกอย่างในโลก ถึงแม้
จะต้องเสียชีวิตก็กระยอม
สำหรับ บิดา ความรักใน

น้อง !”

๓๐ ต.ท. - “พี่ถาละน้อง,
พี่ต้องรับหนี้เคียวคุณพ่อของน้อง

กลั้มมาจะเคาะเอาพี่เข้าหรือ!”

ผู้โดย สารรถไฟสังเกตุเห็นรถเดินช้าผิดปกติ

ปรกคิกขึ้นกับ

การครดว่า

“แหม รถไฟ

วันนี้ถึงเดิน

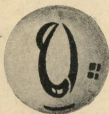
ช้า เหลือเกิน

ไม่ทันใจเลย

เทียว”

เมื่อได้รับการข่นถึงครั้งที่ ๕ การครดก็
ชักชวนจึงว่า “ถ้าไม่ทันใจนายละก็ พอลง
สถานีข้างหน้านายลงเดินไปก็กว่าจะได้ ไป
ถึงเร็วทันใจก่อนรถไฟ”

ผู้โดยสารตอบเร็ว “พอได้ ฉันยังไม่ไ้
บอกเลยว่าฉันมีอะไรจะวิ่งไปถึงเพียงนั้น”

สามี “ทำไมหล่อนถึงชอบเล่นไฟ?”

ภรรยา “ทำไมคุณ ถึงชอบเล่น เท็นนิส,
บิลเลียด, ม้า แล้ววิ่งเล่น วิ่ง-!”

หลาน “ยาย ๆ สิ่งใดที่โตเข้ามาในสวนของ
เราตัว ๓ แน่”

ยาย “อะไร เจ้าเข้าไปกระมัง ในเมือง
ไทยเราไม่มีสิ่งใดโตเลย”

หลาน “มียาย สิ่งใดที่โตที่โต มาเล่น ขอ
สวาทอย่างไรละ”

เสนาะ “ทำไมหล่อนจึงปฏิเสธ ไม่นั่งรถ
ยนต์ไปเที่ยวกับคุณหลานเสมอๆ”

สำเนียง “เพราะคุณหลาน เธอขี้นรถไม่เป็น
ไ้แค่ใช้ มือทั้งสองของเธอจับอยู่
ที่พวงมาลัยตลอดเวลา”

นายแฉะ แยกบัน เดินไปในป่า แห่งหนึ่ง
พบชาวป่ากำลังตกฟานอยู่ เพาะจะแสดงตัว
ให้คนตกฟานคนนั้น เห็นว่า เป็น นักสยปราย จึง
สยปรายถามว่า “แดนนี้มีเสืออยู่ทาง
ไหนบ้าง”

คนตกฟาน “ไม่เห็นมันครับ แต่เมื่อคืน
ผมพบรอยตีนข้างอยู่ ห่างจากที่
ไปทางทิศเหนือราว ๓๐ เส้น”

นายแฉะ “ฮือ เก่งมาก ทางทิศใต้ไป
ทางไหน”

เลอชัย “เฮ้ นั่น แกจะไปไหน คุณวิ่ง
รื้อนนัก”

ฉ่ำ “กันจะไปบ้านคุณจริง ท่านให้เด็ก
มายืมเครื่องเบ่งลูกชกเหล็ก”

เลอชัย “ก็ให้เด็กที่มาเอาไปไม่ได้”

ฉ่ำ “เซอะจริง ถ้าให้เด็กเอาไป ซัก
ขาดทุนนะซี”

เจ้าผู้ชาย “เมื่อเช้านี้หนึ่งสัปดาห์ผมฟังข่าวว่า
หญิงอเมริกันคน ๓ พ้องอยาก
จากสามีของเจ้าหล่อน เพราะ
มัน กับ หมวกใหม่ ของ เจ้าหล่อน
ซึ่งเพิ่งซื้อใหม่ ๆ”

เจ้าผู้หญิง “ก็ฉันไม่ ทำเช่นนั้น แก่ คุณ พ
ก็ออกคะ”

เจ้าผู้ชาย “แน๊ะ ไม่ทำเช่นนั้น”

เจ้าผู้หญิง “แน๊ะสิคะ เพราะเวลานี้ฉันยัง
ไม่มีหมวกใหม่นะคะ”

นายวันตะบุน

“โง่ สฬารมย์ท่านเหมาะไหม” ชาย
หนุ่มถามเจ้าแก่ซึ่งตนชวนให้ ไปสู่ขอยุทธ์สาว
“ครับ ผมสนใจเจ้าไปราว ๕ บาท แน่ครับ
กว่าจะสฬารมย์ท่านก็”

“นั่นซิ ท่านว่าอย่างไรละ สำเร็จไหม”
 “อันซิมควิบ พอมหกดวงกลมด้วยโอกาส
 พุทชน ท่านเลยยกให้ทั้งครอบครัวแล้ว”

ผู้พิพากษา “โทเขาหาว่าแยกยกอภิวัย
 แกะว่อย่างไร”

จำเลย “ผมขอปฏิเสธ ตลอดข้อหาของ
 โท”

ผู้พิพากษา “แกมีพยานหรือหลักฐานอะไร
 มาอ้าง”

จำเลย “ผมไม่มีพยานครับ แต่เท่าที่
 ผมมีได้ทนายแก้ต่าง ย่อม
 เป็น การ แสดง ความ ซื่อสัตย์
 ของผมอยู่แล้ว”

ครู “นายจัน ถ้าเธอจะสร้างบ้าน ราคา
 ๓๐๐ บาท แต่เธอมีเงินเพียง ๖๐๐ บาท
 เธอจะทำอย่างไร”

นักเรียนอายุ ๘ ขวบ “ผมจะต้องแต่งงานกับ
 ผู้หญิงที่มีเงิน ๔๐๐ บาทซิม”

“ได้เท่าซิม ไปรูดเงินค่าเสีย ๕ ตัว
 ของได้เท่า” ช่างตักเล็ทวง

“ลือเป็นหนี้ใครเขา” คุณพระถาม

“เปล่าครับ” ช่างตักเล็ทวง

“นั่นลือรอก่อนนะ” คุณพระตอบพลาง
 เดินไปเลียบ ต่อมาอีก ๒-๓ วัน ช่างตักเล็
 มาอีก

“ลือเป็นหนี้เขามาละซิ” คุณพระนำ

“ซิม ผมเป็นหนี้ทั้ง.....”

“ทำไมไม่ใช้เขาเสียละ” คุณพระจึง

กระทั

“ผมไม่มีเงิน” ช่างตักเล็ทวงเศร้าๆ

“อือ” คุณพระ กล่าว ซ้ำ ๆ “อก อัน
 เกียวกันแหละลือเอ๋ย”

พญาไท

เจ้าผู้หญิง (พทอย่างพน) “นี่เธอมาจับมือ
 ลือแซนก็ฉันทำไม? เธอจะ
 ซอบกลใหญ่เสียแล้ว”

เจ้าผู้ชาย (เจอน) “ขอโทษเถอะหล่อน
 คราวหน้าคราวหลัง ฉันจะไม่ ทำ
 อีก” (ยกมือไหว้)

เจ้าผู้หญิง “ไม่ต้องไหว้ ใครเขาจะไปว่า
 อะไรเธอ ก็แกมีเงินละคะ”

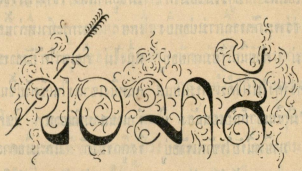
ขณะที่รูดวางเจด คอยหลัก ที่ ประตูใหม่
 เมื่อเข้าหลักแล้วจะเล่นค้อยนั้น มีเด็กคน
 หนึ่ง หอบ ห่อ กระดาษ พระเรือ พระวัง วังมาร้อง
 “เฮ้! เขาเคียว!”

คนซิมหาม ลือ อย่าง แข็งแรง แต่ไม่
 ปรากฏว่าเด็กคนนั้นขึ้นรถ คนขายตัว จึงทัก
 ว่า “รูดหยดแล้วจะไปไหนเร็ว ๆ เช้า”

เด็ก “ใกล้เมด กรรมกร หยามลากค้อย
 วันนัภาพการคนค้อย!”

วันนัภาพการค้อย

นิพนธ์ ของ เจ้าตวัน ๒๐๐

อา! โชคของมนุษย์เราชอบเปลี่ยน
แปลงไปได้โดยง่ายคาย เห็น ป่านฉนั้นเจ็บว
หนอ? ข้าพเจ้า-สยุมณี วีรชนท้าว-ได้ มี
โอกาสมาปกครอง มรดก อันใหญ่หลวงโดย
มีเคยนักสน
เมื่อกลายนี้ ข้าพเจ้า ยังเป็น คน ขากจน
จนเริ่ง ๆ จนกระทั่งเครื่องห่มพันกาย
ก็เกือบจะไม่มี ปราศจากบิดาและมารดา
ปราศจากญาติมิตรทั้งหลาย เพราะในเวลา
นั้นรวยได้ ใน เดือนหนึ่ง ของข้าพเจ้า มี เพียง
ขี้สียาเท่านั้น และ เมื่อแย่ง เป็นค่าเช่า
ห้องเสี้ยแยกขาด เหลือ จากนั้นก็ ได้ รับ
จ่ายไปทางค่าอาหารการกิน และ สิ่งอื่น ๆ ที่
จำเป็นอีกบ้าง แต่เงินเพียงขี้สียาเท่านั้นพอ

กับราย่ายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ปกครอง ตน
เองได้ หละหลวม ความจำเป็นได้ยังคงให้
ข้าพเจ้าต้องประหยักรู้ ให้พออีก มิให้ข้าก
แคลนลงกลางคันได้ ซึ่งนับว่าข้าพเจ้าระ
หาความสุขจากเงินจำนวนนั้นไม่ได้เลย จะ
ทำอะไรได้ เมื่อวานนี้ได้บรรดาให้เป็น
ไปเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ยอมรับเอาด้วยความ
ขมขื่น

ข้าพเจ้ามีอายุยี่สิบห้า คือ เจ้าคุณอุดม
ลักษณะหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยไปมาหาสู่
เป็นเวลานาน ตั้งแต่บิดาและมารดาของ
ข้าพเจ้าได้ สิ้นชีพไปแล้ว การไม่ไปมาหา
สู่ของข้าพเจ้า ใช้ว่าเกิดจากการเยี่ยง
หรือของทองก็หาไม่ ด้วยคนก็เคยมาอยู่
ว่าตัวจน และคาดว่าคงไม่มีใครเขาจะแสร้ง
กับข้าพเจ้านัก “มีเงินเขาก็นับเป็นน้อง มี
ทองก็นับเป็นพี่” ภาษาค้นรับไปข้าพเจ้าอยู่
มีรู้เหลือหลาย นอกจากเหตุนี้ข้าพเจ้าเกรง
ว่า จะทำให้บุตรชายของท่านคือนายพยอม
วีรจันทร์ ควรวางใจข้าพเจ้าได้ว่า ข้าพเจ้ามี
อกศยอกและสันคึก เต็มที่ แล้วหรือ จนถึง กับ
ต้อง ชมชานไป หาบิดาเขา เพราะ คนนี้
ข้าพเจ้าจึงไม่ไป ข้าพเจ้ายัง หนัก คำนึง
พอเพียง

ทุกคนโดยทางที่ถูก นายพยอม วีรจันทร์

จะต้องเป็นทายาท แห่ง กอง มรดก อันได้ สรร
สมเป็นข้าแผ่นดินของท่านแต่ผู้เดียว เพราะ
นอกจาก เขา และ ข้าพเจ้า ซึ่งเป็น หลาน คน
เดียว ของ ท่านแล้ว ก็ไม่มี มีญาติ ผู้ใดอีก
ด้วย เจ้าคุณ อ. ของ ข้าพเจ้า ท่าน ตก เป็นพ่อ
หม้ายมาหลายแล้ว แต่ทว่า บุตรชาย
ของท่านหาได้ ประพฤติเจริญรอย ตาม ความ
มุ่งหวังของท่านผู้เป็นบิดาไม่ กล่าวคือเขา
เป็น ผู้มีนิสัย เลอะเลือน เสเพล เป็น พาล
ชอบกินเหล้าเมายาเป ทุกคราวที่เขากลับ
บ้าน ถ้าไม่นำร่างอันโสโครกเยอะทรงตัวไว้
ไม่อยู่มาแล้ว เขาจะไม่ใช้นายพยอมวีรจันทร์
เลย การกระทำเหล่านั้นยิ่งทำให้ร้ายเท่าคราว
หนึ่งไม่ คือเขาได้ ยังอาปโลมของของสหาย
คนหนึ่งเขาลงในเชือกไปขึ้นเงินที่ธนาคารเป็น
จำนวนสามพันบาท โชคของเขาไม่แปลก
จึงถูกจับได้ และเมื่อศาลได้ พิพากษาโทษ
ของเขาแล้ว ต้อง ถูก คักคืนจำคุก เวลา สิบ
เนื่องด้วย ความหวังของท่านทำให้ บุตรชาย
เป็นคนก็เหมือนเขาทั้งหลาย ไม่ได้ทำกันเลย
ล้มเลิกด้วยความเสียใจ และไม่นานนักก็
ถึงแก่กรรม แต่ได้ทิ้งทรัพย์สินสมบัติอันมั่ง
มากให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว
แทนที่จะเป็นของนายพยอม วีรจันทร์บุตรชาย
เหลือชื่อของท่าน

ข้าพเจ้านั่งเฝ้าเรือนราวของข้าพเจ้าอยู่ภายในห้องนั่งเล่นซึ่งโต๊ะจิ๋วไว้โดยเรียบร้อยนัก ขยันทันโซฟาของคนเราเสียเหลือ

ประมาณ คุณเฒ่าคนเราจะมีมีหรือจนได้ในเวลาอันรวดเร็ว บัดนี้ข้าพเจ้ามีความสุขเกษมบริบูรณ์แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังต้องการอีก

สิ่งหนึ่งเพื่อความสุขของข้าพเจ้าอย่างครบถ้วน สิ่งนั้นคือผู้ที่ระบอบมาร่วมทุกข์สุขกับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้หมายไว้ หมายมาเป็นเวลานานแล้ว และหมายมาตั้งแต่เมื่อครั้งข้าพเจ้ายังมีชีวิตก่อนเต็มไปด้วยความยากเข็ญ

บุคคลที่หมายของข้าพเจ้านั้นคือ นางสาวอัมพร วิทิตพากย์ ซึ่งเป็นลูกสาวหลวงเชียวศักดิ์การ ทนายประจำตระกูลของเจ้าคุณอา นั่นเอง

ความอ่อนโยน ความลุ่มลุ่ม่อม และความน่ารักของหล่อน ทำให้ข้าพเจ้าติดบ่วงรักเสียอย่างถอนไม่ขึ้น หล่อนได้ศึกษาวิชา การ สำเร็จ มาจากโรงเรียนสตรีชั้นสูงแห่งหนึ่ง

ตามปรกติ ความสรวยงามของหล่อน ก็ทำให้ท่านพ่อเพียงอยู่แล้ว และเมื่อมาพบเจอกับการ ซึ่งได้ รับการศึกษา เป็นอันดี มากยิ่งทำให้ ความงามของ หล่อน ชูเด่น ขึ้นอีก ข้าพเจ้าไม่เคยนึกว่าเรได้หล่อนมาเป็นคู่ชีวิต

สมัยที่ความปรารถนาแม่แต่เราจะได้ ทำความรู้จักกันแล้วดึก เพราะเมื่อเวลาที่เราเริ่ม

ปฏิบัติและผูกพันกันนั้น ข้าพเจ้ามีฐานะ

เป็นอย่างไร ท่านก็ยอมรับทราบอยู่แต่ใจแล้ว

แต่จะเป็นด้วยวาสนาของเราได้ เคยยอมรับกัน

มาแต่ปางก่อนหรืออย่างไรไม่ทราบ จึงได้

คลยบรรดาลให้ข้าพเจ้ารำรวยและมีฐานะดีขึ้น

อีกเดือนหนึ่งก็จะถึงเวลาอันขมสุขอย่าง

บอกเขยมีของข้าพเจ้า คือเวลาที่เราจะได้ทำ

การสมรสกันตามประเพณีนิยม !

แต่เขารู้ว่า ความรักอันสุจริตย่อมมีอยู่สัก

กึกขวางอยู่แน่นอนเป็นความจริงเสมอไป

ข่าวเรื่องเจ้าคุณอา ถึงแก่กรรม และ

ข้าพเจ้าได้ รับมรดกแต่ผู้เดียว นั้น ได้แพร่

หลายเข้าไปถึงนายพยอม ผู้ซึ่งเป็นคนยงทน

ทุกขุทรมานอยู่ในที่คุมขัง ในเวลาอันไม่นาน

นัก ความโลภในสมบัติอันคนควรจะได้ นั้น

ถ่มอยู่ภายในดวงใจของเขาทุกวินาที เหตุ

ฉะนั้นในคราวที่โชคอันยวดยิ่งให้เขาในคืนหนึ่ง

เขาจึงได้หลุดหนีออกจากที่คุมขังไปได้ รุ่ง

ขึ้นเวลาเช้าเมื่อผู้คุมได้ ทราบเหตุก็รีบพากัน

ติดตามพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่อีกหลายคน จน

ได้ ไล่พบศพของเขาซึ่งมีหน้าตายเป็นเงา

ไม่ได้ ในที่แห่งหนึ่ง โดย เครื่องแต่งตัวที่

สวมอยู่ก็ย่ำยีนั้น พวกเจ้าหน้าที่จึงทราบว่า

นายพยอมมีวันจันทร์ นักไทยสำคัญได้ตายเสียแล้ว

คืนหนึ่ง ซดะห์ ข้าพเจ้า ได้ร่วมตัวระชา นอนอยู่แล้ว ได้มีเสียงเคาะขันทียานประตูสามครั้ง กระทำให้ ข้าพเจ้าหลุกใจเป็นที่ยิ่ง พลังนึกในใจว่าผู้ใดหนอต้องการพย ข้าพเจ้าในเวลาใกล้กันเช่นนั้น แล้วหลวงนงไปอีกกว่า ซดะห์จะมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นอย่างไครอย่างหนึ่ง ที่บ้าน คุณหลวงเชียว คึก การกระมัง ท่านจึงใช้ให้คนมาเรียก คิดเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้ารีบลุกขึ้นไปเฝ้าประตู พย ยาน ประตู เผยออก ก็ปรากฏเป็นร่างแห่งชายผู้หนึ่งลงลิ้นเข้ามาในห้องโถงโถงเร็ว อาศัยแสงไฟในห้องนั้น ข้าพเจ้าจำเขาได้ก็

“พยอม” ข้าพเจ้าร้องขึ้น ด้วยความตกตะลึง

ก่อนตอบ บรมผู้ใช้นามว่าพยอมหรืออีกนัยหนึ่งนักไทยสำคัญชกประตูห้องโถงฉับพลัน แล้วลุกอย่าง หยาด คาย ตาม นิสัยสันดานว่า

“ถูกหละ กันเฮ้ง แกคงปลากใจได้ พยกันโศกไม่คากเช่นนี้ฉันใช้ไหม?” ข้าพเจ้าพยายามระงับสติอารมณ์เพื่อให้หายคันเค้น แล้วพาเขาไปนั่งยังเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“เห็นไหม, กันยังไม่ตาย สมบูรณ์”

พยอมเริ่มขึ้น “แกคงได้ บินข่าวกันแล้ว แต่เปล่า, ผู้ที่ตายนั้นคือใครกันก็ไม่รู้จัก มันพื่อนนอนตายอยู่ก่อน เมื่อ เป็นเช่นนั้น กันจึงเกิดมีความคิดก็ เขาเสียของกันสวมให้มัน แลสลับหน้ามันเสียจนไม่มีใครจำได้ และเจ้าพวกโง่ ๆ มันก็คิดว่าเช่นกัน” เขาหัวเราะร่วนเป็นเสียงขยิบขันใน ความฉลาดที่สามารถดลยตาเจ้าน้ำตาล้นได้

“แล้วทำไมจึงมาหาฉัน” ข้าพเจ้าถามขึ้นเรื่อย ๆ ผู้พยอมได้ ทำให้คุณอาเสียใจจนต้องสูญเสียไปแล้วนั้น พยอมควรรู้สึกตัวให้มาก ๆ แต่คนพยอมกลับมีหน้ามามาฉันอีก ทางที่ก็ พยอม ควรออกจาก บ้านโศกเร็ว ลอยว่าเจ้าน้ำที่มาพยเขาระได้ความลำบากมาก

หน้าของพยอมขมวดก่น เป็นวีรขย แห่งความแค้น “แกไม่ต้องไล่” เขาคำราม “กันมานี่ไม่ใช่มาขอเงินแก กันจะบอกให้ว่าเพราะเหตุใดกันจึงมาที่นี่ แกหรือไม่ว่าของทั้งหมดเหล่านี้—” เขาชี้มือไปรอบๆ

ห้อง “เป็นของกันทั้งสิ้น”

“ข้าพเจ้าร้องคาเขมิง แล้วหัวเราะออกมาด้วยความขันในการคั่งของเขา”

“อะไรกัน, เป็นของพยอมหรือ? แต่ในพินัยกรรมทำไมไม่บอกไว้ล่ะ?”

“อย่าร้อนใจไปเลยเรื่องนั้นนะ” เขา
พูดค่อย ๆ พินัยกรรม ที่ยกทรัพย์สมบัติ
ทั้งหมดให้แก่ฉัน แก่เชษฐหรือว่าฉันเป็น
พินัยกรรมฉบับสุดท้ายที่คุณพ่อได้ทำไว้?”

“ยิ่งกว่าเชษฐอีก”

“แต่กันว่าไม่ใช่”

“ถ้าเป็นดังนั้นจริง มันอยู่ที่ไหน? และ
ทำไมพวกเราจึงไม่เห็น?”

ข้าพเจ้าถามโดยเร็วด้วยความอยากรู้

“จริง! คุณพ่อไม่ได้มีชัยไว้ให้แก่
คุณหลวงเชษฐ ค่ะ การ ทนาย ของ คุณพ่อ
เพราะคุณพ่อได้ ซิงตายเสียก่อน”

“เหลวไหล!” ข้าพเจ้าร้องขึ้น ด้วย
ความฉิว “ก็เมื่อคุณพ่อตาย หนังสือสำคัญ
ก็ได้ ถูกค้นหาค้นแล้ว ไม่เห็นมีพินัยกรรม
ฉบับที่พยายมกล่าว”

“มิใช่” เขาตอบแห้ง ๆ “ความจริง
ข้าพเจ้านั่นเองก็ไม่มีรู้บอก แต่คนใช้ที่
สนิทของคุณพ่อกับมาแอมบอกกับฉัน มันบอก
ว่าตัวมันได้ เป็นพยานรู้เห็นในเรื่องนี้ คลอด
จนกระทั่งตาย”

“ใครกัน?”

“ข้าพเจ้านั่น”

“ข้าพเจ้านั่น ทิดนโธ มันบอก เมื่อ เดือน
ก่อนหรือ?”

“นั่นแหละ”

“แล้วมันมีพินัยกรรมหรือเปล่าว่า มัน ถูก
ไล่เพราะอะไร?”

“อ้อ! เรื่องนั้นมันสารภาพกันว่ามัน
ชะโมเงินของแกไปรั้นยุบาท แล้วแกจับได้
แต่ไม่คิดใจที่จะส่งมันเข้าคุก เลยไล่มันไป”

“เราอย่ามัวรำไรเลย ไหนพยายมบอก
ว่ารู้ทุกสิ่งซึ่งเกี่ยวกับพินัยกรรม?” ข้าพเจ้า

ถามใจเต็นเพราะอยากรู้ความจริง

ลูกเรี่ยนองข้าพเจ้า ลูกขึ้น เดินไปที่โต๊ะ
เขียนหนังสือ ก็มีลังคอง ถิ่นชัก อันหนึ่งออกมา

“มันล้นด้วยถิ่นชักกัน” เขาว่า “กัน

จะเปิดออกเดี๋ยวนี้” พลังคองมีทองเหลือง

ถิ่นชักกันนี้ ไม่ ถิ่นชักกันที่บรรดาเลือน

ออกไปเนิ่น อีกชั้นหนึ่ง ภายในนั้น มีพินัย

กรรมฉบับที่ของการวางอยู่ ในทันทีที่ถิ่นชัก

เลือนออกนั้นข้าพเจ้าหยิบมันขึ้นทันที และ

พร้อมกันในขณะนั้น ข้าพเจ้าชักมันออก ขึ้น มา

ถือไว้ โดย เกรงว่า ข้าพเจ้า จะแย่งไปเสีย

จากเขา

“นี่อย่างไรพินัยกรรม! มีค่าปานชีวิต

ของกันที่ไถ่ไขว่ สองอ่านคู้ชี้ แต่แล้วอย่า

อวดฉลาดด้วยของกันไปเสียเล่า” เขาชี้ข้า

พเจ้าพลาญเคาะบนพกดเล่นอยู่ไปมา

ใน พินัยกรรม ได้กล่าวไว้ มี ๓ ความ ว่า

ทรัพย์สมบัติทั้งหมดก็ยกให้แก่นายพยอม
วีรจันทร์ บุตรชายของท่านแต่ผู้เดียว ครั้น
ท้ายมีลายเซ็นของท่าน เจ้าคุณ และ ย้าย
เปลี่ยนพยาน

ข้าพเจ้าयेยพยอมของข้า ริมผา
ชักสั้น ความหวังต่อความสุขในอนาคต
ของข้าพเจ้าได้ พลัน สิ้นสุด ลง ละ ภาส ยกขึ้น
แล้ว ข้าพเจ้ายินพินัยกรรมคนให้ข้าพเจ้า
มอฮอนสันเทม และเผละ ร้องออก มาไทย
ไม่รู้สักคำว่า “เป็นของพยอม”

“ทุกสิ่ง” เขาผสมและขมเป็นเชิงเขาะ
ข้าพเจ้า “แต่ไม่เป็นไร เราจะต้องแลก
เปลี่ยนกัน คือสมมุติว่า ถ้ากันจะรับทรัพย์
มรดกกลับคืนมาปกครอง กันก็ไม่สามารถ
จะหลีกเลี่ยงต่อเจ้าหน้าที่ได้ แต่พวกกัน
จริง ๆ กันไม่อยากจะกลับเข้าไปอยู่ในคุกเป็น
เวลาอีกทั้ง ๑๐ ปีเลย กันได้ กระการไว้ โดย
เรียบร้อยแล้ว ซึ่งอย่างไรเสียแก่คงต้อง
เห็นพ้องด้วย” เขายืนฟังโตะเขียนหนังสือ
และย่นหน้าเข้ามาจนใกล้ข้าพเจ้า “เรา
มาทำความเข้าใจกันว่า ถ้าแก่ให้เงินกัน
แยกกันหากเป็นเงินสด กันจะให้พินัยกรรม
ฉบับนั้นแก่แก่ กันต้องการเงินก็เพื่อหนีไป
หาก เมื่อนั้นเอง ยังไง! อย่างนี้
ยุติธรรมไหม?”

“กันก็คิดว่ากันทรัพย์เป็นวันเหมาหะ ที่แก่
ไปขึ้นเงินมาจากธนาคาร” เขากล่าวสลับไป
พลางร้องหนำซ้ำพเจ้า “กันจะมาในวันทรัพย์
ตอนกลางคืนในเวลาเดียวกันนี้ แต่ ถ้า—

“เสียงของเขาก็น่าพิชฌกว่าเดิม” แก่หัก
หลังกัน เขากันเข้าคุกอีก แก่จะไม่ได้อะไร
เลยแม้แต่สัจธรรมที่เขาระบอมตกลงไหม?”

ข้าพเจ้าต้องขอม! เพราะเป็นวิธีเดียวที่
ข้าพเจ้าจะต้องทำ

“ก็ละ” ลูกเรียงนึ่งของข้าพเจ้าเอียน
ในที่สุด พลาง บรรจงพินัยกรรม ลงใน
กระเป๋าสี “กันจะต้องไปละ ที่รักกันไม่
อยากทิ้งทรัพย์สมบัติเหล่านี้ให้คนอื่นปกครอง
เล่นนอกจากกัน ระวัง! อย่าเล่นกลกับกัน”
เขาสำทับแล้วก็เดินออกจากห้องไป ทั้งให้
ข้าพเจ้ายินพินัยกรรมทรัพย์สมบัติ ซึ่งแท้จริง
ไม่ใช่ของข้าพเจ้าด้วยอาการอันโง่เขลา

กันนั้นทั้งคืนข้าพเจ้ายินไม่หลับ จิต
ใจให้ ฝันอยู่แต่เหตุการณ์อันแปลกปลากซึ่ง
ได้ เกิดขึ้นอย่างผิดคาด ข้าพเจ้าจะต้องกลับ
งานเป็นคนจนอีกได้ พยอมจะนำพินัยกรรม
ออกดีแล้ว ความสุขที่ข้าพเจ้ากำลังฝันอยู่
นั้น มีพลอยอันตรธานไปด้วยหรือ แต่โชค
ของข้าพเจ้ายังคงอยู่ ถ้าหากพยอมเป็นผู้
บริสุทธิ์เหมือนคนทั้งหลาย บานข้าพเจ้า

มีคองกระเด็นไปอยู่ที่ไหนแล้ว อา! ยิ่ง
คิดก็ทำให้เกิดความยุ่งเหยิงนัก จนวันรุ่งขึ้น
ข้าพเจ้ารีบลุกขึ้น แต่เช้าแต่งตัวไปบ้านคุณ
หลวงเขียวคึกการ ผู้ซึ่งอีกเดือนหนึ่งจะเป็น
พ่อตาของข้าพเจ้า เพื่อพบกับ คุณรัก ของ
ข้าพเจ้า และจะขอความเห็นจากหล่อนบ้าง
พอข้าพเจ้าไปถึง สาวอัมพร วิทยพากย์
ก็เชิญเชิญให้ข้าพเจ้าไปนั่ง ยิง ห้อง รม แฉก
เวลานั้นคุณพ่อหล่อนยังไม่คืนนอน

“แหหม่วนคนพม่าแค่หัวโกโห้กั๊ว”
หล่อนยอมทักขึ้นก่อน “ที่มะมืองสำคัญที่
ระบอหน่อง”

ข้าพเจ้ายอมรับหล่อนแห่ง ๆ แล้วตอบว่า
“น้องทายถูก พม่าข้าจะบอกละหน่อง แต่เป็น
ข้าว่ารักกันน้อย”

สีหน้าของหล่อนชักเผือกลงทันที

“ข้าว่ารัก!” หล่อนทวน “ก็อะไรคะ?”

ข้าพเจ้าไม่รอให้ หล่อนถามเป็นคำรบสอง
พลาญขรรษาบอกร่องโกโห้กั๊ว เมื่อก่อนนั้นให้
ฟังโคยสันเชิง

เมื่อข้าพเจ้าเล่าเรื่องจบลงแล้ว หล่อน
ถาม ข้าพเจ้าว่า “คุณพ่ทำได้ไหมว่า พินัย
กรรมฉบับนั้นทำเมื่อวันไหนทำไป?”

“พ่ทำได้ วันที่ ๗ กันยายน ต่อจากนั้นอีก
หนึ่งเดือนพ่าก็คุณลุงถึงแก่กรรม”

“น่าจะมีความเร็วสลับอยู่ภายในพินัยกรรม
ฉบับนั้นแน่” หล่อนออกความเห็น “แต่
อย่างไรก็ดี เวลานี้เราต้องยอมทำตามที
ใดที่ตกลงไว้กับเขา”

ข้าพเจ้าคัดค้านตาม “พ่ก็มีความเห็น
เหมือนกันยั้งที่เดียว แต่ไม่ทราบว่าเป็น
เพราะเหตุไร พ่มีความรู้สึกยอมเสมอว่า เขา
ต้องการให้พ่ตกอยู่ในอำนาจของเขา ด้วย
การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใด ซึ่งพ่เองก็บอก

“ไม่ถูก” แล้วการสนทนาก็เปลี่ยนรูปไป
เป็นเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เบี่ยง คู่รักทั้งหลาย ซึ่ง
มีความรักกัน เมื่อเสร็จธุระแล้ว ข้าพเจ้า
ก็ลาหล่อนกลับ แต่มีใ้ล้ล้ล้ “หอม” เลี้ย
ฟอดหนึ่งเป็นค่าเห็นอยู่เลย

คืนวันจันทร์พ่อนาฬิกาที่ ๑๑ ครั้ง นาย
พยอมก็เข้ามาในบ้านข้าพเจ้าพอดี คำถาม

ข้อแรกของเขานั้นคือ “ไ้เงินแล้วหรือยัง”

“ไ้แล้ว” ข้าพเจ้าตอบออกไปหัวน ๆ

เขาหัวเราะซอโย “ก็วิ้ง, ไ้หนละ,
เร็วหน้อย ถ้ากันออกจากบ้านนี้ไ้เร็วเพียง

ไ้ ความอิศรภาพของกัน ก็จะเป็น สิทธิของ
กันเร็วเพียงนั้น แกเอง ก็คิดเช่นนั้นด้วย
“ไ้ไ้ไ้?”

ข้าพเจ้าไม่ตอบว่าอะไร เพราะไม่อยากร
จะตอบ จึงก้มลงเขี่ยตุ๋เซฟ นายพยอม

มืองตาม เห็นอันยี่ขวี่ม้วนใหญ่สองม้วน
ก้นกกระพุ่มใจ พลางแบ้มออกไปจรวบ
แล้วพูดว่า “ไปรกลัง...” เสียงของเขา
ซาลงเท่านั้น เพราะไค ยืนเสียง ม่านใน
ห้องนั้นเข้คออก ปรางกูเป็นร่วงชายสวม
เครื่องแบบนายร้อยตำรวจผู้หนึ่ง เดินตรง
เข้ามา

“เเก่จริงพยอม, ถึงอย่างไรฉันก็รักแก
ไค” นายตำรวจร้องทักนายพยอมนักโทษ
ของเขา

“อ้ายฉิบหาย” นักโทษกล่าวคำผรุส
วาทแก่ข้าพเจ้า “มึงเล่นกลกับกูไค เพราะ
ฉันก็จะให้มึงกินลูกตะกั่ว” พอจากคำพูด
เขาก็ชักยื่นออกจากกระเช้า แล้วเล็งไป
ยังข้าพเจ้า เพื่อจะผลาญชีวิตเสียให้หาย
แค้น แต่นายตำรวจผู้นั้นร้องไว้กว่าไค ยก
ขึ้นเสียทัน มีฉันข้าพเจ้าคงกลายเป็นศพ
แน่ ในทันใดนั้นเองตำรวจหมิ่นหนึ่งก็กรกัณ
เข้ามาจากที่ต่าง ๆ พร้อมด้วยนางสาวอำพร
วิทย์พากัน

นายพยอมวันจันทร์ นักโทษสำคัญ ถูกจับ
อีกเป็นครั้งที่สอง!

“เป็นการกระทำอันฉลาดมาก” นายร้อย
ตำรวจผู้นั้น เริ่มกล่าวชื่นแก่ข้าพเจ้า “ความ
จริงพวกเราสงสัยอยู่แล้วว่า คนที่ตายนั้นคง

ไม่ใช่คนไทยที่เวาต้องการ และเมื่อเธอ
ผู้...” ชักนางสาวอำพร “ไค ไปที่ที่ทำการ
ตำรวจและเล่าเรื่อง ที่เกี่ยวแก่ นายพยอมให้
ฟัง ก็บอกกว่า ฉัน นายพยอม จะ มาที่นี่
ผมจึงไคคุมพรรคพวกมาซุ่มไว้”

เต็มไปด้วยโทษอันเหลือที่ระงับไว้ ไค
นายพยอม ชักชัก ะเข้ามา เล่นงานข้าพเจ้า
แต่ตำรวจที่คุมอยู่นั้นหายยอมให้ทำ ทั้งนั้นไม่
เขาร้องว่า “แก ทำอะไรที่ใส่ตัวแกเอง
ที่เคียว, สมบูรณ์ เรืองพินัยกรรมว่าไง?”

“พินัยกรรมฉบับนี้” นางสาวอำพร
ร้องสอกลขึ้นมาโดยเร็ว “เป็นพินัยกรรม
ปลอม” ทุกคนรวมทั้งข้าพเจ้าก็วยตง!

แล้วหล่อนบรรยายสืบไปว่า “พินัยกรรม
ฉบับนี้นายพยอมเป็นผู้ทำปลอมขึ้นเอง และ
คงจะมีใครซึ่งเป็นพรรคพวกเขาคนหนึ่งลอบ
เอาเข้าไปไว้ในลิ้นชักนี้โดยไม่มีใครรู้”
ข้าพเจ้ารีบออกแล้ว แก้วคนนั้นคงไม่
ใช่ใครที่โหด อ้ายเปลี่ยนนั่นเอง

เงียะไปสักครู่ พยอมไม่พูดว่าอะไร
แต่ครั้นแล้วการข่มขู่อย่างมีไชยก็ได้ปรากฏขึ้น
ในใบหน้าของเขาก็คงน้อย

“หล่อนมีข้อพิพาทนี้ไคอย่างไร?” เขา
ส่ายถาม

“ง่ายนิดเดียว” หล่อนตอบ “วันที่
ในพินัยกรรมนั้นเป็นวันที่งั้นขายน แก่
เธอคงไม่ลืมเป็นแน่ว่า เมื่อวันที่ ๒ เดือนนั้น
เอง เธอได้ ถูกจับฉลากปลอมของลง ในเช็ก
สามพันบาท เหตุฉะนั้นทำให้คุณพ่อ เธอ
เสียใจมากถึงกับชวยลง และเมื่อเห็นว่า
ท่านจะเลิกกิจการเขาให้ ก็ช่น ไม่ไยแล้ว ท่าน
ก็เลิกความคิดที่จะยกทรัพย์สินสมบัติให้ แก่เธอ
ในเวลานั้นท่านพ่อก็นึก ขึ้นใจว่า ท่านมี
หลานอยู่คนหนึ่ง คือคุณพี่สมบุญ ท่าน
เห็นว่า เป็น คน ที่ สนิทสนม จะ ยึดครอง ทรัพย์สิน
สมบัติได้ ท่าน จึงคิดจะทำพินัยกรรมให้
พ่อนท์ & ท่านก็เรียกคุณพ่อของศิกลินเข้าไป
และเล่าเรื่องราวที่ท่านคิดไว้ในใจให้ฟัง และ
ในวันนั้นเอง ท่านก็ได้ ทำพินัยกรรมยก
ทรัพย์สิน สมบัติ ของ ท่าน ทั้งหมึกให้ แก่ คุณพี่
สมบุญ เหตุการณ์นั้นเธอรู้ ได้ตลอด จึง
สมคบกันกับเจ้าเปลี่ยน ทำพินัยกรรม ปลอม
ขึ้นในวันที่ ๕ ซึ่งเป็นเวลาที่เธอ อยู่ใน ระหว่าง
ประกัน แต่เธอทำคดีให้ร้อยคอกไปไม่ว่า
คือ ต่อจาก วันที่ ๕ ซึ่ง เป็นวันที่ ท่าน ทำพินัย
กรรมนั้น โรคของท่านกำเริบมากขึ้นจน
กลายเป็นอัมพาตไป เพราะฉะนั้นจากวัน

นั้นเป็นต้นไป จนถึงเวลาที่ท่าน ถึง แก่กรรม
ท่านจะเขียนหนังสือแค่สักตัวเดียวก็ไม่ได้ ก็
เมื่อวันที่ ๗ ซึ่งปรากฏในพินัยกรรมฉบับหลังนั้น
เป็นเวลา ที่ ท่าน เขียน หนังสือ ไม่ไย แล้ว
เหตุผลก็ต้องบอกได้ ชัดที่เกี่ยวกับว่า พินัยกรรม
ฉบับนั้นปลอม”

“น้อง ทนาย เรืองนโรจน์ ใช่มั้ย?” ข้า
พเจ้าถาม

“คุณพ่อของน้อง ภายหลังที่คุณพลา
จากนี้ไปแล้ว ท่านก็เลยเล่าเรื่องให้ฟัง
ส่วนคุณพี่และพี่ไม่มีส่วนรู้ เพราะเมื่อ
เวลาที่ท่านเจ้าคุณถึงแก่กรรมนั้น คุณพี่
ยังไม่ได้มาอยู่ที่นั่น”

นักโทษพยายามจะกล่าวตอบ แต่ข้า
พเจ้าไม่สนใจ เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง
มานั้นเป็นความจริงทั้งสิ้น โดยมิได้ชัก
ชวนประการใด เขาขอมไต่ถามพวกตำรวจ
โดยคดี

เมื่อเขาเหล่านั้นออกไปหมดแล้ว ข้า
พเจ้าก็ประคองหัวใจ ของ ข้าพเจ้าไว้ ในวง
แขน พยายามถามว่า “ถ้าไม่ไยน้อง เหตุ
การณ์ก็คงมีที่อยู่ที่เช่นเดิม และเงินแปด
พันบาทก็คงสูญไปเปล่าๆ น้องจะเอาอะไร

เป็นรางวัลจากพี่เลี้ยงซะ”
คำถามของข้าพเจ้าเป็นปัญหา ซึ่ง
หล่อนตอบไปเป็นอย่างดี เหตุฉนั้นหล่อน
จึงไม่ตอบ เป็นแต่ไข้อย่างน่ารักแล้วไข่อน
หน้าหน้า แต่ข้าพเจ้า ปรารถนาให้ หล่อนหนี

ข้าพเจ้าไปไต่หรือ เมื่อโอกาสใดเป็นของ
ข้าพเจ้าแล้ว เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงเขยคาง
ให้หน้าของหล่อนกลับมาก ซึ่งหล่อนผ่อน
ความโดยที่ พลังกัมลงสู่กพิภพอันเกิด
จากแก้มซึ่งเป็นพวงของหล่อน

งานปริวรรต

๘๕. มีความรู้เสมอไปราชนู มีความฉลาดล้ำสามัญชน หากท่านแปลปนกับ
สิ่งเลวแล้ว ความรู้หรือความฉลาดจะเชิดชูท่านไม่ได้เลย.

ของ ค. ส. พิชัยญาติ

ก๊ว เกียร์ดี
(เรื่องเซอร์ลอคโฮลมส์ตอนใหม่ที่สุด)
พ. ทองพูนศุขกิติ แปลแลเรียบเรียง

ตอน ๑

“เออโฮะ, คงไม่เป็นไรแล้วละบ้านนี้”
นายเซอร์ลอคโฮลมส์ กล่าวอนุญาทกลาย ๆ
แก่ข้าพเจ้า ในการที่จะเขียนเรื่องต่อไปนี้
ความจริง, ข้าพเจ้าได้ ร้อง ขอ ต่อ เขา บ้าง
หลาย ๆ สัปดาห์. และเป็นเวลาหลายมา
แล้วด้วย. แต่ฟังได้ โอกาสในคราวนี้เอง
เรื่องนี้เป็นประวัติการณ์ของสหายรักข้าพเจ้า
ที่เต็มไปด้วยการผจญภัยอย่างโลกโศก ที่สุด
ตอนหนึ่ง

เรื่องนี้เกิดขึ้นใน วันที่ ๓ เดือนกันยายน
ปี.ค. ๑๘๐๒

ข้าพเจ้าและโฮลมส์ นอนพัก อยู่บนเตียง
อันอยู่กันในห้องชั้นบนของตึกแถว. ถนนนอร์
ธัมเบอร์แลนด์. หลังจากการอาบน้ำเชอร์ก

มาแล้ว ข้าพเจ้าถามเขาว่าไม่สบายใจด้วย
เรื่องอะไรหรือ เขาตอบด้วยอาการเลิกผ้าห่ม
ขึ้น เขมมมือไปหยิบซองจกหมวย ในการเข้า
เสื้อซึ่งแขวนอยู่ข้าง ๆ มาส่งให้ข้าพเจ้าพร้อม
กับพูดว่า

“อาเป็นเหตุหมายของคนด้อยศักดิ์ศักดิ์
หรือเป็นรศหมายที่เกี่ยวกับกการ เป็นการตาย
อย่างใดอย่างหนึ่ง กันยังไม่รู้อะไรอีกนอก
จากที่แจ้งอยู่ในนั้นเท่านั้น”

จดหมายนั้นเขียนที่สโมสรศาลคืน ลง
วันก่อนวันนั้นวันหนึ่ง มีใจความดังนี้

“เซอร์เฮมส์ เกเมอร์ มีความยินดีขอ
พบนายเซอร์ลอคโฮลมส์ ในวัน เวลา ๕.๓๐
เนื่องด้วยเซอร์เฮมส์ต้องการจะ ประกาศ คติ

สำคัญ เพราะฉะนั้นจึงทราบว่านายโฮลมส์
จะพยายามให้ โอภาศพบจนได้ และโทรศัพท์
ตอบรับมาที่สโมสรศาลันด้วย”

“กันไต่ถามคำไปแล้ว, วอคสัน” โฮลมส์
กล่าวขณะที่เขาฟังเสียง กระดาษ จกหมาย นั้น
คนให้ “แกเคยได้ ยืนเรื่องของชายคน
นี้ไหม?”

“กันรู้ แต่ ว่า เขามี ชื่อเสียง อยู่ ตาม
สื่ามากมาก”

“ถ้าเช่นนั้นกันจะบอกให้ อีก เขามีชื่อ
ในทางใกล้เคียงเรื่องราวเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่
ให้รู้ไปถึงหนังสือพิมพ์ แกคงจำเรื่องของ
เขาที่เกี่ยวกับ เซอร์ยอชเลวิส. ในคดี มฤต
แฮมเมอร์ฟอว์คโคช เขามี หิวในทางมาก
กันเข้าใจว่าเขาคงมีอะไรทำเป็น อะไร สักอย่าง
หนึ่ง จึงต้องมาขอความช่วยเหลือจากเรา”

“เราหรือ?”

“ถ้าแก่เรบินดี, วอคสัน”

“กันพอใจสักทีที่ร่วมมือกับแก”

“ถ้าเช่นนั้นกันก็รู้ เวลาในคดีอยู่แล้ว—
สัญญาพิทักษ์นะ ต่อเป็นเราจะไม่บอกเรื่อง
นี้เลย จนกว่าจะถึงเวลานัก”

ในสมัยนั้นข้าพเจ้าอยู่ที่บ้านของ ข้าพเจ้า
เองในถนนควีนแอนน์ ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้า
รีบมาถึงห้องของโฮลมส์ ในถนนเชเกอร์

ก่อนเวลากำหนด พอนาฬิกาตึกคนใช้

ก็ขานนามของนายพันเอกเซอร์เบมส์เคเมอร์
ซิน ท่านเซอร์ผู้นี้ทำทางเป็นคนซื่อสัตย์

สุจริตและไม่ถือเนื้อถือตัว นัยน์ตาขาวโไว
สืเทาสำแดงความเป็นผู้ มีใจ และริมฝีปาก

ทอมแซมมอย เสมอ ส่อให้เห็นว่า เป็นคนพกา
ปราณีสภาพเรียบร้อย เขาแต่งกายด้วย

เครื่องทศทิศและแพ่งทิศ นัยดังแต่

หมวก ทอยแซค ซึ่ง เปน มั่น ระวัง ลง ไป จน
กระทั่งรองเท้าอันมันฉลวย จะหาส่วนใดมี

ที่ทาสีตกแต่งเล็กน้อยก็หาไม่ได้ สมกับที่มคน
ชมเชยกันมาก

“แต่ที่เคียว ผมทราบว่าคงจะไต่พบ
หมอวอคสันทันด้วย” เขากล่าวขณะที่ยก

ศีรษะอย่างสุภาพ “การช่วยเหลือของคุณ
คงจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะในคดีนี้เราจะต้อง

สืบเคียวกับชายที่ร้ายกาจที่สุดคนหนึ่ง และ
ดูเหมือนไม่กลัวผู้ใดเลยด้วย”

“กระผมได้เคยผจญกับสัตว์ที่มีคุณศัพท์
อย่างใดเท่ากล่าวมาหลายคนแล้ว” โฮลมส์

กล่าวด้วยอาการยิ้ม โต้โต้ไม่สู้ยิบหรือ
ขอรึ้น? ถ้าเช่นนั้นกระผมต้องขออภัยใน

การที่กระผมจะเพิกถ้อย ถ้อยคำคุณผู้
ร้ายกาจยิ่งกว่า ศาสตราจารย์ โมเรย์ดี หรือ

นายพันเอกซีซาสุเคียน โมแรนแล้ว กระผม

ก็ยื่นมือขากพย กระผมจะทราบนามของเขา
ได้ไหมขอรับ ?”

“คุณเคยได้ ยื่นชื่อ ยารอนกรันเนอร์
บ้างหรือเปล่า”

“ผู้ร้ายฆ่าคน ชาวฮอส เควียน หรือ
ขอรับ ?”

นายพัน เอก เคเมอรวี ยก มือขึ้น ชู แล้ว
หัวเราะลั่นพุดว่า

“ไม่มีอะไรผ่านคุณไปไกลเลยนะ คุณ
โฮลมส์! ปรากฏแท้ ๆ! ถ้าเช่นนั้นคุณก็
ทราบว่าเขาว่าเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตายแล้วสิ”

“เป็นหน้าที่ของกระผม ที่จะต้องตรวจดู
คดีที่สำคัญ ๆ ในทวีปยุโรปเสมอไป ที่เขา
บอกมาได้นักเพราะพยานฝ่ายเจ้าหน้าที่ เกิด
สงสัยไม่แน่ใจขึ้นมาก็เกี่ยวข้องเท่านั้น กระผม
เชื่อมั่นว่าเขาได้กระทำการฆาฏกรรมฆาฏยา
ของเขาจริง เหมือนกับได้ ไปเห็นด้วยตา
กระผมเองทีเดียว และเมื่อกระผมทราบบว่า
เขามาอยู่ในประเทศอังกฤษนั้น เจตสิกขอก
กระผมว่ามีวันใดก็วันหนึ่ง เขาจะต้องหา
งานให้กระผมทำสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ ได้เท่า
ที่พจนคดีเก่าแก่ขนมาอีก หรือขอรับ”

“เปล่าอีกคุณ ผมจะให้ด้วยอีก
คดีหนึ่ง แต่คดี โหม่น ร้ายกว่าคดีนั้นมากนัก
ร้ายแท้ ๆ คุณโฮลมส์ เราเห็นแก่เหตุการณ

ที่น่าเกลียดน่ากลัวลึกลับประหลาด เควียนจะ
เกิดขึ้นต่อหน้าเราโดนโท่เช่นนั้นแล้ว แต่ก็
หาไม่ทางะยังกันไม่ให้เกิดขึ้นได้สักทีก็เกี่ยว
ไม่ คุณเคยพบใครที่คงอยู่ในฐานะเช่นนั้น
บ้างไหม ?”

“เห็นะไม่มีขอรับ”

“เพราะฉะนั้น คุณคงเห็นออกลูกความ
ของคุณผู้ ซึ่งผมเป็นผู้แทนละซี”

“กระผม มีใจ ใจ ว่าได้ เท่าจะเป็นผู้
แทน, ใครเล่าขอรับที่เป็นเจ้าทุกข์ในเรื่องนี้”

“คุณโฮลมส์ โปรดอย่า ได้ ถามถึง
ผู้ต้องหาอื่นอีกเลย ผมได้รับรองกับเขาแล้ว
ว่าจะไม่นำนามอันมีเกียรติยศ ของเขามา
เป็นเครื่องมัวหมองเกี่ยวข้องอยู่ด้วย ผม
สัญญาว่า คุณจะได้คำช่วยการเท่าที่ คุณ
จะเรียกร้อง และจะทำอะไร ๆ ก็ได้เสียแล้ว
แต่คุณเพิกประการ เว้นแต่เรื่องนามนี้เท่านั้น
อันที่จริงก็ไม่จำเป็นไม่ใช่หรือ ?”

“กระผมเสียใจ” โฮลมส์ตอบ “ใน
คดีของผมทุก ๆ เรื่อง กระผมเคยแต่มี
ความลึกลับอยู่บ้านเดียว ถ้ามีอยู่ถึง ๒ บ้าน
เช่นนั้น ย่อมยิ่งยากขึ้นนัก กระผมเกรงว่าจะ
ปฏิบัติการ ในคดีของได้เท่าไรก็ได้เสียแล้ว”

แขกของเรา เสียใจ ที่ไม่ สัมภาษณ์ มาก
และสัปดาห์ถัดมา

“คุณมิได้^๑นั่งดูอำนาจของคำพูดของคุณ
โก๋กล่าวเลย” เขากล่าว คุณทำให้ผม
เป็นทุกข์เหลือเกิน เพราะในชั้นแรกผม
เข้าใจว่าคุณคงจะพอใจได้เป็นอะไรใน คณิน
ถ้าคุณได้ทราบเรื่องทั้งหมด จะทำอย่างไร
ได้ ผมได้สัญญาไว้แล้วว่าจะไม่เอ่ย
ข้อความบางอย่าง คุณคงฟังเท่าที่ผมจะเล่า
ได้ไหมเล่า?”

“สักเท่าใดก็ได้” แต่ต้องเข้าใจว่า
กระผมยังมีได้สัญญาไว้ว่าจะช่วยทำ
อะไรเลย”

“ถูกแล้วคุณยังมีได้สัญญา คุณเคย
ได้ยินชื่อท่าน นาย พล เอก เกอเมอรวิลล์
บ้างไหม?”

“เกอเมอรวิลล์แห่งโกท์เชอร์? ซอร์บี,
ผมเคยได้ยินอยู่บ้าง”

“ท่านมีบุตรอยู่คนหนึ่งชื่อ ไวโอเล็ต
พี่สาวทั้งสวยและรวยพร้อม จิตว่าเธอ
เพชรอันหาค่ามิได้มีคนหนึ่ง หญิงสาวอัน
บริสุทธิ์ และน่ารักผู้หนึ่ง ที่เราจะช่วยให้
รอดพ้นจากเงื้อมมืออาชญากรรม”

“บาร์อนกรันเนียร์ หรือ ซอร์บี ที่มีอำนาจ
เหนือเจ้าหล่อน?”

“อำนาจที่แรงกล้าที่สุดสำหรับสัตว์
อำนาจแห่งความรัก ที่เดียวแหละ—คุณคง

ทราบถึงกระมังว่า อัยยารอนมันสรวมมาก
ก็ริยมาวาทกัศฎาพ ว่าหากย้อนโยน
และมีท่าทางของอาจหาญ ดลบันดาลใน
ซึ่งพวกผู้หญิงพากันชอบนัก”

“แต่ทำอย่างไรจึงไปเกิดพอกันขึ้นได้
เล่าซอร์บี?”

“ในคราวไปเที่ยวเรือยอชต์ในทะเล
เมดิเตอร์เรเนียนนี่ซี คนที่คิดการนี้ทำ
ได้ล่วงรู้ถึงนิสัยที่แท้จริงของ อัยยารอนไม่
กว่าจะรู้ก็สายเกินกว่าเสียแล้ว มันคิดสนิท
ชิดเชื้อเจ้าหล่อน จนในที่สุดเจ้าหล่อนรัก
มัน—แต่พูดว่า รักยังไม่ถูกแท้ทีเดียว—
เจ้าหล่อนหลงมัน, ขมอยู่, กำมือของมัน
นอกจากมันเจ้าหล่อนก็ไม่คิดถึงอะไรอีกใน
โลกนี้ เจ้าหล่อนจะไม่ฟังคำนิทาว่าร้าย
อย่างไรต่อมันเลย พวกเราได้พยายาม
ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อระงับกัน แต่หาสำเร็จ
ไม่ เจ้าหล่อนเป็นหญิงที่มีใจแข็งเป็นเพชร
และตกลงจะแต่งงานกับมันในเก็นหน้
นี้แล้ว”

“เจ้าหล่อนรู้เรื่องที่เกิดขึ้นของเจ้าหล่อนหรือ
เปล่าซอร์บี?”

“อัยยมาทโกได้เล่าเรื่องซอร์บี เมื่อ
ครั้งก่อนๆ ของมันที่ปรากฏต่อมหาชนให้
เจ้าหล่อนฟังหมด แต่มันฉลาดกว่าพอให้

เจ้าหล่อนเชื่อว่ามันอยู่เหนือลมทั้งสี่ เจ้า
หล่อนหลงมันและไม่ยอมเชื่อผู้ใดอีกเลย”

“พทโธโย! ถ้าเช่นนั้นท่านนายพลเอก
เคอเมอริวัลเป็นควานใดที่นำมาหากระผม
กระมัง?”

แขกของเรานั่ง กระสับ กระส่าย ในเก้าอี้
พูดว่า

“ผมพาหลอกคุณโดยกล่าวว่า เช่นนั้น ก็
ได้, คุณโฮลมส์ แต่ไม่ใช่คอก ท่านเคอ
เมอริวัลซึ่ง เคย เป็น นาย ทหาร ที่ แข็งแรง
เคยเข้าสนามรบมานับครั้งไม่ถ้วน ได้กลายเป็น
คน เสน่ ประสาท พิการ เสียแล้ว ไม่
สามารถจะคิดทำอะไรได้เลย คนที่วานผม
มาหาคุณเป็นสหายสนิทของท่าน และรัก
ใคร่ แม่สาวไวโอเล็ต เหมือน บิด ใน อหัง มา
ตั้งแต่เมื่อเจ้าหล่อนลักผมวิ่งหนีหายๆ เขา
ไม่ กล้าทนดู การ ชั่วร้าย นี้ กระทำ ลง ไป ได้
โดยไม่ มี ผู้ใด พยายาม ขัด กัน ไว้ นัก สัม
สกด แล่น ค่าย รุก ทำอะไร ไม่ ได้ เขา จึง
วานผมให้มาหา คุณโดยไม่ ต้องการ ให้ ขอ
เสียง เขามา เกยวข้อง ทั่ว แน่น อนันต์ ผม
หวังว่าคุณคงจะ สบาย สดชื่น นึก คิด ผม ได้ อย่าง
ง่าย ง่าย แต่ ผม ขอให้ คุณ สติ ญา โดย
เกียรติยศว่า จะ ไม่ ทำ เช่น นั้น และ จะ ไม่ เบียด
เสียดนามของเขาเป็นอันขาด”

โฮลมส์ยิ้มตอบว่า

“กระผมคิดว่ากระผมสัญญาไว้ เพราะ
คิดกันว่ากระผมชนะแล้ว กระผมจะเตรียม
ตัวลงมือทีเดียว แต่จะติดต่อกับใครทำได้
อย่างไรเล่าขอรับ”

“สโมสร์คาลันท์แล้วกัน แคดามเฮค
ลูกเข็นคุณจงโทรศัพท์ไปยังเลขที่ ๗.๗.๗๗”

โฮลมส์คลงใจ และนั่งมื่อสุมค
บรรทมอยู่ครู่หนึ่งจึงถามว่า

“ได้เท่าไรกรุณาบอกค่าของบาร์อน—”

“เวอร์นันลอคบี้ ใกล้ คิงส์ตัน บ้านของ
มันใหญ่โตมาก มันไปรวบรวมมาทางชั่วร้าย
ลับๆ เลอทำให้เราทำการ ต่อสู้กับมันลำบาก
ยิ่งขึ้นอีก”

“ในเวลานี้มันอยู่บ้านหรือเปล่าขอรับ?”

“อยู่ขอรับ”

“นอกจากนี้ ได้เท่าไรขอรับในคืนวัน
อีกบ้างขอรับ?”

“มันกินอาหารที่คดและมัวคาแพง เป็น
นักเลงมั่ว เคยเล่นไปโลที่เฮลลิงแฮม
อยู่บ่อย แต่เมื่อคดที่เกิดขึ้นที่เบรกออคว
ขึ้น มันจึงต้องเลิก มันชอบสะสมหนังสือ
และรูปภาพมาก และมีนิสัยทางศิลปะ
กรรม, เก่งในทางเล่นเครื่องสายมากมาย
เคยเขียนเรื่องเครื่องสายมากมายไว้เรื่องหนึ่ง”

“เป็นเช่นนั้นแหละขอรับ” โฮลมส์กล่าว
“ผู้ร้ายสำคัญ ๆ มัก มี นิสัย ใน ทาง ศิลป
ชาลิฟส์ เป็นนักไวโอลิน และเอนไรท์ก็เป็น
ช่างทำขานอูญ กระผมอาจรู้ตัวอย่างไ้
อีกมาก เป็นพระเกษพระคุณแล้วขอรับ
โปรดบอกกับท่านผู้นั้นเถิดว่า กระผมจะรับ
เป็นอะไรให้ กระผมเรียนไ้ที่ท่านขอรับ
ต่อไปนี้เป็น การของกระผมที่จะหาตัวทางต่อไป
เอง”

เมื่อแขกของเราลาไปแล้ว โฮลมส์ได้
นั่งครุ่นตรองอยู่นาน จนดูเหมือนว่าเขาได้
คำนึงว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นด้วย ในที่สุดเมื่อ
เขารู้สึกตัวขึ้นเขากล่าวว่า

“วอคลัน แกเห็นอย่างไรบ้าง?”

“กั้น ก็คิดว่า แก ควรจะไปหาบุตร ท่าน
นายพลเอ็กกิว”

“วอคลันเอ๋ย แกไม่คิดก็อย่างว่า บิคา
ของเจ้าหล่อนยังรังไม่หยุดแล้ว ผู้แปลกหน้า
เช่นกั้นนั้นหรือจะไปอ่อนน้อมให้เจ้าหล่อนล้ม
ความึกันได้ กั้นก็กระทำการอย่างอื่น ซึ่ง
บางทีจะต้องให้ ชินเวลยอนสันช่วยด้วย”

ข้าพเจ้าไม่เคยได้กล่าวถึงชินเวลยอนสัน
เลย ในประพจน์การต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้
เขียนมาแล้ว ทั้งนี้เพราะในคดีเหล่านั้น
ชินเวลยอนสันไม่ ได้ ยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้อง

ด้วยนั่นเอง ประมาณ ค.ศ. ๑๘๘๐ หรือ
ราว ๆ นั้นเขาได้มาสมัคเป็นลูกสมุน อันมีค่า
ของโฮลมส์ตลอดมา แต่ข้าพเจ้าเสียใจ
ที่ต้องกล่าวว่า ในครั้งแรก ๆ แห่งการดำเนิน
ชีวิตของเขานั้น เขาได้เคยเป็นมหาโจร
และเคยถูกจับกุมถึง ๒ ครั้ง ในที่สุดเขา
รู้สึกตัวกลับใจได้ และเข้ามาเป็นลูกมือ
ที่มประโยชน์ของโฮลมส์ เขาได้ทำหน้าที่
สืบข่าวอยู่ตามซ่องลับต่าง ๆ ในกรุงลอนดอน
และ ปรากฏว่า เป็น เครื่องช่วย สำคัญ แก่
โฮลมส์มาก ถ้าเขาเข้าช่วยตำรวจและต้อง
ออกเป็นพยานขึ้นบนคอร์ทศาล เขาจะทำ
หน้าที่ไปไม่ตลอดเป็นแน่ แต่อันอาศัยที่คดี
ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับโฮลมส์ ไม่จำเป็นต้อง
เกี่ยวกับศาลนัก เขาจึงไม่เป็นที่กั้นแทางใน
ระหว่างหมู่เพื่อน ๆ ด้วยกันและทั้งเคยคุก
มาแล้วด้วยถึง ๒ ครั้ง เขาจึงเข้าออกตาม
ซ่องลับ, บ่อนลับ, และสมาคมที่ผิดต่าง ๆ
ได้ ทักหน ทุกแห่ง เพื่อ หา สิ่ง ที่เป็น
ประโยชน์มารายงานต่อโฮลมส์ต่อทุกหน ใน
ครั้งนั้นโฮลมส์ก็จะอาศัยผู้ผู้นั้น

ข้าพเจ้าไม่สามารถจะ คอยดู การกระทำ
โฮลมส์กระทำต่อไปได้ เนื่องจากการทำงาน
อันจำเป็นของข้าพเจ้าเรียกร้องไป แต่ข้าพเจ้า
ได้ ไปพบเขาที่ภักดาการชมชัสนคามที่เราได้

นกตกใน ในตอนเย็นวันนั้น เมื่อคืนหนึ่งทีไร
ควั่นหัวหมวกกางก้นหน้า มองดูฝูงชน
ไหลไปก็ กบี่ สาย น้ำ ใน ถนน สแควร์นี้ นั้น
โซลมาส์ก็เริ่มเล่าสัปดาห์เขาได้กระทำไปแล้ว
ให้เขาพาไป

“กันก็ สัปดาห์ไหนเลยจนสิ้น ลงมือคน
แล้ว เข้าใจว่าบางทีในข้อสมมติผู้ร้าย
เหล่านั้น เราอาจได้ความลับของเจ้าบารอน
คนนั้นบ้าง”

“ก็สิ่งที่รู้เห็นอยู่แล้ว เจ้าหล่อนยังไม่
เชื่อ สิ่งที่คุณพบใหม่ ๆ ของ แกะทำให้
เจ้าหล่อนเปลี่ยนหัวใจหรือ?”

“ใครจะไปรู้ได้ มีบุรุษคนใดเล่าที่จะ
ส่อรู้ ถึงจุดใดสัปดาห์ใดเป็นอย่างนี้ การ
ฆาฏกรรมอาจอธิบายให้ฟัง และให้ถ้อยกันใด
แค่สิ่งระหองระแหงเล็กน้อย อาจทำให้
ผิดใจเสียกันไม่ต่าง ๆ ก็ได้ ไม่ใช่ หรือ ขารอน
กรันเนอร์บอกกันว่า—”

“เขาบอกแกหรือ?”

“อ้อ! กันลืมเล่าไป คือว่ากันต้องการ
จะเห็นตัวจริง เพราะได้ อ่านอุปนิสัยใจคอ
ว่ามันเป็นคนซื่อสัตย์ไว้ เมื่อ กัน สั่ง การ แกะ
ขอร้องแล้ว กันก็ขึ้นรถตรงไปยังที่ซึ่งกัน
แจพบเจ้าบารอนโดยกำลังอยู่กัน”

“มีอะไรอีกใหม่?”

“ไม่ยากเลย กันก็ส่งนามบัตรเข้าไป

ก่อน มันเป็นจอมผู้ร้ายอย่างแน่นนอนที่เคียว
วอตสัน ก็ริยาทำทางเลือกขึ้น แล้ววาทัก
ฮอนทวาน แล้วว่าพึมพำถึงตัวร้าย กัน
ซอชนักทีไร เผอิญหน้ากับ เจ้าบารอนฮาโลส
เป็ดกรันเนอร์คนนั้น

“มันพทาร์บรธกหรือ?”

“เหมือนแมว ที่คิดว่า เห็นหนู มาที่เคียว
มันเริ่มถามแทงใจกันว่า ผมนึกไม่ผิดว่า

คุณคงมาหาผมในวันใดวันหนึ่ง คุณโซลมาส์
ท่านนายพลเอก เกอเมอรัลลิส คงไป หาคุณ
ให้ทำลายการ แต่งงาน ระหว่าง ผม กับ บุตร
ของท่านกระมัง?”

กันรับว่าใช่

“คุณโซลมาส์รัก” มันพูด “คุณจะ
ทำลาย ชื่อเสียง อันดี ของ คุณ เสีย ละ หรือ ?
ถ้าคุณจะทำอะไรไม่สำเร็จ เป็นอันขาด และ
ข้าคุณจะมีอันตายอีกด้วย ผมจึงขอแนะนำ
ให้คุณถอนตัวออกเสียเถิด”

“ข้างแปลกันกระไร” กันตอบ “ผม
จะ แนะนำ ท่าน ขารอน ด้วย คำ แนะนำ อัน
เหมือนกัน เช่นความสลับผสมของมนต์
ความผิดอันของท่านบารอนมาก และยิ่งได้
เห็นฉากปริศนาล้วนแล้วด้วย ก็ยิ่งทึ่งความมึน
ลึกลับมากขึ้น ไปรักให้อภัยผมเถอะขอรับที่จะ

พวกตรงไปตรงมาอย่างลูกผู้ชาย ไม่มีใคร
ต้องการ เอ้ย ความ หลง ๆ ของ ท่านบารอน
และทำให้ ท่านบารอนไม่เป็นสุขเลย สิ่งที
ล่องไปแล้วก็ขอให้แล้วไปเถิด และท่าน
บารอน ก็อยู่เป็น สุข สม บูรณ์ สม ควร ความ
อึกภาพอย่างพอเพียงแล้ว แต่ถ้าท่านบารอน
ขึ้นไปแต่งงานกับหญิงคนนั้น เขารับได้รึ ก็นัย
ว่าท่านก่อสร้างขึ้นเอง และสักรัสนิมอำนาจ
เหล่านั้นจะทำให้แผนกในอังกฤษรู้มึนร้อน ทุน
ท่านบารอนอยู่ไม่ได้ เป็นแน่ ขอให้ท่าน
บารอนใคร่ครองใจกับว่าเกมอันนมคำสมกยที่
จะกระทำลงไปหรือไม่ ? ผมเชื่อว่าท่าน
บารอนคงจะฉลาดพอจะ เสียสละ เจ้าหล่อนได้
ถ้า เจ้า หล่อน ทราญ ความ หลง ๆ ของ ท่าน
บารอนเข้า เจ้าหล่อน คงไม่รัก ชื่น ชม
เป็นแน่”

หนวก ริมฝีปาก เท่ากับกรน ของเจ้าบารอน
กระดกกระดิกด้วยความขบขัน ขณะที่ยกมือ
พอขยับนิ้วหัวเราน้อย ๆ

“ขอโทษ ที่ผม หัวเราะนะ คุณโฮลมส์”
มันพูด “ผมขินจริง ๆ ที่เห็นคุณพยายาม
จะเล่นไฟที่ไม่มีหัวใหญ่ ๆ ลักตัวเคียว นอก
จากตัวเล็กๆ ที่สีกในจำพวกตัวเล็กทั้งหลาย”

“นั่นหรือ” มันว่า
“นั่นก็เคียว” มันตอบ ผมจะให้ คุณค

ไฟของผมก็ได้ เจ้าหล่อนรักผมก็เนื่องแต่
ผมได้ เล่าถึงคำนิทานว่า ร้าย ผม ต่าง ๆ ใน
สมัยก่อน ๆ นั้นให้เจ้าหล่อนฟังหมก แล
ยังได้ บอกเจ้าหล่อนว่า บางทีจะมีคนเจ้าเล่ห์
เจ้ากลลอบดลางผมไม่ได้ คมยาดังคุณมิได้
มาหาเจ้าหล่อน และเล่าเรื่อง พรรณณ แก่
เจ้าหล่อน ผมได้ สักไว้แล้วว่า ควรจะทำ
อย่างไร คุณคงเคยได้ยินการร้องโง่นเกี่ยว
แก่การสกดคงจิตควมใช้หรือ ? คุณคงจะ
ได้ เห็นคอก”

“ไม่ไม่เห็นมีอะไรที่ระพอกอีกแล้ว กัน
ก็ลากลัย แต่ขณะที่ยกมือขยับนิ้วหัวเราน้อย
ออก มันได้ บอกให้มันหยกแล้วถามว่า
“คุณเคยได้ยินชื่อเลอบริงกับสเตรังเค็ค
บ้างไหม ?”

“เคยขอรับ” มันตอบ
“คุณรู้ ว่าเขาได้รัยเคียวหรือร้ายอะไรบ้าง
หรือเปล่า ?”

“ผมได้ยินว่า เขาถูกพวกนักเลงรุมตี
เอาในตำบลมองต์มาตร์ และเลยกลายเป็น
ง่อยไปจนตลอดชีวิต”

“เรื่องที่เกี่ยวข้องโฮลมส์ ช่างประหลาด
กันอย่างไรขอรับทุกตัว ๆ คือก่อนเกิดเหตุลัก
อาทิคยหนึ่งเขาได้เข้ามาข่มขืนใน การ งาน
ของผม จึงเลยเกิดเรื่องดังที่คุนรู้ข้อยแล้ว

อย่าเลยคุณ! ไม่ก็บอก! ผมขอขอบคุณ
อีกครั้งหนึ่งว่า คุณจงไปตามทางของคุณ
และผมก็จะไปตามทางของผม เท่านั้นแหละ
ขอรับ เชิญเถอะ!

“หมดเท่านั้นแหละวอตสัน”

“คุณ ๆ นพบุ ก็น่ากลัวเอการอ”

“น่ากลัวมากทีเดียว, กันไม่กลัวคน
พูดมากออก แต่เขายารอนคนนั้นมันทำมาก
กลัวพตนัก”

“แกจำต้องเกี่ยวข้องด้วยหรือ? ถ้ามัน
แต่ง งาน กับ ผู้หญิง คนนี้ได้ จะ มี เรื่อง อะไร
หรือ?”

“ก็มันเคยฆ่าเมียคนก่อนของมันตายมา
แล้วนี่นา มันคงจะมีเรื่องใหญ่โตแน่นอน
นอน แล้วออกประการหนึ่งเราโค รัยปากเขา
ไว้แล้ว มาเถอะ อย่าพอกันมากค่อยไปเลย
วัยกินกาเฟอของแกเสียให้หมด บ้านนี้จีนเวล
คงมากอยเราอยู่แล้ว”

เมื่อเรากลับ มาถึงบ้าน, เราที่พักขามา
คอยอยู่แล้วจึง ๆ คล้ายกับว่านางมลงไป
ในสถานที่ซึ่งระบุว่าเป็นบ้านของเขาก็ไม่ผิด
และได้ คนสำคัญมาคนหนึ่ง เป็นหญิงสาวรูป
ร่างขอยาง แต่หน้าตาเป็นวัยรุ่นแสดง
ว่าได้ ทน ทนขั้ ทรมาน มา เป็น เวลา นาน เจ้า
หล่อนหนึ่งอยู่ในแก้อีซัง ๆ จีนเวล

“นักเรียนสาวคิตควินเคอร์” จีนเวล
ยอนสันแนะนำให้เราหล่อนรู้จักกับเรา “ผม
ไปจากคุณไม่ถึงชั่วโมงก็ได้ ตัวเจ้าหล่อน”

โฮลมส์ยิ้ม กล่าวว้า

“ฉันหวังว่าหล่อนคงช่วยเรานะ”

“ช่วยจน สุด ความสามารถ ที่เคย ะ”

เจ้าหล่อนพูดด้วยสำเนียง อันเกรี้ยวโกรธ ใน
ดวงตาสีฟ้าเป็นประกายและสีหน้าขาวซีดนั้น
มีเค้าแห่งความเกลียดชังปรากฏอยู่อย่างชัด

เจน “คุณไม่ต้องสับสนประวัติ ของคิลิน
ออกกะ ลำบากเปล่า ๆ แต่เจ้าอาเบลเย็ค
กวันเนอร์ทำแกกิลินอย่างไร คิลินจะทำแก

มันถึงนั้นบ้าง” เจ้าหล่อนเอามือคว่ำไว้ใน
อากาศด้วยความแค้นเคือง “โอ! ถ้าคิลิน
มีอำนาจทำได้ คิลินจะลากมันลงสู่ขุมนรกซึ่ง
มันได้ ลุกคือนั้น ๆ ลงไปเสียสักค่อนแยะแล้ว”

“หล่อนรู้เรื่องแล้วไม่ใช่หรือ?”

“พอ หมด จีนเวลได้ เล่าให้ คิลิน ฟัง บ้าง
แล้วละคะ ว่าเขากำลังไปติดพันกับแม่หญิง
โง่คนหนึ่ง และจะแต่งงานกับเจ้าหล่อน แต่
คุณต้องการทำลายการแต่งงานนั้น คุณก็
ทราญเรื่องของมัน แล้ว นั่นละ จะไป เล่าให้ เจ้า
หล่อนฟัง ไม่ก็ หรือคะ?”

“ไม่ได้นะซีคะ เจ้าหล่อนกำลังหลงรัก
มันมาก มันได้ เล่า เรื่อง รว ของ มัน ให้

เจ้าหล่อนฟังหมด และเจ้าหล่อน ก็ไม่ว่า
อย่างไร”

“เรื่องฆาฏกรรมมันเล่าหรือเล่าคะ?”

“เล่าค่ะ”

“ตายจริง, ช่างเป็นคนหัวแข็งแท้ ๆ”

“เจ้าหล่อนว่า เป็นเรื่องใส่ร้ายกันไม่
สลักสำคัญอะไร”

“คุณเธอเอาเครื่องพิณไปยื่น ยื่นต่อหน้า
เจ้าหล่อนไม่ได้ หรือคะ?”

“หล่อนจะช่วยฉันอย่างไรเล่า?”

“ก็ตัวคุณไม่เป็นเครื่องพิณ อันคอก
หรือคะ? ถ้าคุณพาคิดจะไปต่อหน้าเจ้าหล่อน
และเล่าให้—”

“หล่อนจะทำได้หรือ?”

“ทำไมจะไม่ได้คะ”

“ก็เหมือนกัน แต่ฉันเกรงว่าเจ้าหล่อน
จะไม่ฟังเรื่องของเราเท่านั้น”

“คิดพณัว่า มันไม่ได้ เล่าหมดทุก
เรื่องคอก เมื่อ ครึ่งคืน ยิงออกยักยมน เคย
ทราบบ้างเรื่องฆาฏกรรมเรื่องหนึ่ง หรือสองเรื่อง
แต่อาศัยที่เวลานั้น คิดกำลังหลงรักอย่าง
ลุ่มหลงตาไม่ขึ้น เหมือนแม่คนเหมือนกัน
มันจะแก้ตัวอย่างไรก็คิดเชือดหมด แต่มันอยู่
สิ่งหนึ่ง ซึ่งถามมันไม่ได้ มันไม่มีการคุกและ
แก้ไม่ด้วยพิศมัยของมัน พุคจาปล่อย

โยนคิดไว้แล้ว น่ากลัวว่าคิดจะเบิกหนี
มาแต่คืนวันนั้นแล้ว เป็นสมุทกะหุ้มด้วย
หนังสีน้ำตาล มีตราประจำตัวของมันคือไว้
เป็นตัวทอง คั้นนั้น มันเมาละ มีกลิ่นก็ฉุน
ก็คงไม่ได้เห็นเป็นแน่”

“สมุทกะโรกันจะ?”

“กลิ่นจะเล่าให้ฟัง ชายคนนั้นสะสม
ผู้หญิง เหมือนคนบางคนสะสมแมลงหรือ
ผีเสื้อ มันบรรจกลองไว้หมด ซ้อ, ประวัต,
เรื่องราว, และบรรดาทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
กับหญิงเหล่านั้น ร่ายกาบเหลสเกินคะ ไม่
มีมนุษย์คนใดในโลก ที่จะทำสมุทกะเช่นนั้น
ไว้ได้ แต่อ้าย อาเคลเบ็ค กรันเนอร์ มันทำ
ได้ แต่ฉันแหละคะ สมุทกะเล่มนั้นไม่มี
ประโยชน์อะไร แก่เราคอก เพราะ เราไม่
ได้ไว้”

“สมุทกะน้อยที่ไหน?”

“เคยวนอยู่ที่ไหนก็ฉันไม่ทราบ เพราะ
คิดมันเสียกว่ายี่สิบแล้ว แต่เมื่อครั้งนั้น
มันเก็บไว้ในห้องบนโต๊ะเขียนหนังสือ ในห้อง
ทำการชั้นใน คุณรู้จักบ้านมันหรือคะ?”

“ฉันได้เข้าไปใน ห้อง เขียน หนังสือ มา
แล้ว” โอลมัสคอบ

“แหม! ถ้าเช่นนั้นทำการเร็วขึ้นดีกว่า
เพราะคุณฟังลืมนะเมื่อเช้าท่านเอง เจ้า

อาเคลเบตเห็นจะพบที่ปรัยละครวั้น ห้องที่
คุณเข้าป็นั้น เป็นห้อง เขียน หนังสือ ช้น นอก
มีเครื่องลายครามตามฝาไซ้ใหม่คะ? ตรง
ข้างหลังโต๊ะเขียนหนังสือในห้องนั้น แลหะคะ
มีประคูปะคองห้องทักคนบอกเป็นห้องเล็ก ๆ
ที่มัน เกีย กระ ตาย เอกสาว แลหะ สิ่ง สำ คัญ
ต่าง ๆ ไว้”

“มันไม่กลัวจะโมยย่องเขาหรือคะ?”

“เจ้าอาเคลเบตไม่ใช่ คนซื่อซลาด คอกคะ
และในเวลา กลางคืน มัน ก็ คึก กระดังไฟฟ้า
ด้วย ถึงผู้ร้ายเข้าไปได้มัน ก็ เขา เครื่อง
ลายครามไม่ดีกว่าหรือ?”

“ไม่ก็คอก” ช้นเวลยอนสันพอกอย่างผู้
ชำนาญในทางนี้ ใคร มันจะ เอาสิ่งที่ยบ
ก็ไม่ได้ ขายก็ไม่ได้”

“จริงซี” โฮลมส์ “ว่าแก่พว่งนี้เวลา
๕ ล.ท. หล่อนจะมาทันได้ ไหมวะ คุณะครอง
กว่า เราจะไปหาสภาพสัตรีผู้ นักรบไหม่ คน
ขอยใจหล่อนมากทมิใจช่วยเหลือ แลหะถ้า
หล่อนไม่รังเกียจ—”

“อย่าคะ คุณโฮลมส์” เจ้าหล่อนร้อง
“ก็ฉันยังไม่ขาดแคลนในเรื่อง เงิน ทองคอก
คะ ก็ฉันอยากเห็นมันล่่มมลงเกลือกกลั้ว
อยู่กับผ่นถนน แลหะก็ฉันจะได้ เอาเข้าด้วย
หนามันให้ ส้มเค้น แทนก็เป็นรางวัลของ

ก็ฉันแล้ว พว่งนี้ฉันจะมากะ แลหะถ้าคุณ
ต้องการทักคนเมื่อไร ก็ให้พ้อหมุนเขา
ไปตามก็แล้วกัน”

ข้าพเจ้ามิได้พอกับโฮลมส์จนกระทั่งเย็น
วันรุ่งขึ้น เมื่อเราไปรับประทานอาหารกัน
ที่ภัตตาคาร ณ ถนนสแควนคอก ข้าพเจ้าถาม
ถึงผลที่เขาไปหาผู้รู้ที่ร้านนายพลเอก เขายัง
ไม่แล้วละงั้นหรือเล่าว่า

“กันได๋ ไทรคัพพ์ ถึง นาย พล เอก เทอ
เมอร์วิลล์ ขอพอกับบุตรของท่าน ๆ ได้
ใจคอขบขระมาเป็นอันดี แลหะข้างบุตรท่าน
ก็เต็มใจจะพบ เพื่อยะให้ เห็นว่าเป็นคนอยู่ใน
โอวาทของบิดา กันกันนางสาววินเคอร์ได้
ไปถึงบ้านอันใหญ่โตระโหฐาน ของ ท่าน นาย
พลเอก เวลา ๕.๐๐ ล.ท. กง คนใช้ ได้นำเรา
เข้าไปใน ห้องรับแขก ที่หรูหรา แลหะพบสภาพ
สัตรีผู้นั้นคอยเรายอยู่แล้ว

“กันไม่รู้จักหรือขยายให้ แก่ข้าใจ ระบุว่าง,
ลักษณะ นิสัย ใจ คอ ของเจ้าหล่อนได้แรม
แจ้งใจไยอย่างไร ขางที่แก่อาจไปพอกเจ้าหล่อน
ก่อนคนนี้จะสิ้นสุภักได้ เมื่อนั้นแลหะแก่
จงและใช้ จำนวนของแก่ว่าพวรงเองก็แล้ว
กัน หล่อนสวบ แต่สวบอย่าง บุคคลที่มี
ไม่สูง เจ้าหล่อนนั่งไว้ ขยักขยักขยักขยัก
แลหะเมื่อเห็นนางสาววินเคอร์เข้า หล่อนปลาก

ไหนซบ ๆ แล้วก็โยกมือให้เขามั่งแก้อ้อ อา
การที่ทำเช่นนั้น คล้ายกับแม่ชีเจ้าคณะใหญ่
กำลังต้อนรับกระยาจกผู้ถือบาตร อันมีร่าง
กายแห้งเหี่ยวน่าสงสาร ๒ คน

“กิดินเคยได้ยินชื่อของท่านอยู่” เจ้า
หล่อนพกวัยเสียงเย็น คล้าย กับลมที่พัดมา
จากน้ำแข็ง “ท่านมา เพื่อไล่ความเขรอน
กรันเนอร์คู่มั่นของกิดินหรือคะ คุณพ่อท่าน
ขอรับรองให้ กิดินมาพบท่าน แต่กิดินขอบอก
ว่ากิดินจะไม่เชื่อสิ่งใด ๆ ที่ท่านพูดเลย”

กิดินเสียใจ แทน เจ้าหล่อนจึง ๆ วอดสัน
กิดินถึงสสารเจ้าหล่อนและได้ ปลดปล่อยอัน
วอนเจ้าหล่อนด้วยคำที่ ค่อนข้าง รุนแรง ทัก
สรวทพูดได้ กิดินได้ให้เจ้าหล่อนเห็นฐานะ
ของหญิง ในเวลาที่ล่วงรู้ ถึงนิสัยใจคอ อัน
แท้จริงของชายเมื่อตกไปเป็น ภรรยาแล้ว—
ภรรยาซึ่งจะต้อง ยอม ตนให้ มีอะไรจะเขื่อน
ด้วยโล หิต กก กอก และ ริมฝีปากโสโครก
ชุมพิด กิดินได้ให้เจ้าหล่อนเห็นหมด ใต้
เห็นความอาย, ความกลัว, ความโกรธ,
และความหมกหมุ่น หมกอาลัยในชีวิตของ
คน แต่คำแสร้งเหล่านั้น ไม่สามารถจะทำให้
ให้โลหิตขึ้นหน้าเจ้าหล่อนได้ แม้แต่รถเกี้ยว
เจ้าหล่อนนั่งพังเคย ทำให้กิดินถึงคำพูด
ของเจ้าบารอน ที่ เกี้ยว ด้วย อำนาจ การ สกต

ดวงจิตต์ เมื่อเห็นเจ้าหล่อนแสดงกิริยา
อา การ เหมือน หลั่ง อยู่ใน ความ ผัน แต่
เจ้าหล่อนก็ได้คอยได้ ถูกลองว่า

“กิดินได้ทบทวนคำของท่านบารอน, นาย
โฮลมส์ แต่ต่างก็ไม่ได้รับผลอะไรเลย กิดิน
เข้าใจว่า อาเคลเบ็คคัมหมั้นของกิดิน คงได้
ไปทำให้ผู้ใดผู้หนึ่ง เกือบจะถึงอย่างสาหัส
ไว้ จึงมีคนมาขึ้นทาสไว้ร้ายเสมอ ๆ ส่วน
ท่านผู้เป็นคนสันทาย ะมีความมุ่งหมาย
ก็กระมัง แต่ก็ไม่ได้อะไร เพราะเขาจ้างท่าน
มา ท่านอาจเข้าข้างบารอนหรือเป็นประโยชน์
ต่อบารอนก็ได้—ถ้าท่านได้เงิน ถึงอย่างไร
ก็ตาม ฉันก็คงยังรักเขาอยู่นั่นเอง และจะ
พยายามก่อกวนนิสัยของเขาส่งไปคลุก
คล้อยกับความชั่วร้ายของเขานะ เหนือสิ่งอื่นใด
ความกิดินได้หญิงคนนั้น” ขณะที่พูดเจ้าหล่อน
หันไปทางนางสาววินเคอร์ “คือใครคะ”

“ก่อนนั้นจะตอบวินเคอร์ก็กระ โทกลูก
ขึ้นร้องด้วยความโทษะว่า”

“ฉันจะบอกหล่อนเองว่าฉันคือใคร ฉัน
เป็นเมียคนสันทายของเขาแหละนะ เป็น
คนหนึ่งในงานร้อยที่เขากลายพาราสิ ที่
เขาเขาเป็นเมีย ที่เขาเลิกร้าง แล้วถึงส่ง
กองมุลสอย เขาจะทำแก่หล่อนเช่นนั้นบ้าง
แต่กองมุลสอยของหล่อนเห็น ะเป็นหลุมใน

ข้าข้ากรรมนี้ ฉันจะบอกให้หล่อนรู้ แม่คนใจ
ถ้าหล่อนแต่งงานกับชายคนนั้น เขาคงมา
หล่อนโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ไม่ต้องสงสัย แต่
ขอให้เข้าใจว่าฉันบอกหล่อนนั้นนะ ไม่ใช่
เพราะชอบหล่อนหรอกนะ หล่อนจะเป็นหรือ
จะตายฉันหาทุกข์ไม่ แต่ฉันเกลียดมัน
อยากเกลียดมัน และอยากทำมันให้เหมือน
ที่มันทำฉัน ฮ้าว ! อย่ามองฉันอย่างนั้นซี
หล่อนอาจโสมมยิ่งกว่าฉันก็ได้ เมื่อหล่อน
ไปสุมาคมนักมันแล้ว”

“เราเลิกพูดกันเสียทีเถิด” นางสาว
เคอเมอวิลพูด “เรื่องหลังๆ ของเขา
เหล่านั้นคงไม่ทำให้ฉันกลับใจอย่างไรได้หรอก”
“หนอยแน่ ! เรื่องหลังๆ !” วินเคอร์
ร้อง “แม่ใจ ! แม่ใจ !”

“นายโฮลมส์ คิดฉันขอให้ท่านกลับเสียที
เถิด” เจ้าของเสื้อขนเ็นเยือกพูด “คิด
พหุท่านโดยความใจคุดพ้อ แต่ไม่ได้ถูก
บังคับให้ฟังคำเกรี้ยวกราดของบุคคลผู้นี้”
“วินเคอร์ สยด ออก มา คำ หนึ่ง แล้ว ก็

กรากเข้าไป ถ้าฉันไม่จับไว้ทันน่ากลัว
เจ้าหล่อนจะไป จิกผม แม่คนนั้น เจ้า เป็น แน่
กันจึงลากตัวมาชนรถกลับบ้าน อย่างว่าแต่
คนอื่นเลยอดคิด, ถึงตัวฉันเองฉันก็โกรธ
มีลักษณะ อวดดี บางอย่าง อยู่ในอาการขึงชา
ของหญิงที่เรากำลังช่วยให้พ้นภัย ต่อไปนี้
ฉันจะคิดอุบายดำเนินการต่อไป และจะทำ
การคิดต่อกับแกลโวลีมอ เพราะบางทีแกล
อาจะต้องช่วยเหลืออะไรกันบ้าง แต่ว่า
ไม่ได้, ข้างฉันอาจเล่นงานเราก่อนก็ได้”

และก็วิ่งกันนั้นด้วย มันใกล้ถึงมือเล่น
งานก่อนวิ่งๆ คือต่อจากวันที่เราสนทนา
กันมาได้ ๒ วัน ขณะที่เขาพาเจ้าไปบนที่ถนน
สาย คา เหลือไป เห็น คนขาย หนังสือ พิมพ์
ชาข้างเคียว-ยืนอยู่ระหว่างรถตาคาแกรนด์
และสถานีชาววังควอส-ถึงประกาศแผ่นใหญ่
อยู่แผ่นหนึ่ง ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าใจหายขยลง
ไปทันทีเมื่ออ่านจบแล้ว ในประกาศนั้นมี
ใจความว่าดังนี้

เซอร์ลอคโฮลมส์

ถูกตี

ปางตาย

(ยังมีต่อ)

เมนูอาหาร

ประจำเดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔

โดย

หลานแม่ครัวหัวผัก

ดาว

หวาน

๑ แกงไก่ "แกงนอกหม้อ"

๓ น้ำ "แกงขมิ้นแซ่"

๒ แกงเผ็ด "ข้าวเหนียวผัดขมิ้น"

๒ แท้ "ขนมทองฮัก"

๓ เครื่องเคียง "ไข่ชะต๊ะพอง"

ของว่าง

๔ ผัก "ปลาไหลผัดขมิ้น"

๓ น้ำ "ไข่เค็มผัดขมิ้น"

๕ เครื่องจิ้ม "ปลาร้าขมิ้น"

๒ แท้ "ขนมครกไข่ทรงเครื่อง"

การ

๑ แกงจืด "แกงนอกหม้อ"

เครื่องปรุง ปลาแห้ง, ปลาสลิก, กุ้งสด,
แตงกวา, มะม่วงคียบ, กระเทียมทอง,
มะนาว, น้ำตาลทราย, น้ำกระเทียม
ทอง, พริกขี้หนู, ผักชี, น้ำเค็ม.
(ถ้าชอบผักเส้นทอง จะใช้ด้วยก็ได้)

วิธีปรุง ตักน้ำสะอาดใส่หม้อที่จะแกงตั้งไฟ
ให้เดือด จึงเอากุ้งทั้งตัวซักใส่ออก
เสียล้างน้ำให้สะอาดใส่หม้อแกงต้มไป
จนสุก ตักกุ้งขึ้นปอกเปลือกผักเป็น
ชิ้นเล็ก ๆ ส่วนน้ำกุ้งนั้นจะได้อีกทำ
น้ำแกงต่อไป ซึ่งปลาสลิก, ปลาแห้ง,
และยังเป็นชิ้นเล็ก ๆ มะม่วง และ
แตงกวา ปอกเปลือก ผาน ขาง ๆ เอา
แต่เนื้อหั่นให้เป็นฝอย กระเทียมทอง
ปอกแล้วซอยตามกลีบ ผักเส้นนั้น
ถ้าจะใช้ก็เด็ดเอาแต่ใบ ตีคาน่าอ่อน
กาน้ำแข็งไม่ให้ใช้ และ พริกขี้หนูให้
หมกเมล็ด ล้างน้ำ แล้วหั่นให้เป็นฝอย
ลวกด้วยใน ซาม เคี้ยว กัน ทั้ง หมก
เตรียมไว้ เมื่อจะรับประทานจึงรินน้ำ
ต้มกุ้งลงในซาม เหยาะน้ำกระเทียม
ทอง, น้ำตาลทราย, น้ำเค็ม, ขี้มน้ำ

มะนาว, ซิมคตามชอบใจ เมื่อรส
เหมาะแล้วจึงโรยพริกที่หั่นไว้ และ
เด็ดผักชีล้างน้ำให้สะอาดโรยน้ำ.

๒ แกงเผ็ด "ขี้เป็ดพุดชาแดง"

เครื่องปรุง พริกแห้ง, ตะไคร้, ข่า, เกล็ด,
รากผักชี, กระเทียม, หอม, ลูกผักชี,
มะพร้าว, ใบเตย, พุดชาแดง, น้ำเค็ม.

วิธีปรุง ทำ เป็ดให้ สดาก แล เอาแต่ เนื้อ
หั่นเป็นชิ้น ๆ คว้านพุดชาแดงน้ำ
ล้างให้สะอาด แล้วส่งขึ้นผึ่งไว้ ตำ
พริกขี้หนูขยี้ข้างต้นกับเกล็ดนิดหน่อย
ให้ละเอียด ขูดมะพร้าวคั้นกระเทียมขึ้น
เอาแต่ หัวกระเทียมใส่หม้อ ตั้งไฟให้เดือด
จนแตกมัน จึงใส่พริกขี้หนูที่ตำไว้
จนหอม เป็ดที่ตำไว้ก็นำลงไปผัด
แล้ววักกระเทียมพอควรตั้งไฟให้เดือด
จึงเหยาะน้ำเค็ม แล้วใส่พุดชาที่
คว้านไว้ ทั้งเคี่ยวไปสักครู่ ซิมค
ตามชอบใจ.

๓ เครื่องเคียง "เนื้อมะระตัง"

เครื่องปรุง ปลากระพง, ใบผักกาดหอม,
ก้านข่า, ตั้งโอ๋, แตงกวา, ผักกาดแดง
(บิที่) ผักกาดเหลือง (แครอท)
ต้นหอม, ผักชี, กระพล่าปี้, พริกแดง,

ถั่วลิสงคัท, งาคัท, ราชว้, กระเทียม,
เกลือ, น้ำขมิ้น, น้ำมะนาว, ลูกเกดช่วย
คอง (มาจากเมืองจีน) น้ำตาลทราย,
น้ำเค็ม.

วิธีปรุง เลื้กปลาตะเพกตัวงาม ๆ ล้างน้ำ
ให้สะอาด วางลงในรังถึงหนึ่งให้สุก
ลอกเกล็ดออกให้หมด ค่อย ๆ เขาะ
เอาก้างออกอย่าให้เสียรูป ใต้คงอยู่ทั้ง
ตัว วางในจานที่จะใช้ต่อไป ผัก
ที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น แกะสลักเป็น
ใบเป็นดอกให้งาม กล่าปลั้จักเป็น
ใบไม้บ้าง คัดเป็นชิ้น ๆ ข้าง ผัก
กากหอมก็คัดเป็นท่อน ๆ พริกแกง
ผ่าให้เป็นคอก เอาเมล็ดคอกแช่น้ำไว้
ให้หนึบ ไข่ปลาขมิ้นคัทก็ให้เป็นฝอย
บ้างก็ได้ แล้วแต่ประภคิยรู้ทำให้
งาม ๆ จึงเอาผักที่คัทไว้ รองตัวปลา
ผักที่แกะสลักก็จักไว้ นั้น จักรอยตัวปลา
ข้าง บนตัวปลาข้าง กลมตัวปลาให้
เห็นเนื้อปลาข้าง ๆ จักแล้วแต่จะ
เห็นงาม ๆ จึงผ่าพริกแกงข้าง เหลือง
ข้างแกะเมล็ดคอกให้หมดล้างน้ำแล้ว
สับให้เสกคั้นน้ำ ใส่ครกคั่วไปพร้อมกั
กระเทียมปอกเปลือกแล้วกับเกลือนิด
หน่อย ถั่วลิสงคัท, งาคัทก็คั่วไป

ด้วย ลูกเกดช่วยด้วยลอกเปลือกออก
ชุกเอาแต่เนื้อใส่ลงพอสมควร น้ำเค
ย, น้ำขมิ้น, น้ำมะนาวนิดหน่อย ละลาย
ให้เข้ากันชิมค เมอร์คเหมาะแล้ว จึง
เอางาตัวไว้ ้วยลงจนให้ทั่ว คัท
ลงด้วยสำหรับรับประทานกับปลา.

๔ ผัด "ปลาไหลผัดขิง"

เครื่องปรุง ปลาไหล, มันหมูแข็ง,
กระเทียม, รากผักชี, พริกไทย, ขิง,
ต้นหอม, เค้าเหว, น้ำขมิ้น, น้ำปลา,
น้ำตาล.

วิธีปรุง ทำปลาไหลดูให้ขาวสะอาดผ่าท้อง
แล้วเอาแต่เนื้อล้างให้สะอาด หั่นตามตัว
มันหมูแข็งหั่นชิ้นเล็ก ๆ ตำรากผักชี
กับพริกไทยให้ละเอียด แล้ว ปอก
กระเทียม ขยบลง ด้วย แต่ไม่ ต้องให้
ละเอียด ปอก ขิง หั่นให้ เป็น ฝอย
ใบหอมคัทเป็นท่อน ๆ จึงเอามันหมู
ที่หั่นไว้ ลง กระทะ ผัดไป พอ มี น้ำมัน
เอากะเทียม, รากผักชี, พริกไทย, ผัก
ลงไป เบนหอม แล้ว เอาปลาไหล ที่
ทำไว้ใส่คอก แล้ว ผัดไป ด้วยกัน เบนเนื้อ
ปลาพอ รากน้ำขมิ้น, น้ำปลา, เค้าเหว,
โรยน้ำตาลลงนิดหน่อย ขิง, ต้นหอม

เกล็ดกระดี่ผัดไปพร้อมกัน ชิมตาม
แต่จะชอบ.

๕ เครื่องจิ้ม “ปลาร้าบ”

เครื่องปรุง ปลาร้าปลากก, ตะไคร้, หัว
หอม, ใบมะกรูด, ผิวมะกรูด, มะพร้าว,
น้ำผึ้ง, พริกแดง, น้ำมันงา, น้ำตาล
หม้อ, พริกไทย, ผักชี.

วิธีปรุง ล้างปลาร้าทั้งตัวให้สะอาด แล้วเอา
แต่เนื้ออย่าให้หนังติด หั่นแฉลบบาง ๆ
ชิ้นเล็ก ๆ ตะไคร้ ใบมะกรูด หั่นให้
เป็นฝอย ผิว มะกรูด ขอบ ตะไคร้
พริกแดง หั่นฝอย หัวหอมซอย ขูด
มะพร้าวขูดเอาแต่หัวกระเทียมเอาเค็มมา
เคล้าเข้ากับปลาร้า และ เครื่องที่หั่นไว้
เว้นแต่ใบมะกรูดและพริกแดง เหลือ
หัวกระเทียมหั่นออกนำหั่นย่อยหนึ่ง นำผึ้ง,
น้ำมันงา, น้ำตาลหม้อ, ผสมลงเคล้า
ให้ทั่ว คักลงในของขิงไฟ ชิมตาม
ใจแต่ตามชอบ แล้วจึงค่อยใช้ไฟให้
เข้ากัน แล้วเคล้าลงใน ปลาร้า ปรุงให้
เคล้าให้ทั่ว เอาใบของผักให้ โขลก
ให้หยาบ ๆ ขึ้น เอาใบมะกรูดอ่อน
วางลวกขิงลงในใบของ แล้วจึงคัก
ปลาร้าปรุงนั้นให้ขยกลง แล้วหยอด
หัวกระเทียม, ใบมะกรูด, พริกแดงที่หั่นไว้

โรยหน้า ห่อพริกขี้หนูไฟจนสุก จะ
ใช้ทั้งห่อหรือจะแกะห่อคักลงจาน ก็ได้
แต่จะเห็นงาม รับประทานกับผักคืบ
(เวลาซึ่งอย่าใช้ไฟแรง ให้ไฟรุ่ม ๆ
จึงจะน่ารับประทาน).

หวาน

๑ น้ำ “แกงบวชสีแซะ”

เครื่องปรุง หัวมัน, ลูกตาล, กล้วยน้ำ
ละว้าคืบ, พักทอง, น้ำตาลเพื่อรส,
มะพร้าว.

วิธีปรุง ปอกหัว ทำ เป็นพอง เติมกลิ่น
มะยม แล้วผวนเป็นชิ้น ๆ เคนพองาม
อย่าให้หนาหรืออย่างนัก ปอกลูกตาล
แล้วหั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ คัม
กล้วยน้ำ ละว้า คืบ ทั้ง เปลือก พอสัก
เหนียวจึง ปอก เปลือก ผวน แล้ว คัก
เป็นรูปขนมเปียกปูนขึ้นพองาม ปอก
พักทองหั่นฝอยอย่าให้ละเอียดนัก ให้
เป็นเส้นยาว ๆ ทั้งสี่อย่างเตรียมไว้
จึงขูดมะพร้าว คั้นกระเทียม ละลายน้ำตาล
พอหวานอย่าให้จืดนัก กรองลงกระทะ
ตั้งไฟจนเดือด จึงเอากล้วย, พักทอง,
และ หัวที่หั่นไว้ ใส่ลง เคเนพอสัก จ
ใส่ลูกตาลลงไปให้ทั่ว แล้วคักลง,

๒ แห่ง "ขามทองอังกฤษ"

เครื่องปรุง ข้างสาละ, มะพร้าว, น้ำปูนใส,
น้ำมันหมู, ฟองไก่, เกลือ, นมขัน,
โกโก้.

วิธีปรุง ชูมะพร้าวคันเอาแต่หัวกระตักด้วย
น้ำปูนใส แล้วข้างสาละลงในชาม
เคลือบเนวักด้วยหัวกระตัก น้ำมันหมู

นิกน้อย ฟองไก่หนึ่งฟอง เกลือข้น
นิกน้อย เนวักให้เข้ากันจนข้างเห็นขาว
ขึ้นคลึงบนกระดานหรือหินอ่อน กลมๆ
ยาวๆ ตัดเป็นท่อนๆ ทำเป็นวง
กลมๆ พอคันละคำ ทำไปจนหมด
ข้าง ตักน้ำมันหมูใส่กระทะให้มากๆ
ตั้งไฟจนร้อน แลทอดข้างที่ทำไว้ให้
กรอบเหลืองดี พอเย็นได้จุกจุกเตรียม
ไว้ จึงละลายน้ำมันขันผสมโกโก้
กวนไปจนข้น พอขึ้น ยกลงจากเตา
กวนข้างล่าง เรียบกว่ากัน พอชวยได้
จึงหยิบขมนมชวยที่ละอัน รีมเลาะ
หน้าเคียว คะเนวัก พอแข็งและหน้า
พอกกัน แล้วลวกด้วยโล หรือชวค
อีกไว้.

ของว่าง

๑ น้ำ "ไข่เค็มเมืองจีน"

เครื่องปรุง ข้างขาวาว, เนอไก่, เนอหมู,
ไข่ทะเล, กุ้งฮือ, เต็ดหอม, เค้าที่
เหลือง, กระเทียมเจียว, ผักชี, พริก
ไทย, น้ำเค็ม. ถ้าชอบเปรี้ยวก็
เหยาะน้ำมันนาว, น้ำส้ม.

วิธีปรุง ทำไก่ให้สะอาด หั่น ชิ้นเล็กเลยม
คัวยและหัวไก่ที่หั่นจกให้งาม ส่วนน้ำ
อกต้มไปกับกระดูกไก่จนสุกคักขึ้นคัก
ให้เย็นฝอย ส่วนกระดูกไก่นั้นเคียว
ไปเป็นน้ำเชื้อ (กระดูกนั้นเมื่อจะเคียว
จึงทุบเสียก่อน) เมื่อเคียวจนน้ำใส
ก็แล้ว กรองเอากระดูกออกให้หมด
ล้างกุ้งฮือใส่ลงเคียวไป เนวักข้าง
ขาวาวคัมน้ำมันนวกอีกให้โคก ข้น
ให้เหมือนไข่เค็มห่อนลงในหม้อน้ำเชื้อ
ต้มให้สุก จนน้ำข้น หั่น เนอหมู ข้น
ยาวๆ คัมน ไข่ทะเล และเอาแต่เนอ
ล้างเต็ดหอมให้สะอาด เค้าที่เหลือง
นั้นหั่นยาวๆ ผึ่งแดดเสียก่อนแล้วทอด
ให้กรอบ ทูบกระเทียมเจียวไว้ หั่น
ผักชี, ขึ้นพริกไทย เคี้ยวไว้ เมื่อ
ข้างสุกก็แล้วจึงเอาเนอไก่, เนอหมูใส่

ลงพร้อมทั้งเด็กหอม เขยหน้าเคียด
พอระเหมาแล้ว ส่วนน้ำอึกไก่,
ปุกระเล, เต้าหู้, ไข่ โรยน้ำ เมื่อจะรับ
ประทานคักได้ซามแล้วจึง โรยลง แล้ว
จึงใส่กระเทียมเจียวโรยผักขีพริกไทย
ที่หลัง (ส่วนมะนาวนั้น เมื่อชอชบรค
เปรี้ยวจะใช้ก็ได้).

๒ แห่ง “ขนมครกไข่ทรงเครื่อง”

เครื่องปรุง ฟองไก่, หมูแฮม, เห็ดฝรั่ง,
เนย, ไข่คนข้าย, คอกจันทน์, เกล็ด,
พริกไทย.

วิธีปรุง หั่นหมูแฮมเป็นชิ้นเล็กๆ เท

ฝรั่งหั่นขวางทวิ ไข่คนข้ายเติกเป็น
ไข่ ๆ ส่วนคันทน์หั่นละเอียด บั่นคอก
จันทน์แต่่น้อย พริกไทยมาก ๆ ค่อย
ฟองไก่ ต้ให้ขึ้นฟู เอาเนยทากระทะ
เหล็ก ที่ทำเหมือนเตาขนมครกให้ชุ่ม
ตั้งไฟให้ร้อน จึงเอาเกล็ดเนย และ
คอกจันทน์ แต่่น้อย โรยลงในไข่ พร้อม
ทั้งคันทน์ข้ายทหั่นไว้ คนให้เข้ากัน คัก
หยอกลงในกระทะนั้น แล้วหยิบเห็ด
หอม หมูแฮม ไข่คนข้าย วางเรียงกัน
ลงไปให้แลเห็นของเหล่านั้นได้ ทุกสิ่ง
โรยพริกไทย ตั้งไฟไป จนโตทจึงแซะ
ขึ้น จึงกินน้ำซอสวยประทานก็ได้.

๘๖. เมื่อทำกิจการนี้ไม่เลวกว่าใหญ่เลย แม้เป็นคนละเอียดรอบคอบ ก็ยัง

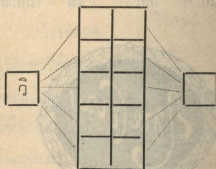
ไม่วายผิดพลาด แต่ผิดอย่างพินิจพิจารณา เป็นความผิดชนิดเป็นครู.

ของ น.ส. พิษณุชาติ

วิธีฉลุ วิธีฉลุ

เทศะแพทย

ภาค ๔

ฉิดรูป
ตักแต่ง
ที่อยู่
เครื่องกำบัง
กว้างขวาง

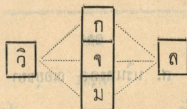
ให้ทำอักษรรูปรูลงช่องว่าง ช่องละตัว คือ — พยัญชนะ หรือ สระ หรือพยัญชนะ
ควบกับสระ ซึ่งอยู่เหนือใต้ของพยัญชนะก็ได้

เมื่อขรรุแล้ว อ่านแต่ช่องหน้าตามเส้นโยงไปช่องหลัง จะได้ความตามข้างบนนี้

ไขปริศนาภาค ๓

ของ

ว. เถื่อนถึ

ปริศนาเล่มสามท้าถามทัก

ชวนหัวใจให้ครุ่นคำนึง

เมื่อมาคึกคึกยืนชู้ตัวหนึ่ง

แต่มีใช้ช่างอวดประจบถนอม

เนื่องด้วยกลฉานเกลยเกลยวุ่น

จึงจำเพียรเขียนส่งลงอีกที

อันว่า ผิตปรกติ ขอควิตอบคำ หวนไหว นั้นไซ้ไร ไก่พร้อมพรักเหลืออีกคำ ผ่องใส กระไรแน่

อะไรหนอขบมผลปากยัง

จนข้อชายหมายชายเซลงลักยณ

จนข้อคิษย์หมายคิษย์ไม่คึกปรวน

จนข้อเพียรหมายเพียรเรือนประพันธ์

จนข้อแต่งหมายแต่งใช้แข่งครุ

คำวิทิกเคียงยักลักยณ

ทาบละของแบะระบายช่ายกล

ก็พอพงทักขนิมผล

เป็นยุคกลมวชชั้วคึกคัก

ครั้นระหุกกักกระไรดูไซ้

แต่งคามที่สามารได้ไม่อาหนัก

สมระขอบคือ วิกล คั้นประจักษ์วิจล ชักสนั่นเกลยณเสถอนก

นิกไถแล้วแทแทกลัยคั้นหลัง

อนิจังไถแล้ว วิมถ นวล

พอเป็นทางชูปักครคักกสงวน

พอเป็นทางเรียนล้วนกวนคุณครู

พอเป็นทางเกษมสันต์ชยันอยู่

พอเป็นทางแต่งคามรู้ครุธิบาย

๕ ๓ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑
จนขอผูกหม้ายผดช่วยคึกแก

๕๕. ขนช่อเมื่นหยาบเมื่นไม่มองกราย

๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
ชนชอศิกคหมายกคชอปรคณคน

๕ ๕ ๕
ชนชอทายหิมายทายมาเจอรน

พอเป็นทาง ช่วยแปร เปลี่ยนนขา

พื่อ^๑บนทาง^๒กน^๓ช้าย^๔กวาย^๕ขณ

พจนานุกรมศัพท์พจนานุกรมศัพท์

พจนานุกรมภาษาไทย

784

ส. นรินทรกุล ฌอชญา

๒๒๒

ยากง่ายขบทรายความ

เพลงพศพนิงตาม

๘ ๑ ๒ ๓
เห็นเล่ห์เหลี่ยมพอกแก้

คำว่า ผิดปรกติ นั้น

ใจแน่มมี ล.ใส่

วิกิต ระตรวงน้อย

ของคช.เคม. ก. ข้าย

หว่นไหว บังอิกซอ

๒๓. ตยยากวังนระนาย

คิดไป วิจล กตายน

เหมาะคังคัพทขกช

๑๘
เติมเสร็จทั้งสองเลขแล้ว

ชั้นสําค ผ่องใส เรา

วิมล ไซ่แปดเกลา

หากถูกกึ่งนักรั

คำถาม

114117

กนกกล่าว ขยายนช

แก้คำปริศนา

นักใน ใจเขย

ສົດທ້າຍ

ณปรีชัญ กะมังนค

บอกไว้หนึ่งตรง

กิตติทาย

เช่น

กลีบช่วย ๒๑ ขวัญนา ๓๐๖๕

๑๕
ทวนน. จ. เสริม

สองเท่า สามเท่า

๓๓๒
ตรวจดู

เกลียงผอง ไชยา

ปลาบปลื้มกมลยาน

ไวทวไรไพบระพรัง
หากตกไปรคช่วยเคิม
หากผิดไปรคช่วยเสริม
แลไปรคให้อภัยข้อ

เพราะเริ่ม เรียนเอช
ค่อถ้อย
สอกลูก แทนชา
สคีน้อยแลเฮลา

ชง

วาสนา

ภาคสามปริศนัท
คิดเล่นเล่ห์กระบวน
ว่างก็ว่างการมวญ
นึกว่าไหนท่านเข้า
ควนทียกรกระคายคว
คอยรทราถูกร
ควรโง่งสภาพพอ
คามระเบียบลยขเฒ
ลองนำอักษระซ้อน

ทายชวน เชนเอช
เขิกเคว
มานะ
ยัวทักทายชวน
กินสอ
ว่างเคว
ผกพากย
ผกพนมนสมอ
แซมมร รอย
ญิตน

ทาคะวางคามัญญ
ก. เลขหนึ่ง จ. หัน
ม. เลขสาม สี่
อักษระครยสี่ไ
วิ. ผสมอ่านแจ

แทนเลข สองนำ
ชองให้ ส. แทน
ลำแก มาเอช
แกกวัน

“ผิตปรกติ” นี้แผ่ง
“ทวนไหว” วิจล ล้วน

คำ วิ กล นอ
“ผ่องแผ้ว” คำ วิมล

เทคนิคจิตต์จ่อจำ

คามปริศนาปรารภ

พอควรอย่าทวนปรบ

ถูกเขาระเพระผิกแล

วิมลศรี ๆ สวัสดิ์ถ้วน

วิมลจิตต์สมาธิกรม

วิมลงานภาพเอน

วิมลจากอุปลัศซ้อน

จนจบ

เล่ห์แก่

หัดดีปรับ ปรุ่งเลย

รับด้วยยินดี ๆ

ไทยเขมร โสคติ์เทอด

ปราศร้อน

ไครวัด นางค์เอน

สั่งให้เต็มสยาม ๆ

ของ

“ป. หวานนท์ ปรารภบุรี”

กาพย์สุรางคณา

๒๗ ๑ ปริศนาวงเวียน มิ่งมนัชกเขียน เวียนสามเกาะจง เพื่อหวังสนุก

ปรนปลูกประสงค์ มิไต่ทรง ว่าเชื่อว่าชาญ

๑ กุณลง ในมานมิกมนต์ ประพนธ์ปฎิภาณ ท่าน ‘ศ. ทิมศิริ’ ยุกิน
นงพาล ‘จรัส’ อาหาญ เชี่ยวชาญกวี

๑ ท่าน ‘พลชัย’ เล่าหนอ ‘วาศนา’ ถลยา เคยมาต่งศรี ไท้เข้าแข่งขัน
ประชันกวี ไยจึงหลีก ลัทธิรยยังแล

๑ ไต่ช่วยไท้ ไช้ ล้มเจ้เป็นโดน จึงไม่คึกแก่ ปริศนาเลขหนอ ลอ
จแล อย่าทั้งเลยแม่ วิโรจวิธ

๑ จึงไท้เลิกลา อัยเฉวาวา ไม่มาจวนรวร ละเลย ‘ไทยเขมร’ ปรน
เปรมฤทธิย์ ข้าข้อว่าพรณ เชื้อเชิญกวี ๆ

ภาพยนต์นำยาน

๑๑ ครั้นแล้วจึงรักแรง
หทัยคำคามที่มี

๑ วิ. หนึ่ง. ส. หนึ่ง. ใจ

แปล "ผิปรกติ" ชน

๑ วิ. สอง. ส. หนึ่ง. หรือ

วิ. สาม. ส. หนึ่ง. อย่างไร

๑ แปลว่าความ "ผ่องใส"

เสร็จสรรพไม่หน่วงเหนี่ยว

๑ ยังไต่ทะเลหม

กรรมการท่านรักได้

๑ ใครก็รักใคร่

บำรุงกวีนิพนธ์

๑ ผิพริ้มเป็นไร

เชื่อว่าบรรณาธิการ

แถลงข้อเท็จจริง

มาเติมเข้าเกล้าประจบ

ก็อะไรคือ "วิกล"

ตามสำนวนท่านองไข

"วิกล" คือเหตุ "หวนไหว"

คือ "วิมล" ก็ถูกเที่ยว

นามวิมลยอขำเคล็ดขว

วัยขบถแล้วส่งไป

ซึ่งศึกเกมอย่างนี้ไซ้

คำวิหิตรวและคักลิน

เอมอิมรมย์สมอจินต์

โอบุสยานอวสานต์

ควรวนำใหม่ก็คตยสาสน์

ท่านคงตรวจให้เราเอง ฯ

๘๓. การเหลียวดูภาพหลังของท่านเสมอ จะกันความเผื่อของท่านได้ ข้อนี
หมอบความเพียงไหน ตามแต่ท่านจะฝันเห็นเกิด.

ของ ผ. ส. พิชัยญาติ

อินทวาที

ให้เกิดความฉีกฉีกกับท่านเป็นแน่ อย่างน้อย
ก็จะต้องยอมมือ หรือไม่ถึงยอมมือ ก็จะต้อง
หัวเราะ และนกล้ำ

ท่านขึ้นถึง “แม่ลัทธิ” ว่าหายไป
ไหนเสียเวลานั้น เมื่อใดเห็นข้อปรากฏขึ้นออก
แล้ว คงระกัใจขึ้นบ้าง เพราะ ตเหมือน ข
หนักใส่หน้ามาครั้งเดียวเท่านั้น แต่ถ้า
ท่านพอใจระสมละคอน ชนิกองก็เคยววยของ
“แม่ลัทธิ” อีกละก็ขอให้บอก เวาระก็
ให้เธอพยายามเขียนส่งมาแสดงอีก

เมื่อเดือนที่แล้วมา เราได้มีละคอนร้อง
เรื่อง วิวาท์แสดง ของ พ. พระวิชา ให้ท่าน

ชม รสชาติเป็นอย่างไรท่านก็ย่อมจะรู้สึกแล้ว
แต่เดือนนี้เราได้จักให้มีละคอน พก ขย ชน
องก็เคยววย ของ “แม่ลัทธิ” แสดงให้
ท่านชมอีก พร้อมทั้งภาพประกอบด้วย หวัง
ว่าเรื่อง “สะใจเจ้าคุณพ่อ” คงจะไม่ทำ

เดือนนี้ไม่มี เรื่อง ของ “อายัดโทษ”
ฉะนั้นท่านที่พอใจ เป็นนิเวศภาพ ของ “อายัด
โทษ” คงจะรู้สึกเจียบเหงาใจไปบ้าง แต่
ขอเรียนให้ท่านทราบว่า ไม่ช้านักท่านก็จะ
ได้เห็น “อายัดโทษ” เข้มหมั่นออกมา

คุยให้ท่านฟัง ในเรื่องต่างๆ ตามที่ไต่ขอก
ล่วงหน้าไว้แล้วนั้น เวลานั้นขอออกตัวว่าคง
พักสมองเสียสักเดือนสองเดือนก่อน

ขอให้ท่านลองชิมรส นายมันสอยขาว
ของ เทศะแพทย์ ค่อยๆ ว่าจะ เป็นอย่าง
ไร ท่านที่เคยชอบเรื่องนั้นแลชอบเจ้าของเรื่อง
ก็วัยแล้ว คงจะเปิดอ่านก่อนเรื่องอื่น ๆ ได้
บ้างกระมัง? แลจงตั้งใจคอยอ่านเรื่องที่สาม

ต่อไป แต่จะเป็น เมื่อไรนั้น เป็นหน้าที่ของผู้
เขียนเอง เราหาทราบที่กระเรียนท่านเองได้ไม่

ถ้าท่านชอบเรื่อง โลกโสมและสยกลของ
แล้วก็จะพลิกดูเรื่องกลไกคินอัยละเสีย เป็น
เรื่องที่ควรครุ่นเทียบ กับเรื่อง ฟันดาบ
อื่น ๆ ที่เรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้อง

ถ้าชอบ ขยขันแฉเป็นคดีบ้าง ละก็ จง
พลิกดูเรื่อง “สามเกลอ” ของมรกตคดีย่าง
ขอ วิจารณ์ว่า รัสชาติไม่ ลก หย่อน กว่า เรื่อง
อื่น ๆ ที่มรกตได้ เขียนมาแล้ว

นักอ่านคงทราบกันทุกคนแล้วว่า ฟ.ว. เบน
(F. W. Bain) เป็นนักประพันธ์ ที่มีชื่อเสียง
โด่งดังใน การ แปล วรรณคดี สันสกฤต เป็น
ภาษาอังกฤษ แลหนังสือของท่านผู้นี้ มีผู้
แปล เป็น ภาษาไทย แล้วหลาย เรื่อง เช่น

“อนงควาภา” “ปฐมนคร” “นางควา
วลี” ฯลฯ เป็นต้น ไม่ต้องบอกก็รู้ ได้ว่า
เรื่องเหล่านี้ เป็นที่พอใจของท่านนักอ่านมา
แล้วเพียงไร บัดนี้สมาชิกในคณะของเรา
ผู้หนึ่งได้ แปลเรื่องของ ฟ.ว. เบน ไว้แล้ว
เรื่องหนึ่ง ซึ่งจะได้มีลงให้ท่านอ่านในเกือบ
หลังๆ ต่อไป จึงขอประกาศให้ทราบล่วงหน้า
ไว้ก่อน

นอกจากนี้ยังมีเรื่อง “ปริศนา” ซึ่ง
ร. วุฒิกิจย์ แปลแลเรียบเรียง จาก เรื่องเดิม
ของ Sir A. Conan Doyle ซึ่งเรื่องว่า
The Land of Mist ซึ่งจะได้มีนำลงใน
ฉบับเดือนตุลาคมนี้เหมือนกัน

ระวัง! เรื่อง “กระบอกของพระยมน”
ของ “ศรีสุวรรณ” ะนำลงในเดือนหน้า

ขอบใจ

ด้วย นายหวด สุนทรารชุน ได้ส่งหนังสือ
วิทยาสาร ๓ เล่ม กับ ทำนายนิมิตร ๓ เล่ม
และ นายพม นันทพล ก็ส่งหนังสือ
เนติศาสตร์ เล่ม ๑, ๑ เล่ม มาเป็นสมัญ
ของไทยเชชม คณะไทยเชชมได้รับไว้แล้ว
ด้วยความยินดี

สยามภาพยนตร์

บริษัท

รับเป็นนายหน้าจัดการมหรศตต่าง ๆ ไตรศัฟท์ ๒๓๒

มีโรงภาพยนตร์ ซึ่ง ทำการ ฉาย ภาพยนตร์ อยู่ในพระนคร คือ โรงหนัง พัฒนาการ, ช้องกง, สาธิต, สิงคโปร์, พัฒนาการ, นางเลิ้ง, บางลำภู, บันจ, บางกระบือ, นอก
ทักยังได้แยกสาขาเที่ยวฉายหนังตามจังหวัดต่าง ๆ อีกหลายตำบล รับให้ลูกค้าไปฉาย
ตามจังหวัดใด ๆ ก็ได้ ทั้งมีเครื่องยนตร์, เครื่องฉาย รับจ้างไปฉายในการมหรศตต่าง ๆ
ก็มีเครื่องหนังหลายพันเรื่อง ทั้งหนังเรื่องและหนังเบ๊กเตล็ดรวมหลายพันม้วนสำหรับให้
เช่าโดยราคาย่อมเยาที่สุด รับจ้างฉายกระบอกประกาศแจ้งความตามโรงหนังทั่วไป.

หนังซีเรลต์ฉายประจำเดือนนี้ คือ เลื่อนกลอนที่ ๑ มี ๑๕ ตอน ยาว ๓๐ ม้วน
แสดงโดย เฟรททอมสัน กับนางสาว แอนดริสเคล ฉายประจำโรง สิงคโปร์-สาธิต-บางลำภู
พัฒนารมณ-นางเลิ้ง.

นอกจากนี้ยังมีหนังฟเจอร์ ขนาดตั้งแต่ ๕-๖-๗ ม้วน ฉายควบอีกทุก ไพร่แถม.

ท่านมีความประสงค์อย่างไร หรือมีกิจการเกี่ยวข้องกับบริษัทนี้ เชิญตกลงกับข้าพเจ้า
ณที่ทำการ ข้างโรงหนังพัฒนาการ ตำบลสามแยก จังหวัดพระนคร.

นายทองอิน ตันชูเรือง ผู้จัดการ.